இந்திப் போர் முரசு

இந்திப் போர் முரசு

(17-7-1948-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற மாகாண
இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில் உரையாற்றிய
அறிஞர்களின் சொற்பொழிவுத் திரட்டு)

"விடுதலை" வெளியீடு
50, ஈ. வெ. கி. சம்பத் சாலை, சென்னை–600 007

மூன்றாம் பதிப்பு, டிசம்பர்—1985

நன்கொடை (குறைந்த அளவு) ரூபாய் 2/-

அறிவுக்கடல் அச்சகம், பெரியார் திடல், சென்னை-600 007

இரண்டாம் பதிப்பின் பதிப்புரை

இந்தியை எதிர்த்து இன்றைக்கு 30 ஆண்டு களுக்கு முன்பே போர்க்குரல் கொடுத்தவர் தந்தை பெரியார் ஆவார்கள். அதற்காகக் கொடுஞ் சிறை வாசமும் அடைந்தார்கள். தேசீயக் கொடியைக் கொளுத்துவேன் என்று அறிவித்து, இந்திய அரசின் சார்பில், இந்தியைத் திணிப்பதில்லை என்று உறுதி பெற்றுத் தந்தவரும் தந்தை பெரியார் அவர்களே!

அந்தத் தொடர்ச்சியில் இன்றைய தினம் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துப் போர் முரசு கொட்ட வேண்டிய கட்டாய நிலையை மத்திய அரசு உருவாக்கி இருக்கிறது.

அரசியலிலே பல்வேறு மாறுபாடுகள் இருந் தாலும், இந்தித்திணிப்பை எதிர்ப்பதிலே தமிழர்கள் ஒரே உணர்ச்சிக் குடையின்கீழ் நிற்கிறார்கள் என்பதற்கு அடையாளமாகத்தான் 15-8-'78 அன்று திராவிடர் கழகம் அனைத்துக் கட்சி இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டைக் கூட்டி இருக்கிறது.

இம்மாநாட்டை ஒட்டி 1948-ல் 'விடுதலை' வெளியீடாக வந்துள்ள இந்நூல் மீண்டும் வெளி யிடப்படுகிறது.

முப்பது ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன என்றாலும், இன்றும் இதே முழக்கம் மேலும் வலிமையாகத் தேவைப்படுகிறதே!

சென்னை 30-8-'78 —கி. வீரமணி

உள்ளே

1. தந்தை பெரியார்

பேரன்புமிக்க தலைவர் அவர்களே! தாய்மார்களே! தோழர்களே!

இந்த மாநாடு ஹிந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு என்ற பேரால் துவக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் நமது மாகாணத்தில் ஆட்சியாளர்கள் ஹிந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாகக் கொண்டுவந்து புகுத்தியுள்ளார்களே, அதற்காக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சிந்தித்து முடிவு செய்யவே இம்மாநாடு கூட்டப்பட்டதாகும் இம்மாநாட்டில் செய்யப்படப்போகும் முடிவு ஓரளவுக்கு முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்ளக் கூடியதேயாகையாலும் எதிர்த்துப் போராடினாலன்றி ஹிந்தி இம்மாகாணத்தைவிட்டு ஒழியாது என்பதும், ஓரளவுக்கு உய்த்துணரக்கூடியதேயாகையாலும் இவ்வாறு தலைப்புக் கொடுத்து மாநாடு கூட்டப்பட்டுள்ளது. இம்மாநாடு தனிப்பட்ட கட்சிக்காரரோ, தனிப்பட்ட மதத்தவரோ, அல்லது தனிப்பட்ட ஒரு கோஷ்டியாரோ நடத்தும் மாநாடாக இல்லாமல், திராவிட மக்கள் அல்லது தமிழ் மக்கள் எல்லோருடையவுமான மாநாடாக நடைபெறுகிறது. இம்மாகாண முஸ்லீம்லீக் பிரதிநிதியாக தோழர் அப்துல் மஜீத்தும், கிறிஸ்துவர் பிரதிநிதியாக தோழர் அருள் தங்கையா அவர்களும், தாழ்த்தப்பட்ட திராவிடர்கள் பிரதிநிதியாக தோழர் வி. பி. எஸ். மணியர் அவர்களும், தமிழ்ப் புலவர்கள், கவிவாணர்கள் இலக்கிய நிபுணர்கள் இவர்கள் பிரதிநிதியாக வணக்கத்துக்குரிய மறைமலை அடிகளாரும், பெரியார் கல்யாணசுந்தரனாரும் இம்மாநாட்டில் கலந்துகொண்டுள்ளார்கள். ஆகவே, இதை யாரும் சுலபத்தில் சுயமரியாதைக்காரர் மாநாடு என்றோ, கருப்புச்

சட்டைக்காரர்கள் மாநாடு என்றோ, நாஸ்திகர்கள் மாநாடு என்றோ கூறிவிட முடியாது. திராவிடர் கழகத்தவர் மாநாடு என்றும் யாராலும் கூறிவிட முடியாது. ஏன்?

பல கட்சி பிரமுகர்கள்

தொழிலாளர் இயக்கம் தவிர்த்து வேறு எந்த இயக்கத்திலும் வெகுவாக ஈடுபடாதவரான நண்பர் திரு. வி. க. அவர்களும் இம்மாநாட்டில் கலந்துகொண்டுள்ளார். மேலும் நமது எதிர்க்கட்சியாககருதப்பட்டுவரும்காங்கிரஸ் பிரமுகரும் அதுவும் இன்று அமைச்சர் பதவியில் வீற்றிருப்பவர்களுக்கு அப்பதவிகளை அடைய பேருதவி செய்தவருமான தோழர் சிவஞான கிராமணியாரும், தமிழ் எழுத்தாளர் தலைவர் நாரண துரைக்கண்ணன் அவர்களும் இம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்டுள்ளார்கள். தோழர் துரைக்கண்ணன் அவர்களை நான் இன்றுதான் சந்தித்தேன். தோழர் கிராமணியார் அவர்களை இன்று சந்தித்துப் பேசுவது 3-வது முறைதான். முதல்முறை வெறும் கும்பிடு போட்டேன். இரண்டாவது இலேசாகப் பேசியிருக்கிறேன். இன்றுதான் மூன்றாம் முறையாக சந்திக்கிறேன். மற்ற எக்கட்சியிலும் சேராத தோழர் டாக்டர் ஏ. கிருஷ்ணசாமி அவர்களும் உற்சாகத்தோடு இதில் பங்கெடுத்துக்கொண்டுள்ளார். தோழர் பாரதிதாசன் அவர்கள், சி. என். அண்ணாதுரை அவர்கள் ஆகியோரும் கலந்துகொண்டுள்ளனர். மற்றும் சென்னைக்கு வெளியில் இருந்து, தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் சுமார் இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் பேர்களுக்குமேல் வந்து கலந்துகொண்டுள்ளார்கள். தாய்மார்களும் ஏராளமாக வந்து கலந்து கொண்டுள்ளார்கள். போதிய அவகாசம் மட்டும் கொடுத்திருந்து மாநாட்டை நடத்தியிருப்போமானால் இம்மாநாட்டுக்கு தூத்துக்குடியையும் தோற்கடிக்கும் அளவுக்கு ஜனத்திரளை சமுத்திரம்போல் கூட்டியிருக்கலாம். மற்றும் விருதுநகர் வி. வி. ராமசாமி, பி. பாலசுப்ரமண்யம், டி. சண்முகம் ஆகிய தோழர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்.

போட்டா போட்டி மாநாடல்ல

ஆகவே, ஏதோ அரசியல் போட்டா போட்டிக்காக கூட்டப்பட்ட மாநாடல்ல இது. இன்று நடைபெற்று வரும்

மாகாண ஆட்சியைக் கவிழ்த்தேயாகவேண்டும் என்ற கருத்தில் அல்ல, இம்மாநாடு கூட்டப்பட்டிருப்பது. இன்று நடைபெற்று வரும் அரசாங்கத்தை பொதுமக்கள் சுயராஜ்ய அரசாங்கம் என்றுதான் இன்னமும் கருதிவருகிறார்கள். அப்படியே பலர் நினைத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தாரும் அப்படித்தான் தம்மை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அத்தகைய சுயராஜ்ய சர்க்காரை லேசில் கவிழ்த்துவிட முடியாது என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். கவிழ்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பமும் நமக்கில்லை. மறுபடியும் வெள்ளையனே வந்து ஆட்சிபுரிய வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையும் நமக்கில்லை. மேலும் இன்று நடக்கும் மாகாண ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதில் எவ்விதப் பயனுமில்லை.

ஆட்சியைக் கவிழ்க்கும் நோக்கமில்லை

மாகாண ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதென்றால் ரெட்டியாரையும், பக்தவத்சலத்தையும், அவினாசிலிங்கனாரையும் ஆகிய இவர்களைத்தான் நாம் கவிழ்க்கவேண்டும். இவர்களைக் கவிழ்ப்பதால் நமக்குத்தான் புண்ண்யமென்ன? இவர்கள் இல்லாவிட்டால் ஒரு அய்யரோ ஒரு அய்யங்காரோதான் இவர்களுக்குப் பதிலாக மந்திரியாக இருப்பார்.

ஆகவே, இவர்கள் இருப்பது நமக்கு முழு திருப்திதான், இதையும் நாம் ஓரளவுக்கு நமது வெற்றியாகவே கருதுகிறோம். இந்த அளவுக்கேனும் வெற்றி கண்டுவிட்டோமே என்று கொஞ்சம் பெருமைகூட அடைகிறோம்.

இதற்கு மேலும் வெற்றி கிடைத்து மந்திரிகளை நியமிக்கும் உரிமை எனக்கே வந்துவிடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்போதுகூட இத்தனை திராவிடர்களை மந்திரியாகப் போட நானே கொஞ்சம் அச்சப்படலாம், அல்லது வேறு யாராவது என்னை ஏமாற்றினாலும் ஏமாற்றிவிடலாம். ஆகவே, இவர்களைப் பதவியிலிருந்து வெளியேற்றும் எண்ணம் நமக்குச் சுத்தமாக இல்லவே இல்லை.

எவனோ வைத்த வினைக்கு...!

10 ஆண்டுகளுக்கு முந்தி மந்திரிசபையில் இருந்த ஆதிக்கம் வேறு. இன்றுள்ள ஆதிக்கம் வேறு. 10 ஆண்டு

களுக்கு முந்தி இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாகக் கொண்டு வந்தபோது தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரியார் பிரதம மந்திரி யாயிருந்தார். அவரே மேற்படி திட்டத்தையும் கொண்டு வந்தார்-இன்றோ நிலைமை வேறு. இன்று முதன் மந்திரி யார் ரெட்டியார், கல்விமந்திரியார் அவினாசியார். இருவரும் நம்மவர்கள் ; திராவிடர்கள். இவர்களோடுதான் போராட வேண்டியிருக்கிறது. எவனோவைத்த வினைக்கு அண்ணன் தம்பிகள் சண்டையிட்டுக்கொள்வதுபோல் இருக்கிறது. இதனால்தான் முன்னைய கட்டாய இந்தி அன்றிருந்த அளவுக்கு போதிய உற்சாகம் இன்று கிளம்புவது கஷ்டமா யிருக்கிறது.

இவர்கள் தங்கள் இடங்களைக் காலி செய்துவிட்டு இரண்டு பார்ப்பனர்களிடம் தம் பதவியை ஒப்புவித்து விடு வார்களானால், இன்றேகூட இரண்டிலொன்று பார்த்து விடுவோம். அத்தகைய துணிவு பிறந்துவிடும்.

வலது கை இடது கையை அடிக்கும் நிலை!

இன்றுள்ள நிலையோ வலது கை இடது கையை அடிப் பதாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தபோதிலும் இங்கு கூடி யுள்ள தாய்மார்களையும், சிறுவர், சிறுமிகளையும் பார்க்கும் போது மந்திரிகளுக்கு அவர்களுடைய பதவியைப் பாது காத்துக் கொடுப்பதைவிட இவர்களின் தன்மானத்தைப் பாதுகாத்துத் தருவதுதான் நமது முக்கியக் கடமை என்று தீர்மானிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

போனதடவை ராஜகோபாலாச்சாரியார் மந்திரியாக இருந்தார். அப்போது அவர் தமது ஆட்சியை ஒழிக்கப் பார்க்கிறோம் என்று குற்றங்கூறி தப்பிக்கப் பார்த்தார். இன்றோ அத்தகைய சாக்குப்போக்கு சொல்லமுடியாது ரெட்டியாராலோ, அவினாசியாராலோ. உள்ளபடி சொல் கிறேன், ஓமந்தூராருக்கும் எனக்கும் என்ன விரோதமிருக் கிறது, அவரைக் கவிழ்க்கப் பார்க்கிறேன் என்று சொல்ல ? ஒரு சீனியர் வக்கீல் தன்னிடம் வேலை கற்றுப் பழகிய ஒரு ஜூனியர் வக்கீலுக்கு நீதிபதி உத்தியோகம் கிடைத்தால் அதை-எவ்வளவு பெருமையாகக் கொள்வாரோ, அவ்வளவு

பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன். நான் ரெட்டியார் பிரதம மந்திரியாக இருப்பது குறித்து. நான் காங்கிரஸில் இருந்தபோது என்னுடைய கைப்பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு என்னுடன் வந்தவர்தானே, இவர். நான்தானே ஒவ்வொரு முறையும் இவரைத் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டிக்கு அங்கத்தினராக நியமித்தேன். அவருக்கு என்னிடத்தில் எவ்வளவு அன்பும், மரியாதையும், பக்தியும் உண்டென்று அவரையே கேட்டுப்பாருங்கள், தெரியும். அவர் மந்திரியாராகுமுன் அதுவரை அவர் ஈரோட்டு பக்கம் வந்தால் என்னைப் பார்க்காமல் திரும்ப மாட்டாரே! அப்படிப்பட்ட ஒருவர் பிரதம மந்திரியாராக வந்திருப்பது குறித்து நான் அகமகிழ்வேனா அல்லது அவரை ஒழிக்கப் பார்ப்பேனா? அன்று அவருடைய பதவிக்கு போராட்டம் வந்த காலத்து முடிவறியும் ஆவலுடன் தூக்கமின்றி எவ்வளவு நேரம் கண் விழித்துக் கொண்டிருந்தேன். தெரியுமா, நான். ஆகவே அவரை ஒழிக்கப் பார்க்கிறேன் என்று என்மீது அவரால்கூட கண்டிப்பாக குற்றம் சாட்டமுடியாது.

கல்வி மந்திரியார் யார்?

அடுத்தபடியாக கல்வி மந்திரியாரை எடுத்துக்கொண்டாலோ, அவர் என் ஜில்லாக்காரர். எங்கள் குடும்பத்துக்கும், அவருடைய குடும்பத்துக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமும் மொய்முறை வழங்கலும் உண்டு. மேலும், அவர் என்னுடைய நம்பிக்கைக்கு வேறானவரும் அல்ல. இன்னும் கூறப்போனால் தம்முடைய சட்டசபைப் பதவியைக் கூட ஒரு சமயம் எனக்காக விட்டுக்கொடுக்க வேண்டி ராஜாஜியை அழைத்துக்கொண்டு என் வீடு தேடி வந்தவர்தான் அவர். அதுவும் நான் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறி, எதிர்க்கட்சியில் இருந்தபோது இது நடந்ததாகும். இப்படியிருக்க அவர் ஒழியவேண்டுமென்றா நான் நினைப்பேன்? எந்த காங்கிரஸ் மந்திரிகளைப் பற்றி நாணயக் குறைவான எண்ணம் எனக்கிருந்தாலும், இந்த இரண்டு பேர்களுடைய நாணயத்தைப் பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம்கூட சந்தேகம் கிடையாதே. 'இவர்கள் லஞ்சம் வாங்குவதில்லை என்று

உறுதி கூறி, உன்னால் கொதிக்கும் எண்ணெயில் கைவிட முடியுமா' என்று கேட்டால், உண்மைக்காக கொதிக்கும் எண்ணெய்க்கு கையைச் சுடாமல் செய்ய சக்தி இல்லாவிட்டாலும், கை வெந்தாலும் பரவாயில்லை என்று என் கையைக்கூட எண்ணெயில்விடத் தயாராயிருப்பேனே நான்! இருவரும் குற்றமற்றவர்கள்தான். சுயநலமற்றவர்கள்தான்.

அடிமைப் புத்திக்கு என்ன செய்யட்டும்?

என்றாலும், இவர்களுடைய அடிமைப் புத்திக்கு நான் என்ன செய்யட்டும்? அந்த அடிமைத் தனத்திலிருந்து அவர்களால் மீள முடியவில்லையே. அவர்களுடைய பதவியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அவர்களுக்கும் வேறு வழியில்லையே. பதவிப்பித்து இல்லாவிட்டால், அந்த அடிமைப் புத்தி இல்லாவிட்டால், இந்தி தமிழைக் கெடுக்கும் என்று அறிந்திருந்தும் அதைத் தமிழ்நாட்டில் நுழைய விட்டிருப்பாரா? தன் புத்தியைத்தான் அடிக்கடி மாற்றிக் கொண்டிருப்பாரா?

ஆகவே, நாம் இந்தியை எதிர்ப்பது மந்திரி சபைமீது நமக்குள்ள விரோதத்தாலோ, காங்கிரஸ் கட்சியின்மீது நமக்குள்ள விரோதத்தாலோ அல்ல என்பதை எல்லோரும் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். இந்தியால் வர இருக்கும் கேடு கருதித்தான் அதை வன்மையாக எதிர்க்கிறோம்.

இந்தியும்—வாந்தியும்!

வேடிக்கையான ஒரு சம்பவம் நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் நடந்ததாம். நண்பர் தம் மனைவியோடு பேசிக்கொண்டிருந்தபோது வெளி வராந்தாவில் இருந்து ஏதோ மகன் வாந்தி எடுப்பதுபோல் சத்தம் கேட்டு, "அடி! அடி! வெளியே போய்ப் பாரடி. பையன் வாந்தி எடுக்கிறான் போல் இருக்கிறது! அஜீர்ணமோ என்னமோ!" என்றாராம். ஆமாம், இந்த ரேஷன் காலத்திலே அஜீர்ணம் வேறு வந்துடுத்தா? என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்துபோய்

பையனைப் பார்த்து 'ஏண்டா ஓக்காளம் வருகிறது?' என்று கேட்டாளாம். பையன் ஒன்றுமில்லை அம்மா, இந்தி படிக்கிறேன் என்று சொன்னானாம். அதைக் கேட்டுவிட்டு வந்து கணவனிடம் "இந்தி எழவு பையனை அப்படிச் செய்கிறது" என்றாளாம் மனைவி. அப்படியானால் ஏதாவது கேடு வந்து விடப்போகுது, இனி இந்தி படிக்க வேண்டாமென்று சொல்லிவிடு. அவன் படிப்பு கெட்டுப்போனாலும் பரவாயில்லை. ஏதோ டியூஷனாவது சொல்லிக் கொடுத்து விடலாம் என்றாராம் கணவன்; இப்படித்தானாகும் நம் குழந்தைகள் நிலை கட்டாய இந்தியை இந்நாட்டில் நாம் அனுமதித்துவிட்டால்.

கல்வி இலாகா கேவல முடிவுகள்

இந்தி நம்நாட்டு சீதோஷ்ணத்திற்குப் பொருத்தமற்றது. நம் நாக்குக்கு ஏற்க முடியாதது நமக்குத் தேவையற்றது. "ஹிந்தி மனிதர்களை மந்திகளாக்கும்!" என்று அன்பர் திரு. வி. க. அவர்கள் கூறினார்கள். அது உண்மையிலும் உண்மை. உண்மையிலேயே ஹிந்தி ராமாயணத்தில்தான் அதாவது வடமொழி ராமாயணத்தில்தான் நாம் முதலாவதாக குரங்குகளாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறோம். குரங்குகளாக சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அதைப் புகுத்துவதுதான் இந்தியின் தத்துவம். எனவேதான் அதை இவ்வளவு கடுமையாக எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. மந்திரியார் நம்மவர் ஆயிற்றே என்று எவ்வளவு காலம் நாம் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? அதிலும் கல்வி இலாகா முடிவுகள் வரவர மிகமிகக் கேவலமாக ஆகிக்கொண்டு போகிறது. தோழர் சர். லட்சுமணசாமி முதலியார் போன்ற அறிஞர்கள் எவ்வளவு எடுத்துக் கூறியும் கல்வி மந்திரியார் அறிஞர்களைக் கலந்துகொண்டு தம் கல்வித் திட்டத்தை அலசிப் பார்ப்பதில்லை. அறிஞர்களைக் கொண்டு எதுவும் தீர்மானம் செய்வதில்லை. சில சமயம் தன் இலாகா அதிகாரிகளுக்குக் கூடத் தெரியாமல் எதேச்சையாக ஜில்லா கல்வி அதிகாரிகளுக்கும் சில சமயம் கலாசாலை அதிகாரிகளுக்கும் மற்றும் கலாசாலை உபாத்தியாயர்களுக்கும்கூட கடிதம் எழுதிவிடுகிறாராம். இதன் பயனாய் ஊழல்கள் மிகவாக மலிந்து

விட்டனவாம். ஆகவேதான் வாரத்துக்கொருமுறை பல்டி அடிக்க வேண்டியிருக்கிறதாம்.

விளையாட்டுப் போராட்டமல்ல!

இந்த இந்தி போதனை விஷயத்தில் முதலில் நியமிக்கப் பட்ட கல்விமுறை நிர்மாணக் கமிட்டியார் தமிழ் நாட்டில் ஹிந்தி விருப்பப் பாடமாக இருக்கட்டும் என்று சிபார்சு செய்தார்களாம். அதன்படிதான் முதல் உத்திரவு பிறப்பிக்கப் பட்டதாம். பிறகு சிலரது தூண்டுதலின் பேரில் அதே கமிட்டியில் ஹிந்தி கட்டாயப் பாடமாக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்கு ஆதரவாயிருந்த ஒரு சிலரை மட்டும் கொண்டு மறுபடியும் தந்திரமாக ஒரு கிளைக் கமிட்டி ஒன்றை ஏற்படுத்தி ஹிந்தியை கட்டாய பாடமாக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டதாம். அதுவும் முன்னைய கமிட்டியார் எந்த ஒரு மாணவனோ, மாணவியோ ஹிந்தியைப் படிக்க இஷ்டப் படாவிட்டால் அவர்கள்மீது ஆசிரியரோ, பெற்றோரோ கூட ஹிந்தியை வற்புறுத்தக் கூடாது என்று தெரிவித்திருந்தார்களாம்.

இரண்டாவதாக நியமிக்கப்பட்ட சப்-கமிட்டியாரால் அதெல்லாம் உதாசீனம் செய்யப்பட்டுவிட்டது.

ஆகவே, தோழர்களே! நாம் இவ்வளவு கேடு செய்யத் துணிந்தவர்களோடு ஒரு போராட்டம் நடத்துவதென்றால் அது வெறும் விளையாட்டுப் போராட்டமாக இருக்காது. பிறகு தீர்மானங்கள் வரும். முறைப்படி நிறைவேற்றப்படும். தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவது பெரிதல்ல. அவற்றை நடத்திக் காட்டுவதுதான் பெரிது. முன்பு இந்தி நம் மாகாணத்தில் நுழைக்கப்பட்டபோது ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் வெள்ளையர்கள். அவர்கள் ஒரு நாகரிக பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். மனிதத்தன்மையை அறிந்தவர்கள். மேலும் உலக வாக்குக்குப் பயந்தவர்கள்.

நாகரிகம் தெரியாத ஆட்சியாளர்

ஆனால், இன்று ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்களோ நாகரிகம் தெரியாதவர்கள் மட்டுமல்ல தாமே நாகரி

கத்தின் பிரதிபிம்பங்கள் என்றுகூட தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்பவர்கள். காடுகளில் ஆடுமாடுகளைக்கொன்று தின்று வாழ்ந்துவந்த காட்டுமிராண்டி பரம்பரையைச் சேர்ந்த வர்கள்-இன்று நம்மை ஆட்சி புரிபவர்கள் தன்மானமற்ற வர்கள் - தந்திரத்தால், கட்டுப்பாடான பலாத்காரத்தால் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியவர்கள்

ஆகவே, வெள்ளையன் ''ஆள் கீழே விழுகிறவரை அடியுங்கள்'' என்று போலீசுக்கு உத்திரவு கொடுத்தால் இவர்கள் ''செத்து பிணமாகி விடும்வரை அடியுங்கள்'' என்று உத்திரவிடுவார்கள். அவன், ''இவர் அவர் என்று பாரபக்ஷம் பாராமல் அடியுங்கள்'' என்றால், இவர்கள் ''இன்னார், இன்னாரைப் பார்த்து அடியுங்கள்'' என்று உத்திரவு போடுவார்கள் அவன் ''கண்ணீர் புகை மட்டும் உபயோகியுங்கள்'' என்று கூறுவானானால் இவர்கள் ''கண்ணீர்ப்புகை என், விஷப் புகை விட்டே கொல்லுங்கள்'' என்று உத்திரவு பிறப்பிப்பார்கள். அந்த மாதிரி காட்டுமிராண்டி செயலால்தான் மக்களை அடக்கமுடியும் என்பதில் நம்பிக்கையுடையவர்கள் இவர்கள்.

எதற்கும் தயாராவோம்!

ஆகவே, எத்தகைய எதிர்ப்புக்கும் நாம் தயாராய் இருக்கவேண்டும், இங்குள்ள திராவிட போலீஸ்காரர்களைக் கூட நம்பமாட்டார்கள். மலையாளத்திலிருந்தோ, கூர்ஜரத்திலிருந்தோ பட்டாளத்தைத் தருவித்து வந்து நம்மீது ஏவி விடுவார்கள். ஏற்கெனவே கூட ஒரு 2000 பேரைச் சென்னைக்கு தருவித்து வைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த பயங்கர நிலைமையில்தான் ஹிந்தி எதிர்ப்பு நடைபெற வேண்டும்.

சென்ற ஹிந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் இரண்டு பேர் ஜெயிலில் இறந்தார்கள் என்றால், இன்றையப் போராட்டத்தில் 200 பேருக்கு மேலாக வெளியிலேயே இறக்க நேரிடக்கூடும்.

இதை நீங்கள் நம்பவேண்டும், சற்றேனும் மனிதத் தன்மையோடு நீங்கள் வாழவேண்டுமென்று நினைப்பீர்க

ளானால், ஹிந்தியை ஒழிக்க நீங்கள் கட்டாயம் கங்கணம் கட்டிக் கொள்ளவேண்டும்.

தாய்மார்களும் போராட்டத்திற்குத் தயாராகவேண்டும். என்ன விலை கொடுத்தேனும் நாம் போராட்டத்தில் வெற்றி பெறவேண்டும். இது கடைசிப் போராட்டம். ஆகவே, வெற்றி அல்லது தோல்வி இரண்டிலொன்று பார்த்துவிடத் தான் வேண்டும்.

பண்டைப் பெருமை பேசிப் பயனில்லை

அழகான மேடைப் பேச்சினாலோ ; பண்டைச் சரித் திரப் பெருமையினாலோ பயனில்லை தோழர் அண்ணா துரை, "நானும் வந்துவிட்டேன்—போராட்டத்தில் முன் நிற்க." என்று முன் கூறியதுபோல் நீங்கள் எல்லோரும், இத் திராவிட நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு திராவிட ஆணும், பெண்ணும், சிறுவனும், சிறுமியும் முன்வர வேண்டும்.

நான் ஒன்றும் உங்களுக்குப் பூச்சி காட்டவில்லை ; உண்மையைத்தான் கூறுகிறேன். நினைத்தால் இரவே கூட உத்திரவை மாற்றிவிடலாம் என்கிற நிலையில் இல்லை அது. அந்த உரிமை இவர்கள் கையில் இல்லை. அவ்வுரிமை இவர்களின் சூத்திரதாரிகளான பார்ப்பனர்களிடம் இருக் கிறது. அவர்களுக்கு ஆதரவோ வட நாட்டாரிடம் இருக் கிறது. அந்த இருவரும் சேர்ந்து நம் மந்திரிகளை ஒழிக்கும் வரை தூங்கமாட்டார்கள். ஆகவே வடநாட்டவர்களின் ஆதிக்கம்; பிணைப்பு நம் மாகாணத்தைவிட்டு ஒழிந்தால் தான் ஹிந்தியும் நம் மாகாணத்தைவிட்டு ஒழியும் என்பதை மனதில் பதியவைத்துக்கொள்ளுங்கள். பிறகு தெரியும் ஹிந்தி ஒழிவதில் உள்ள சிரமம். நமது குழந்தைகளுக்கு 1-வது வகுப்பு, 2-வது வகுப்பு படிக்கக்கூட பள்ளியில் இட மில்லை என்று நகர்ப் புறங்களில் கூறப்படுகிறது. அதாவது போதிய பள்ளிக்கூடங்களில்லை, வாத்தியார்கள் இல்லை என்றாலும் ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் ஒரு ஹிந்தி வகுப்பும் ஹிந்தி வாத்தியாரும் வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமாம். யார் அப்பன் வீட்டுப் பணம் கொள்ளை போவது இதற்கெல்லாம்? ஏற்கெனவே பஞ்சத்தில் அடிபட்டுப் பஞ்சைப்பராரிகளாகக்

கிடக்கிறோம். மேற்கொண்டு பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் சம்பள உயர்வு வேறு. ரூ. 2-12 கொடுத்தவர்கள் இப்போது ரூ. 5-4 கொடுக்கவேண்டும். ரூ. 5-4 கொடுத்தவர்கள் ரூ. 7-9 கொடுக்கவேண்டும். முன்பு 8 மாதம் சம்பளம் கொடுத்த வர்கள் இப்போது இந்த உயர்ந்த தொகையை 10 மாதம் கொடுக்கவேண்டும். ஹிந்தி நுழைவு கல்வித் துறையில் பெருத்த சங்கடமென்றால் கலைத்துறையிலும் அதைவிட சங்கடந்தான்.

கலைகள் உண்டா ?

இந்தி மொழியில் மெச்சத்தகுந்த கலைகளே கிடையாது. அதிலுள்ள கலை யாவும் துளசிதாஸ் ராமாயணமும், கபீர்தாஸ் சரித்திரமும்தான். மனுதர்மமும், பாகவதமும் தான். போதுமா இவை? இவற்றின் தன்மைதான் தெரியுமே, உங்களுக்கு? இந்தி மொழி தலை சிறந்த அறிஞர்களைப் பெற்றெடுக்கவில்லை என்று திரு. வி. க. அவர்கள் குறிப்பிட்டார். இந்தி உற்பத்தி செய்த அறிவாளிகள் யார் என்றால் நோகாமல் பதவிக்கு வந்த நேருவையும் அவரது அய்யாவையுந்தான் குறிப்பிடவேண்டும். அவர்களது தியாகம் இன்று அந்தக் கூட்டம் குடும்பத்தோடு கொள்ளை அடிப்பது (உங்களுக்குந் தெரிந்தது)தான். வேறு ஆள்களைக் குறிப்பிடமுடியாது. தமிழ் மொழியோ எண்ணற்ற கலைகளையும், கலைஞர்களையும், அறிஞர்களையும் சித்தர்களையும், முக்தர்களையும் தோற்றுவித்திருக்கிறது. இந்தியில் கலையில்லை, காவியமில்லை, நீதிநூல் இல்லை. நீதிமான்களையும் தோற்றுவிக்கவில்லை. அம்மொழிமூலம் அறியக் கிடக்கும் விஞ்ஞானத் தத்துவங்களும் இல்லை. ஆகவே, 100-க்கு 97 பேர் விரும்பாத அம்மொழி ஏன் இங்கு புகுத்தப்படவேண்டும்? காரணம் தெரியுமா? இங்குள்ள வைத்திய நாதய்யர், வரதாச்சாரியாரின் கோஷ்டியார் இத் திராவிட நாட்டின் கலைகளையும், கலாச்சாரத்தையும் அடியோடு ஒழித்து இந்நாட்டை, வடநாட்டுக்கு வால் நாடாக்கப் பார்க்கிறார்கள், அதுதான் மர்மமே ஒழிய, "இந்தி தேசிய மொழி, ஆகவே எல்லோரும் படிக்க வேண்டும்" என்று கூறுவதெல்லாம் முழுப் பித்தலாட்ட

வார்த்தைகள், இந்தி தேசிய மொழியாயின் எல்லோரும் கட்டாயமாக இந்தியைப் படித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்று வெளிப்படையாகக், கண்டிப்பாகக் கூறிவிடட்டுமே. இந்தி அல்லது சமஸ்கிருதம் படியுங்கள் என்கிறார்களே அது ஏன்? இந்தி தேசிய மொழியா? சமஸ்கிருதம் தேசிய மொழியா? நீங்கள் சற்று அருள் கூர்ந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள். உண்மை அறியுங்கள்.

தேசியம் என்பது ஒரு பித்தலாட்டம்

தேசியம் என்பதெல்லாம் பித்தலாட்டங்கள், வட மொழியை நுழைத்து அதன் மூலம் வர்ணாஸ்ரமத்தை நுழைத்து பெருமை மிக்க திராவிடர்களை சூத்திரங்களாக்கி, என்றென்றும் அடிமைகளாக ஆக்கி வைத்துக்கொள்ள வைத்தியநாதய்யர், வரதாச்சாரிக் கூட்டம் செய்யும் பச்சைப் பித்தலாட்டம்தான். இது நமது தாய்மார்களைச் சூத்திரச்சிகளாக, நமது ஆடவர்களைச் சூத்திரர்களாக, நமது பழங்குடி மக்களைப் பஞ்சமர்களாக-சண்டாளர் களாக, நமது கிருஸ்துவத்தோழர்களையும், முஸ்லிம் தோழர்களையும் மிலேச்சர்கள்ஆக வைத்திருக்க செய்யப் படும் சூழ்ச்சிதான் இது.

இந்த சூழ்ச்சிகளுக்கு நமது அமைச்சர்கள் விபீஷணர் களாக ஆகிவிட்டார்களே என்பதுதான் வருத்தமாக இருக் கிறது. இந்தி நுழைவால் உண்மைத் தமிழ் மக்களுக்கு எவ்விதப் பயனும் ஏற்படாது. கடுகளவு பயன்கூட ஏற் படாது. அதற்கு மாறாக எவ்வளவோ கேடுகள் வந்து சூழும். பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நாம் போற்றிக் காப்பாற்றி வந்து இடைக்காலத்தில் கைவிட்டு தற்போது வெகு கஷ்டப்பட்டு பெற்று வளர்ந்துவரும் தமிழ்ப் பண்பு அடியோடு கெட்டுப்போம். கன்னியாதானம் என்பதை வாழ்க்கைத் துணை ஒப்பந்தம் என்று மாற்ற எவ்வளவு சிர மப்படவேண்டி இருந்தது? மாங்கல்யதாரணம் என்பதை ஒழிக்க எவ்வளவு இம்சைப்பட வேண்டியிருந்தது? மற்றும் தேவையில்லாத சடங்குகள், புராண இதிகாச குப்பைகளின் மீதும், வெறும் கற்கடவுள், செம்புக்கடவுள் இவற்றின் மீதும்

இருந்த மூட நம்பிக்கையையும், மூடப் பக்தியையும் மாற்ற எவ்வளவு காலம் ஆகியது ?

முற்போக்கு மீண்டும் அழிவதா ?

இவ்வளவு முற்போக்கும் மறுபடியும் அழிந்து போக வேண்டுமென்று நீங்கள் ஆசைப்படுவீர்களா? சூத்திரன் என்றவார்த்தையைக் கைவிட்டு "திராவிடன்" என்று பெருமிதத்தோடு கூறிக்கொள்ளும் நீங்கள்மறுபடிசூத்திரனாக மாற விருப்பம் கொள்வீர்களா? இந்த முற்போக்கைக் கண்டு அஞ்சும் ஆரியக் கூட்டம், பார்ப்பனக் கூட்டம் வட நாட்டாரின் கூலிகளாகி அவர்களுக்கு வால் பிடித்து நம்மவர் சிலரை விபீஷணர்களாக்கிக்கொண்டு தேசிய மொழி என்ற பேரால் நம்மீது வட மொழியைச் சுமத்துகிறது என்றால், நம்மை, நம் நாட்டை வட நாட்டாருக்குக் காட்டிக் கொடுக்கிறதென்றால் நாம் அதற்கு இடம் கொடுக்கலாமா ?

தோழர்களே! தாய்மார்களே! இந்தியோடு, வட நாட்டாரையும் சேர்த்து ஒழிக்கவேண்டியதுதான். அதற்கான அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. திராவிடர்—ஆரியர் போராட்டம், அதுவும் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இடையறாது இருந்துவரும் இப் போராட்டம் இன்று ஒரு முடிவான கட்டத்திற்கு வந்துவிட்டது. இதை முடித்து வைப்பது நமக்குப் பெருமையுங்கூட. நமது பின் சந்ததியார் போற்றிப் புகழக்கூடிய ஒரு அரிய சந்தர்ப்பத்தில் நாம் இன்று இருக்கிறோம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால் நாம் எதிர் காலத்தில் பின் சந்ததியாரால் எள்ளி நகையாடப் படுவோம் என்பதோடு அவர்களின் — துன்பத்திற்கும் அடிமைத் தனத்துக்கும் நாமே காரண பூதர்களாகவும் ஆகிவிடுவோம்.

குண்டு மார்பில் பாயட்டும் !

போராட்டத்தைத் துவக்குவோம். மானமுள்ள மக்களாகப் போராடுவோம். மானத்தோடு போராடி மடிந்தாலும் தவறில்லை. பின் சந்ததியார் மேலும் வீரத்தோடு

போராடி நாம் விட்டுச் செல்லும் பணியைப் பூர்த்திக்குக் கொண்டுவருவார்கள். திராவிடர்கள் மானத்திற்கும், வீரத்திற்கும் பேர் போனவர்கள். ஆகவே இவற்றைக் கைவிடாதீர். குண்டுபட்டு இறந்தீர்கள் என்றாலும் குண்டு மார்பில் பாய்ந்திருக்கட்டும். முதுகில் பாயும்படி நடந்து கொள்ளாதீர்கள். என்றாயினும் ஒரு நாள் சாகப்போகிறவர்கள்தான் நாம். ஆகவே நல்ல காரியத்திற்காக நம் உயிரை நல்ல முறையில் அர்ப்பணித்துச் சாவோம்.

மந்திரிகள் நம்மவராயிற்றே என்ற நினைப்பை மறந்து விடுங்கள். நம்மவர்கள் மந்திரி பதவியை இழக்க நேரிடுமே என்ற பயத்தையும் விட்டொழியுங்கள். ஒரு ஓமாந்தூராரின் இடமோ, ஒரு அவினாசியாரின் இடமோ காலியாகுமானால் அந்த இடத்தைப் பார்ப்பனர்களைக் கொண்டு அடைக்க முடியும் என்று நினைக்காதீர்கள். தமிழ்நாடு இன்றுள்ள நிலையில் அது சுலபத்தில் சாத்தியமானதல்ல. ஆகவே, இந்தியை ஒழித்துக் கட்டுவதில் நாம் யாவரும் ஒன்றுபட வேண்டும். இதில் நம் இளைஞர்களுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் பேத உணர்ச்சி ஏற்படக்கூடாது. இந்தி படித்தால் தம் மக்களுக்குக் கேடு என்பதை ஒவ்வொரு பெற்றோரும் உணர்ந்து அதை ஒழிக்க முன்வரவேண்டும். நம்மிடையே உள்ள பேத உணர்ச்சிகளை விட்டொழிக்க வேண்டும். சின்னஞ்சிறு குற்றங்களை மறந்து நேரடியாகப் போராட்டத்தில் வந்து ஒவ்வொருவரும் கலந்துகொள்ள வேண்டும்.

இப்பொழுது நடக்கப்போவதுதான் உண்மையான ஆரிய—திராவிடப் போராட்டம். நம் மானத்தைப் பணயம் வைத்து நடத்தும் போராட்டம். இதில் ஏமாந்து போனால் பிறகு திராவிடர்களாக இந் நாட்டில் வாழமுடியாது.

கண்டிப்பாக சூத்திரனாகத்தான் வாழவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிடும். சர்க்காருக்கு நல்ல வீம்பு வந்திருக்கிறது. ஆகவே, எளிதில் நமக்கு விட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்கள். ஆகவேதான் திரும்பத் திரும்பப் போராட்டத்தினிடையே அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கக்கூடிய கஷ்ட நஷ்டங்களைப்பற்றிக் கூறவேண்டி இருக்கிறது.

அடக்குமுறை தீவிரம்

நம்மை அடிப்பார்கள். நம்மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்வார்கள். நமது தாய்மார்களை மானபங்கப்படுத்துவார்கள். வட நாட்டுப் பட்டாளத்தைக் கொண்டுவந்து நமது பெண்கள்மீது ஏவி விடுவார்கள். வீடு புகுந்து கொள்ளையடிக்கச் செய்வார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலை கட்டாயம் வரும். அந்த நிலையை எப்படியும் ஆட்சியாளர்கள் வரவழைத்துக் கொள்வார்கள். நமது நாட்டுச்சுதந்திரமும் தனிமையும் இந்தப் போராட்டத்தின் வெற்றியைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது.

பிரிவினைக்கு இடம் கொடாமல் இருக்கத்தான், நமது பிரிவினை உணர்ச்சியை அழிக்கத்தான், அவசர அவசரமாக இந்தியைக் கொண்டுவந்து புகுத்துகிறார்கள். இது அதிர்ஷ்டவசமாக எல்லோரும் ஒன்றுசேரக்கூடிய வாய்ப்பாக இருக்கிறது. மற்றக் காரியங்களில் நாமெல்லாம் சுலபத்தில் ஒன்று சேர முடியாது.

இது மொழிப் போராட்டம் மட்டுமல்ல. கலைப் போராட்டம், கலாசாரப் போராட்டம், மானாபிமானப் போராட்டம் என்றுகூட சொல்லுவேன். இது உரிமை வேட்கைப் போராட்டமாகும். இப் போராட்டத்தின்போது எந்த ஒரு திராவிடனாலும், எந்த ஒரு உண்மைத் தமிழ் மகனாலும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கமுடியாது.

இதை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். சில நாள்களுக்கு மாணவர்களுக்கு படிப்பில்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை யென்று, தம் பிள்ளைகளை பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பாமல் இருக்கவேண்டியதுதான். மாணவர்கள் மட்டுமென்ன? அவர்களுக்கும் மனிதத் தன்மை வேண்டாமா? தன்மானம் வேண்டாமா? ஏழை மக்களிடமிருந்து வரிப்பணம் வாங்கி அதை இந்திச் சனியனுக்கா அழவேண்டும்? இந்த அவினாசியாருக்கு எந்த அளவுக்கு மூளையிருக்கிறதென்று பாருங்கள்! ஒரு குழந்தையை 6 வயதில் அல்லது 7 வயதில் பள்ளியில் சேர்க்கிறோம். 12-வது வயதில் 5-வது வகுப்பு முடிகிறது. 19 ஆவது வயதில் 6ஆம் பாரம் முடிகிறது. அப்புறம் கல்லூரிப் படிப்பு 4 வருடம். ஆக 23 அல்லது 24

வயதில்தான் பி. ஏ., பட்டம் பெற முடிகிறது. இதற்குள்ளாக எவ்வளவு பணம் வீணாக்கப்படுவது? இப் படிப்பால் பெறக்கூடிய பயன்தான் என்ன; இவ்வளவு கால செல வையும் பொருள் செலவையும் குறைக்க மந்திரியார் ஏதாவது திட்டம் தீட்டினாரா? அதிகப்படியான ஆரம்பப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தல், ஏழை எளியவர்கள் படிப்பதற் கான இலவசப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தல், கிராமந்தோறும் பாடசாலை இருக்கும்படி செய்தல் ஆகியவற்றிலும், தொழிற் கல்வியைப் பெருக்கல் ஆகியவற்றிலும் கவனம் செலுத்து வதைவிட்டு, ஒன்றுக்கும் உருப்படாத இந்த இந்தி மொழியை ஏன் கட்டி அழத் துணிந்துவிட்டார்? காரணம் இதுதான், பிரிவினை உணர்ச்சி தலைதூக்குமுன் அதை அடியோடு ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும். மக்களுக்கு ஏற்பட் டுள்ள தன்மான உணர்ச்சி வேகமடையுமுன் அவர்களை அடிமைகளாக்க வேண்டும் என்ற வட நாட்டாரின் திட்டத் திற்கு அடிபணிந்துவிட்டதுதான்.

வம்புக்கு வரும் அரசியலார்

ஆகவே, நாமாக வம்புக்குப் போகவில்லை. வம்பை வரவழைத்துக்கொள்பவர் அரசியலார்தான். மறுபடியும் கூறுகிறேன். இது அரசியல் போராட்டமல்ல, இனப் போராட்டம், கலைப்போராட்டம். மனிதத் தன்மை பாது காப்புப் போராட்டமென்று. தென்னாட்டவரின் மனிதத் தன்மையை அறிந்து இதையும் ஆரிய வர்க்கத்தோடு சேர்த் துக்கொள்ள செய்யப்படும் சூழ்ச்சியின் முதல்படிதான் கட்டாய இந்தி நுழைப்பு.

ஆகவே, நாம், இதை எதிர்த்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஒருவேளை ஆந்திரர்கள் ஆரியவர்க்கத்தில் சேர்ந்துவிடுவார் களோ என்று கூட நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. எனவே எவ்வகையாயினும் இதை எதிர்த்துப் போராடியே தீருவோம். இப் போராட்டம் தென்னாட்டுச் சரித்திரத்தில், திராவிட நாட்டுச் சரித்திரத்தில் பொன்னெழுத்துகளில் பொறிக்கப்படவேண்டிய மகோன்னதப் போராட்டமாக அமையும். இப்போராட்டத்தில் வெற்றியின்றேல், தமிழ்நாடு போம். தமிழ்க்கொடி போம். தமிழன் சிறப்பெல்லாம்

தகர்ந்துபோம். நியாயம் நமது பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது. மக்கள் ஆதரவும் நமது பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது.

தமிழ் காக்க வாரீர் !

எங்களுக்கும் வயதாகிவிட்டது. நாங்களும் வெற்றி காண ஆசைப்படுகிறோம். ஆகவே, தன்மானத் திராவிடர்காள்! தமிழர்காள்! வெற்றிகாணப் போராட்டத்தில் ஈடுபட முன்வாருங்கள். யார் எந்தக் கட்சியில் இருந்தாலும், தன்மானமிருந்தால் தமிழ் காக்க முன்வாருங்கள். ''சாவேன் அல்லது வெற்றியோடு மீள்வேன்'' என்ற உறுதியோடு முன் வாருங்கள். போராட்டத்தில் வெற்றிக்கு ஆக ஒழிந்துபடவும் தயாராக முடிவு செய்துகொண்டு முன்வாருங்கள். அப்போது தான் வெற்றி நிச்சயம் கிடைக்கும்'' என்று கூறி முடித்தார்.

2. மறைமலையடிகள்

தலைமையுரை

அன்பர்களே !

இம் மாநாட்டிற்குத் தலைமை வகிக்க நேர்ந்த இந்தச் சமயத்தில் நான் தமிழ் மொழியின் சிறப்பைக் குறித்தும், வடமொழியின் தாழ்வைக் குறிந்தும், வட மொழியால் தமிழுக்கும் தமிழர்களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய தீமைகளைக் குறித்தும் விரிவாகப் பேசுவேன் என்று எதிர்பார்ப்பீர்கள். அப்படி விரிவாகப் பேசுவதற்கான காலமோ, உடல் வலிவோ போதிய அளவுக்கு இல்லாமையால் சென்ற 50 ஆண்டுகளாக நான் எனது தென்மொழி, வடமொழி, ஆங்கில மொழி இவற்றின் ஆராய்ச்சியின் மூலம் அறிந்துகொண்ட சில உண்மைகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி எனது தலைமை உரையை முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

ஆதி மொழி தமிழ்

இந்திய நாட்டில் இன்று வழங்கிவரும் மொழிகளுள் இந்நாட்டிற்குப் பொது மொழியாக ஆக்கப்படுவதற்கான சகல சிறப்புகளையும் பெற்றிருக்கும் மொழி தமிழ் ஒன்று தான் என்பதும், உலகிலேயே மக்கள் முதல் முதலாகத் தோன்றிய இடம் இந்தியாவின் தென்பாகம்தான் என்பதும், அவர்கள் சப்த மூலம் முதன் முதலாகத் தம் தம் கருத்துகளைப் பரிமாறிக்கொண்டது தமிழ் மொழி மூலமாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதும் ஆராய்ச்சியின் மூலம் நன்கு புலனாகின்றது. மொழி ஆராய்ச்சி வல்லுநர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் மாக்ஸ்முல்லர் அவர்களும் இதை ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். அவர் இன்று உலக வழக்கில் உள்ள மொழிகள் சுமார் 2999 என்றும் அவற்றுள் நாகரிகம் வாய்ந்த மக்களால் பேசப்படுவனவென்று கருதப்படக்கூடியவை சுமார் 15 மொழிகள்தான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பதினைந்து மொழிகளுள் ஒன்றாகத் தமிழையும் சேர்த்திருப்பதோடு தமிழ்மொழி மிகப் பழமையான மொழிகளுள் ஒன்று என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களும் 'மனோன்மணியம்' என்ற தம் நூலில் தமிழ்த் தாய்க்கு வணக்கம் தெரிவித்துக்கொள்ளுங்கால், "தமிழணங்கே! உன் உதிரத்திலிருந்து பற்பல மொழிகள் தோன்றி இன்றும் வழங்கி வருகின்றன என்றாலும் ஆரிய மொழியைப்போல் உலக வழக்கற்ற மொழியாக நீ ஆகிவிடாமல் என்றும்போல் தனிச்சிறப்புடன் வாழ்ந்துவரும் உன் திறமையைப் போற்றி வணங்குகிறேன்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழின் பழமைக்கும் சிறப்புக்கும் ஆதாரமாக இன்னும் இதுபோன்ற பல கூற்றுகள் எடுத்துச் சொல்லலாம். என்றாலும் இவையே போதும் என்று நினைக்கிறேன்.

ஆனால், ஒன்றை மட்டும் உங்களுக்கு நிச்சயமாக எடுத்துச் சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன். ஆரியர்கள் என்று இந்நாட்டில் கால்டி எடுத்து வைத்தார்களோ அன்று முதல் தமிழையும், தமிழரின் கலைகளையும், கலாசாரத்தையும் ஒழிப்பதிலேயே அவர்கள் கண்ணும் கருத்துமாய்

இருந்துவருகிறார்கள். இந்த ஆரிய சூழ்ச்சி சென்ற 500 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. தென்னாட்டை ஆரிய நாடாக ஆக்கவேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளோடு இவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக விடாமுயற்சி செய்து வருகிறார்கள். இதற்காகவே ஆரியர்கள் சிலர் தம்மையும் தமிழர்கள் என்று கூறிக்கொண்டும் நம்முடன் சேர்ந்துகொண்டும் நயவஞ்சகமாக நமக்கு நன்மை செய்வதுபோல் ஏதாயினும் கூறி, நம்மை ஏமாற்றி, நம்மை வடநாட்டு ஆரியருக்கு அடிமைப்படுத்த பெருமுயற்சி செய்து வருகிறார்கள். இம்முயற்சிக்கு நாம் ஏமாந்து போய் விடக்கூடாது.

மேலும், வடநாட்டிலுள்ளவர்களில்கூட பெரும்பகுதியினர் தமிழர்களாக இருக்கவேண்டும் என்றே நான் நினைக்கிறேன். அவர்களெல்லாம், நம்மைவிட அதிகமாக ஆரியத்திற்கு அடிமைப்பட்டுப் போய்விட்டதால் அவர்களை நம்மவர்கள் என்று கண்டுகொள்ள முடியவில்லையே தவிர, அவர்களோடு சேர்ந்து பழகினால் அவர்கள் அடிப்படையில் தமிழர்களாகவே காணப்படுவது நன்கு புலனாகும். வடநாடு சென்று நாம் தமிழின் சிறப்பைக் குறித்தும் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னால் அவர்கள் மிக ஆச்சரியத்தோடு நாம் கூறுவதைக் கேட்கிறார்கள்.

ஆரிய ஆதிக்கம்

இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த நாகரிகத்தைப்பற்றி நாம் இதுவரை அறிந்துகொள்ளாமல் இருந்திருக்கிறோமே என்று வருத்தப்படுகிறார்கள். மேலும், அதிகமாக நம்மைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறார்கள். தாங்களும் ஆதியில் தென்னாட்டிலிருந்துதான் வந்து குடியேறியிருக்க வேண்டும் என்பதையும், தாங்களும் தமிழர்களின் சந்ததிகளாக இருக்கக்கூடும் என்பதையும்கூட அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அவர்களால் பேசப்படும் மொழிகளும் பெரும்பாலும் தமிழ் மொழியிலிருந்து தோன்றியனவாக இருக்கின்றனவே அல்லாது ஆரிய மொழியையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றினவையாகக் காணப்படவில்லை. வடநாட்டில் வழங்கிவரும் மொழிகளுள் ஆரிய மொழியிலிருந்து

தோன்றியனவாகக் கொள்ளக்கூடியவை மிகச் சிலவேயாம். வடநாட்டிற்குச் சென்று குடியேறியவர்களுக்கும், தென்னாட்டிலிருந்தவர்களுக்கும் போதிய போக்குவரவுத் தொடர்பின்மை காரணமாகவும், வடநாட்டினில் ஆரிய ஆதிக்கம் வளர்ந்துகொண்டே வந்த காரணமாகவும் தமிழ் நாகரிகம் அங்கு தழைத்தோங்க வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது.

வர்ணாஸ்ரம தர்ம முறை

நாளடைவில் இங்கும் ஆரியர்கள் குடியேறி நம்மவர் சிலரைத் தம் கையாள்களாக்கிக் கொண்டு நமது கலாச் சாரத்தை ஒழிக்க முற்பட்டனர். அவர்கள் தம்மை எல்லோருக்கும் உயர்ந்தவராகவும், தமக்கடுத்த உயர்வுள்ளவர்களாக அரசர்களையும், அதற்கும் அடுத்த உயர்வுள்ளவர்களாக வணிகர்களையும், மற்றவர்களைத் தம் எல்லோருக்கும் அடிமைகளாகவும் (சூத்திரர்களாகவும்) கடவுள் படைத்தாரென்று கூறி, அரசர்களுக்கு மற்றையோரைக் காட்டிலும் தனி உயர்வைக் கற்பித்துவிடவே அவர்கள் ஆரியத்திற்குச் சுலபத்தில் அடிமையானார்கள். அரசனது செல்வாக்கை நாடிய வைசியர்களும் (வாணிபர்களும்) அதற்கு உடந்தையாகிவிடவே மற்ற குடிகளும் வேறு வழியின்றி ஆரிய வர்ணாஸ்ரம தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவராயினர்.

இப்படி ஆரியர்கள் மற்றவரைத் தாழ்த்தித் தம்மை தேவர்களாக்கிக் கொண்ட சூழ்ச்சியை, ஏமாற்றுதலை அறிந்து கொள்வதற்கான போதிய நல்ல அறிவு நமக்கில்லையாதலால் வர்ணாஸ்ரமம் இன்னும் இந்நாட்டில் இருந்து வருகிறது. ஆரியர்கள் நம்மை என்றென்றும் அடிமையாக்கி வைத்திருக்க வேண்டி நம்மை அடிமைகள் என்றும், அதனால் வேலை செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களே ஒழிய அறிவை வளர்க்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் அல்லவென்றும் கூறி நமக்குக் கல்வி அறிவில்லாமற்படி செய்துவிட்டனர்!

சூத்திரப் பட்டம்

சூத்திரன் வேதம் படிக்கக்கூடாது, படித்தால் அவனுடைய நாக்கு துணிக்கப்படவேண்டும் என்றும், வேதம் ஓது

தலையும் அவன் கேட்கக்கூடாது, கேட்பின் அவன் காது களில் ஈயம் காய்ச்சி ஊற்றப்படவேண்டும் என்றும் மனு நீதியில் எழுதி வைத்துக்கொண்டு, அதன்படியே கடுந் தண்டனை விதித்து நம்மைப் படிக்கவொட்டாமல் செய்து விட்டனர். படிக்க உரிமை பெற்ற அரச பரம்பரையினரும், வைசியர்களும்கூட ஆரிய மனுநீதிதர்மத்தைஅடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்ட நூல்களையே படிக்கும்படி செய்யப் பட்டனர். என்றாலும், ஆங்காங்கு சிற்றரசர்களும், சீரிய தமிழ்ப் புலவர்களும் ஆரிய தர்மத்தைக் கண்டித்து தம்மா லியன்ற அளவு தமிழ் வளர்த்து வந்தனர். இதன் பயனாகத் தான் தமிழ் அழியாமல் இருந்துவந்தது. தமிழின் இயற்கை வளமும் அதைக் காப்பாற்றி வந்தது. பிறகு ஆங்கில ஆட்சி இந் நாட்டில் ஏற்படவும் அவர்கள் நாளடைவில் எல்லாச் சாதியினருக்கும் கல்வி கற்கும் உரிமை அளித்தனர். அதையும் கல்வி நிலையங்களில் ஆசிரியராக அமையப் பெற்ற பாப்பனர்கள் பல காரணமாகப் பயன்பட வொட் டாமல் செய்து வந்தபோதிலும் ஒரு சிலராவது படித்துத் தேற வசதி ஏற்பட்டது.

இன்னும் அடிமையா ?

கல்வி நிலையங்களில் போதிக்கப்படும் கல்வியும் பெரும்பாலும் ஆரிய தர்மத்தையே வலியுறுத்தும் கல்வியாக இருந்துவருவதால் அக் கல்வியும் பேனா அடிமைகளைச் சிருஷ்டிக்கத்தான் உதவி வந்ததே ஒழிய, வருகிறதே ஒழிய, மக்களை மேல் நிலைக்குக் கொண்டுவர பயன் படாமல் இருந்துவருகிறது.

என்ற போதிலும், கல்வி நிலையக் கல்வியேயன்றி சுயமாகப் பல அரிய நூல்களைப் படித்துத் தம் சொந்தப் பகுத்தறிவுகொண்டு அவற்றை ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்து நன்மைகளையும், தீமைகளையும் உய்த்துணரக்கூடிய பல பெரியார்கள் இத் தமிழ்நாட்டின்கண் தோன்றியதன் பயனாய் இன்று மக்களுக்குள் ஒரு புத்துணர்ச்சி எழும்பி யிருக்கிறது.

இனியும் ஆரிய அடிமையாயிருக்கக்கூடாது என்ற அறிவு உதயமாகிவிட்டது. ஆரியத்தை அழிப்போம், தமிழைக்

காப்பாற்றுவோம் என்ற முழக்கம் எங்கும் கேட்கப்படுகிறது. தமிழ் மொழியில் கணக்கிடற்கரிய நூல்கள், ஆராய்ச்சி உரைகள் அன்றாடம் தோன்றிக்கொண்டு வருகின்றன. தமிழர்கள் தன்னுணர்வு எய்தத் துவங்கிவிட்டனர் என்பதைக் கண்ணுறும் ஆரியர்களின் வயிறுபற்றி எரிகின்றது.

எனவே, எப்படியேனும் இப் புத்துணர்ச்சியைக் கெடுக்கத் தம்மாலியன்ற அளவு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்து அதன்படி செயலாற்ற துணிந்து நிற்கின்றனர். ஆகவேதான், இந் நாட்டில் ஹிந்தியைப் புகுத்தி நம்மைக் கெடுக்க, நமது கலாச்சாரத்தை அழிக்க, நமது புத்துணர்ச்சியை ஒழிக்க, ஆரியர் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு அல்லும் பகலும் உழைத்து வருகிறார்கள். எனவேதான் நியாயத்தை மறந்தும், தம் அறிவை ஆசைக்கும், பொறாமைக்கும் அடகு வைத்துவிட்டும், அந்நிய, அநாகரிக ஹிந்தி மொழியை இத் தமிழ்நாட்டில் புகுத்துகின்றனர்.

தமிழர் கலாச்சாரம்

ஹிந்தி ஆரிய தர்மத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டது. ஆரிய தர்மம் வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தை, சாதி வேறுபாடுகளை, சாதி உயர்வு தாழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தமிழர் கலாச்சாரமோ இதற்கு முற்றிலும் மாறுபாடானது.

அப்படி இருக்க, ஜாதி வேற்றுமைகளையே அடிப்படையாகக்கொண்ட ஹிந்தி மொழியைத் தமிழ்நாட்டில் புகுத்துவதென்றால் இங்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஏற்பட்டுவரும் ஒற்றுமை மனப்பான்மையைக் கெடுக்க ஆரியர்களால் செய்யப்படும் சூழ்ச்சி இது என்றுதானே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது! நாம் ஹிந்தி வேண்டாம் என்றால் சமஸ்கிருதம் படியுங்கள் என்று கூறுவதன் கருத்து இதுதானே! இரண்டும் மக்களுள் வேற்றுமை உணர்ச்சிகளை வளர்க்கும் மொழிகள் என்பதுதான் இதற்குக் காரணம். தமிழர்களிடையே தோன்றியுள்ள புத்துணர்ச்சியை, பகுத்தறிவு உணர்ச்சியைக் கெடுக்க, நாசமாக்க, தம்மாலியன்ற

எல்லா வகையாலும் தொல்லை கொடுக்க முற்பட்டு விட்டனர் என்பதன் அறிகுறிதான் இது.

பெரியாருக்குப் பாராட்டு

இதை ஆரம்பத்திலிருந்தே உணர்ந்து கொண்டுள்ள பெரியார் இராமசாமி அவர்களும் ஆரியத்தை இந் நாட்டிலிருந்துஎவ்வகையிலேனும் ஒழித்தே தீருவதென்றுகங்கணம் கட்டிக்கொண்டு முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். இத் தொண்டு மிக விரைவில் வெற்றிகாண இருக்கிறது என்பது இங்குக் கூடியுள்ள மக்கள் உணர்ச்சியால் நன்கு தெரியப் படுகின்றது. நான் சைவ சமயத்தில் பிறந்துவிட்டேன். ஆகையால், இவருடன் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே ஒத்து வேலை செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைக்காமற் போய்விட்டது.

சைவ சமயத்தவரைத் திருத்துவதையே எனது நோக்கமாகக் கொண்டு, சமஸ்கிருதம் கற்று சைவ சமய உண்மைகளை ஆராயப் புகுந்தேன். பார்ப்பனர்களின் தந்திரங்களை, சூழ்ச்சிகளை அறிந்து சில வெளியீடுகளின் மூலம் அவைகளை அம்பலமாக்கினேன். பார்ப்பனர் தம்மை உயர் ஜாதி என்று சொல்லிக்கொள்ளத் தகுதியற்றவர்கள் என்பதை ஆதாரத்துடன் விளக்கிக் காட்டினேன். இதன் பயனாய்ப் பார்ப்பனர்கள் என்னை ''வேத விரோதி" என்றும் ''பார்ப்பன துவேஷி'' என்றும் பழித்துக்கூறி எம்மவரிடத்திலேயே எனக்குப் பகைமையை மூட்டிவிட்டனர். இதனால் எடுத்த காரியம் எதிர்பார்த்த பலனைத் தராமல் போய்விட்டது. என்றாலும் இந்த 55 ஆண்டுகளில் சுமார் 40 நூல்கள்வரை தமிழில் வெளியிட்டேன். ஆங்கிலத்திலும் சில நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளேன். இவைகள் இளைஞர் உள்ளத்தில் ஓரளவுக்கேனும் எழுச்சியை உண்டாக்க பயன்பட்டிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். செல்வந்தர்களும், மடாதிபதிகளும் ஆரியதாசர்களாய் ஆகிவிட்ட போதிலும் இந்நாட்டு இளைஞர்கள், தமிழ் அணங்குகள் யாவரும் பெரியார் சொற்படி அறப்போர் துவக்கி ஹிந்தியை ஒழிப்பதில் விரைவில் வெற்றி காண வேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டு என் தலைமை உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

3. திரு. வி. க

திறப்புரை

பேரன்புமிக்க தாய்மார்களே! தோழர்களே!

தமிழிலே பிறந்து, தமிழிலே வளர்ந்து, தமிழிலே நினைந்து, தமிழிலேயே எழுதி, தமிழிலேயே பேசி தமிழை வளர்த்து வரும் எனது குருநாதர் மறைமலை அடிகளாருக்கு எனது வணக்கத்தை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்கு தமிழைக் காக்க கூடியுள்ள கூட்டம் மிகப் பெரிது. மண்டபத்தில் உள்ள மக்கள் ஒரு பங்கு என்றால் 19 பங்கு மக்கள் வெளியில் கூடியிருக்கிறார்கள். ஆகவே நீங்கள் சற்று அமைதியாக இருக்கவேண்டும். எடுத்த காரியத்தை திறம்பட நடத்த முதலாவது வேண்டுவது அமைதி, அமைதி, அமைதி என்று மும்முறை சொல்லுவேன். நீங்கள் அமைதியாக இருந்தால்தான் என் போன்றோரின் வார்த்தைகளைச் செவ்வனே செவிமடுக்க முடியும். உடல் நலிவு காரணமாக சென்ற 20 நாள்களாகப் படுக்கையிலேயே இருந்து இன்றுதான் மாநாடு காரணமாக படுக்கையறையிலிருந்து வெளிவந்துள்ளேன். ஆகவே, என்னால் உரத்த குரலிலேயோ மிக விரிவாகவோ பேச இயலாது. அடிகளாரான நமது தலைவரும் மிக மெல்லிய குரலில்தான் பேசுவார். ஆகவே, நீங்கள் யாவரும் ஒரே மனிதன் கேட்பதுபோல் அமைதியோடு ஒருமைப்பாட்டோடு செவி கொடுத்து கேளுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது நம் நாட்டிற்கு ஏதோ பெயரளவுக்குத்தான் சுதந்திரம் கிட்டியிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அச் சுதந்திரமும் வந்து இன்னும் சரியாக ஓராண்டுகூட ஆகவில்லை. என்றாலும் அச் சுயராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கான ஒரு ஆக்க வேலையாவது நடந்துவருவதாக நம்மால் காணக்கூடவில்லை.

நமது நாட்டிலுள்ள மத்திய சர்க்காரும் மாகாண சர்க்காரும் நடந்துகொள்ளும் மாதிரியைப் பார்த்தால் எல்லாம் அழிவு வேலையின் அறிகுறியாகவே நமக்குக் காணப்படுகிறது. ஆக்க வேலையல்ல. அழிவு வேலைதான் மாகாண சர்க்காரில் மட்டுமல்ல, மத்திய சர்க்காரிலும் நடைபெற்று வருகிறது என்று அழுத்தந்திருத்தமாக கூறமுடியும். (நீண்ட கைதட்டல்)

சர்க்கார் என்ன செய்கிறது? சட்டங்கள் செய்கிறது. எத்தகைய சட்டங்கள்? பாதுகாப்பச் சட்டம். அதைப் பாதுகாக்க மற்றோர் அடக்குமுறைச் சட்டம். மேலும், அடக்குமுறைக்கு ஆளானவர்களை விசாரணையின்றி சிறையில் பூட்டிக் காவலில் வைப்பதற்காகவேறோர் சட்டம், சிறையில் இன்னோரன்ன சட்டங்கள்தான் இன்றைய் சுயராஜ்ய சர்க்கார் அன்றாடம் பிறப்பித்து வரும் சட்டங் களாகும். இவை ஆக்க வேலைகளின் அறிகுறியா ; அழிவு வேலையின் அறிகுறியா? என்று நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

சர்க்காரின் அழிவு வேலை

அந்த வேலையின் ஒரு பகுதிதான் இந்த கட்டாய இந்தி நுழைப்புமாகும் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

எந்த ஒரு நாட்டு மக்களின் சிறப்புக்கும் அடிப்படைத் தத்துவமாயிருப்பது அந் நாட்டினரின் தாய்மொழி. அத் தாய்மொழி அம் மக்களின் ரத்தத்திலுள்ள உயிர்ப்பினும் உயிரினும் அதிகம் போற்றிக் காப்பாற்றப்படவேண்டியது. அத்தகைய தாய்மொழிக்குத் தீங்கு செய்யத்தான் ஆட்சி யாளர்கள் அழிவு வேலை செய்கிறார்கள் என்று முன்னர்க் கூறினேன். இதைத் தடுத்து நம் தாய் மொழியைக் காப் பாற்றி ஆக்க வேலை செய்யத்தான் நாம் இன்று இங்கு கூடியுள்ளோம்

இந்திக்கு என்ன அவசியம்?

இந்நாட்டில் இந்தியைப் புகுத்தி தாய் மொழியாகிய தமிழைக் கெடுப்பதற்கான அவசியம் என்ன இப்போது.

வந்துவிட்டது என்பதுதான் நமது கேள்வி. இந்தி அல்லது சமஸ்கிருதம் அல்லது உருது அல்லது, அல்லது என்றுபோய்க் கொண்டே இருக்கிறது. இதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த அல்லது, அல்லது என்பதெல்லாம் நம்மை ஏமாற்றும் தந்திரமாகும். முதல் "அல்லது" ஆபத்தின் அறிகுறி. இரண்டாவது 'அல்லது' ஏமாற்றத்தின் அறிகுறி. மூன்றாவது 'அல்லது' படுமோசத்தின் அறிகுறி. இந்த அல்லது, அல்லது என்று போடாமலே நேராகவே இந்தியைக் கட்டாய பாடமாகச் செய்திருக்கலாம். அல்லது புது கல்வித் திட்டத்தை வெளியிட்டபோதே தமிழ் நாட்டிலும் இந்தி கட்டாய பாடமாகவே இருக்கும் என்றும் தாராளமாக உத்திரவு போட்டிருக்கலாம். ஆனால், அமைச்சர் அப்படிச் செய்தாரில்லை. முதலில் இந்தியை தமிழ்நாட்டில் மட்டும் விருப்பப்பாடமாக்கினார். ஒரு வாரத்தில் அதையே கட்டாயப் பாடமாக்கி உத்திரவு போட்டுவிட்டார். ஜூன் இறுதியில் இந்தியை இஷ்ட பாடம் என்று கூறிய அமைச்சர் ஜூலை மாதத் துவக்கத்தில் கட்டாயப் பாடமாக்கினார் என்றால் ஜூலை மாதக் குளிர்காற்று என்ன அவரது புத்தியைப் பேதித்துவிட்டதா என்பதுதான் நமக்குப் புரியவில்லை.

இதுவா அமைச்சு ?

ஒரு அமைச்சர் ஒரு உத்திரவு பிறப்பித்தார் என்றால் அது குறைந்தது மூன்று ஆண்டுகளேனும் நாட்டில் செல்லுபடியாக இருக்கவேண்டும். 'வரும் பொருளுரைத்தல் மந்திரிக்கழகு' என்பதுபோல் அதுதான் அமைச்சு முறைக்கு அழகு. அமைச்சு முறை தெரிந்தால்தானே நம் கல்வி அமைச்சருக்கு! அதனால் அவர் ஒரு வாரத்திற்கு ஒருமுறை தமது உத்திரவை மாற்றிக்கொண்டு இருக்கிறார். என்னே ஒழுங்குமுறை!

தற்காலத்தில் நமது சிறுவர் சிறுமியர் கட்டாயமாக மூன்று மொழிகள் பயிலவேண்டும். மூன்றிலும் தேர்ச்சி பெறவேண்டும். அதாவது பள்ளியேகும் ஒவ்வொரு சிறுவனும் சிறுமியும் தமிழ், இந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளையும் கட்டாயமாகப் படித்தாகவேண்டும். இந்த மூன்று மொழிகளையும் படிக்கக் குழந்தைகளின் மூளை

இடங் கொடுக்குமா? என்பதைப்பற்றி கல்வி மந்திரியார் சிந்தித்தாரில்லை போலும்.

குழந்தைகளின் கல்வித் திட்டத்தில் ஆராய்ச்சி மிக்குடைய ரஷ்யப் பேரறிஞர் டாக்டர் பாவிலோவ் என்பவர் ஆரம்பப் பள்ளியில் தாய் மொழியும், அதற்கப்புறம் 12 வயதுக்குமேல் ஒரு புதுமொழியும், 18 வயதுக்கு மேல் அவசியமானால் வேறோர் தொழில் மொழியும் கல்வித் திட்டத்தில் புகுத்தப்படலாம் என்று கூறியிருக்கிறார். குழந்தைகளின் மனோ தத்துவ ஆராய்ச்சியில் தேர்ச்சிபெற்ற அறிஞர் யாவரும் இதை ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

அப்படி இருக்க சிறு குழந்தைப் பருவத்திலேயே நமது மந்திரியார் மூன்று மொழிகளை அக் குழந்தைகளின் தலையின்மீது சுமத்துகிறார். அதுவும் இந்த மாகாணத்தில்தான் இந்தக் கட்டாய இந்தி நுழைப்புக் கூத்து நடைபெறுகிறது. இது ஏனோ தெரியவில்லை.

இங்கு மட்டும் கட்டாயமேன்?

வங்காளத்திலோ, மராத்தி தேசத்திலேயோ இன்னும் இந்தி கட்டாயமாக்கப்படாதபோது இங்கு மட்டும் ஏன் அது கட்டாயமாக்கப்படவேண்டும் என்பது நமக்குப் புரியவில்லை.

இந்தி நாட்டின் தேசிய மொழி. ஆதலால் கட்டாய பாடமாக்குகிறேன் என்கிறார் நமது அமைச்சர் திருமகனார். இந்தியாவில் வழங்கிவரும் பல மொழிகளில் இந்தி ஒன்றுதானா தேசிய மொழியாக ஆக்கப்படக் கூடிய யோக்கியதை பெற்றிருக்கிறது.

ஒரு நாட்டில் ஒரு மொழி, தேசிய மொழியாக்கப்பட, வேண்டுமானால் அம்மொழியில் ஏனைய மொழிகளைக் காட்டிலும் அதிக கலைகள், அதிக பண்புகள், அதிக காவியங்கள் இருக்கவேண்டும். ஆராய்ச்சியாளர்களை, பேரறிஞர்களை அம்மொழி ஈன்றிருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அது தேசிய மொழியாக்கப்படலாம்.

இலக்கியம் உண்டா?

இந்தியை எடுத்துக் கொண்டாலோ அதில் எவ்விதக் கலைகளும் கிடையாது. கலையில் அது சிறுமை மொழி.

கலையே இல்லாதபோது கலைஞர்களை எங்கு அது தோற்று வித்திருக்கப் போகிறது. இந்தியில் இலக்கியமோ, இலக் கணமோ, காவியமோ கிடையாது. திருக்குறளுக்கு ஒப்பான நீதி நூலோ, தொல்காப்பியத்திற்கு ஒப்பான இலக்கணமோ, சிலப்பதிகாரத்திற்கு ஒப்பான காவியமோ கிடையாது.

இந்தியில் மிகச் சிறப்பாகக் கூறப்படுவது துளசிதாஸ் ராமாயணம் ஒன்றுதான். அந்த ராமாயணத்தைப்பற்றி காந்தியார் வெகுவாகப் புகழ்ந்து எழுதி வருகையில் சில அன்பர்களால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறு முகத்தான் அவரே துளசிதாஸ் ராமாயணத்தில் தள்ளிவிட வேண்டியவை பல உண்டு என்று எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். தள்ளப்படவேண்டியன பலவற்றுள் ஒரே ஒரு உதார ணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்ப்போம். அதில் ஓரிடத்தில்,

''இவ்வுலகில் அடிபடுவதற்கென்றே பிறப்பிக்கப்பட்ட வைகள் மூன்றாகும். அவை ஒன்று பெண்கள் : இரண்டு சூத்திரர்கள் ; மூன்று பறை (முரசு)'' இவையாகும். இப் படிப் பட்ட மிக மிக இழி தன்மையான வர்ணாச்சிரம தர்மத் தைக் கொண்ட ஒரு கதைக்காகவா இந்தியை இந் நாட்டில் நுழைக்கவேண்டும் ?

பெண்கள் உரிமை வேட்கை கொண்டலையும் இத்தமிழ் நாட்டில், சூத்திரன் என்கிற வார்த்தையை ஏட்டில்கூட இருக்கவிடமாட்டோம் என்று எண்ணிறந்த வாலிபர்கள் துடியாகத் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் இக் காலத்திலா பெண் ணடிமையையும், சூத்திர இழிவையும் காக்கும் இந்தியை வீரத் தமிழ்நாட்டில் கட்டாய பாடமாக்க நினைப்பது ? இது புத்திசாலித்தனமாகுமா ; இதைவிட முட்டாள்தனமும் வேறுண்டோ ?

'' இந்தி இந் நாட்டு மக்கள் பெரும்பான்மையோரால் பேச்சளவில் வழங்கப்பட்டு வரும் மொழி. பெரும்பான்மை யோரால் பேசப்படும் மொழி. ஆகவே, அதை தேசிய மொழியாக்குகிறோம்.''

என்று ஆட்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். இதை ஊன்றிக் கவனித்துப் பார்த்தால் இந்தி நுழைப்பு மொழிப் போராட்டமல்ல—கலைப் போராட்டம், கலாசாரப்

போராட்டம் என்பது நன்கு விளங்கும். கல்வித் திட்டத்தில் Majority, Minority (மெஜாரிடி, மைனாரிடி) பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை பார்ப்பது அறிவீனம் என்றுதான் நான் சொல்வேன்.

ஓட்டெடுப்பு பித்தலாட்டம்

கல்வித் திட்டம் என்பது ஓட்டெடுப்பு அல்ல. மெஜாரிடி, மைனாரிடி பார்க்க. ஓட்டு பெறும் ஜாலவித்தை எங்களுக்கு கூடத் தெரியும். 0—4—0 அணா கொடுத்து தனக்கு வேண்டியவரை மெம்பராக்கிவிட்டு தாங்கள் வேண்டும்போது கைதூக்கும்படி செய்யும் வித்தையல்லஇது. இந்த வித்தையில் நானும் பெரியார் அவர்களும் ரொம்ப அடிப்பட்டவர்கள். ஆகவே, கல்வித் திட்டத்திலாவது இந்த மெஜாரிடி மைனாரிடி பித்தலாட்டப் பேச்சைத் தவிர்த்துவிடுங்கள்.

இரண்டு நாளைக்கு முன்பு வானொலியில் பேசிய கல்வி அமைச்சர் இந் நாட்டிற்கு இங்கிலீஷ் எப்படி அந்நிய மொழியோ அதேபோல் இத் தமிழ்நாட்டிற்கு இந்தியும் அந்நிய மொழிதான் என்று தெளிவாக ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்.

தேசிய மொழி லட்சணம்

ஆனால், அது தேசிய மொழி. ஆகவே, எல்லோரும் கட்டாய பாடமாக அதைப் படிக்கவேண்டும் என்றுகூறியிருக்கிறார். ஒரு மொழி தேசிய மொழியாக வேண்டுமானால் அது தேசத்திற்கு கலைஞர்களே, அறிவாளிகளைப் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கக் வேண்டும் என்று முன்பு சொன்னேன். அப்படி இந்தி யாரையாகிலும் தோற்றுவித்திருக்கிறதா? ஆங்கிலத்தோடு அதை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

ஆங்கிலம், இந்தி ஆகிய இரண்டு மொழிகளில் எது சிறந்த மொழி? ஒரு-தமிழ் நாட்டு சிறு குழந்தையைக் கேளுங்கள். அதுகூடச் சொல்லும் ஆங்கிலம்தான் சிறந்ததென்று. ஏன்? அது ஒரு ஷெல்லியை (Shelly), ஒரு

டென்னிசனை (Tennyson), ஒரு கீட்ஸை (Keats), ஒரு ஷேக்ஸ்பியரை (Sahkespeare) தோற்றுவித்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மொழிக்குத்தான் ஒரு தேசத்தின் தேசிய மொழியாக உரிமை உண்டே தவிர, பெரும்பான்மை யோரால் பேசப்படும் மொழி என்பதற்காக ஒரு மொழியைத் தேசிய மொழியாக்கிவிட முடியாது. இந்த இந்தியை நம் நாட்டில் நுழையவிடுவோமானால் இந்த 20-வது நூற்றாண்டின் தமிழ் வளர்ச்சி, நாகரிக முற்போக்கு வளர்ச்சி பூராவும் அழிந்துபோகும். ஆகவே, மொழிப் போராட்டத்தில் மெஜாரிடி, மைனாரிடி பார்க்கும் புன்மை மனப்பான்மையை, ஓட்டுப்பெட்டி மனப்பான்மையை விட்டு பண்புப் பொருத்தம், குணப்பொருத்தம் பார்க்க வேண்டும் நமது கல்வி அமைச்சர்.

(Quality)—குவாலிடி—குணம் அல்லது பண்புதான் முக்கியமே தவிர, (Quantity)—குவாண்டிடி-அளவு அல்ல முக்கியமாகக் கருதப்பட வேண்டியது.

அதுவும் கலையிலா அளவு கோலிப் பார்ப்பது, பண்புக்கு எதிர்ப்பாக? இந்தப்படி பார்த்தால் பண்பென்பது இந்திமொழியில் மிக மிகக் குறைவு. அடியோடு இல்லை யென்றேகூட கூறிவிடலாம்.

தமிழ் மொழிக்குள்ள பண்பில் லக்ஷத்தில் ஒரு பங்கு பண்புகூட இந்தி மொழியில் இல்லை, இல்லை என்பதை அமைச்சரேகூட ஒப்புக்கொள்வார்.

ஒன்று உருவத்தால் பெருத்திருந்தால் போதுமா? உண்மைப் பண்பில் பெருத்திருக்க வேண்டாமா? ஒருமைப் பண்பற்ற ஒரு 5,000 பேர் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும் அவர் களை ஒருமைப் பண்புள்ள ஒரு 500 பேரேகூட எதிர்ப் பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு தோற்கடித்து விடுவார்கள் அல்லவா? பண்பு பாராமல் பருமனைப் பார்த்து, அமைச்சர் இந்நாட்டில் இந்தியைப் புகுத்துவரேல் இந்நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் மூர்க்கர்களாகிவிடுவார்கள். உலகத்திலேயே குடும்பம் செய்யும் பிராணிகளிலும் குறும்பு செய்யும் பிராணி களிலும் முதன்மையானது குரங்குதான். அப்படிப்பட்ட குரங்குகளையும்கூட தமிழ் அடக்கிவிடும். நல்ல தமிழ் மொழி

இசைக்கப்படுமானால் குரங்குகூட அவ்விடத்திற்கு வந்து அதில் லயித்துவிடும்.

தமிழ் மொழி மந்தியையும் மனிதனாக்கும் தன்மை பெற்றது ஆனால், இந்தியோ மனிதனையும் மந்தியாக்கும் தன்மையுடையது.

இந்தி மொழி இந்தியாவில் தோன்றி சற்றேறக்குறைய 200 ஆண்டுகள்தான் ஆகியிருக்கும். அது ஒரு தாஸையோ, ஜெகதீச சந்திரபோஸையோ, ஒரு பானர்ஜியையோ, பி. ஸி. ரேயையோ, ஒரு தாகூரையோ உண்டாக்கிக் கொடுக்கவில்லை. வங்காள மொழிதான் அவர்களை உண்டாக்கிக் கொடுத்தது.

பண்பற்ற இந்தி மொழி

ஆகவே, கலையற்ற, பண்பற்ற, கலைஞர்களை ஈன்றெடுக்கும் ஆற்றல் அற்ற, மனிதர்களின் மனிதத் தன்மையை அகற்றி அவர்களை மந்திகளாக ஆக்க வல்ல இவ் இந்திமொழி இந்நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையற்றது. இதை நாம் எதிர்த்தே தீர வேண்டும்.

முதலில் இஷ்ட பாடமாக்கப்பட்டிருந்த இந்த இந்தி மொழி எப்படி ஒரு சிலரின் தூண்டுதலால் கட்டாய பாடமாக்கப்பட்டதோ அதேபோல் மறுபடியும் அது நமது இஷ்டப்பாடமாக்கப்பட வேண்டியதுதான். அதற்காக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நாம் இன்றே முடிவு கட்ட வேண்டும். இது நமது கடைசி சோதனை காலம்.

எதிர்த்தே தீருவோம்

ஒரு காலத்தில் நாவலந் தீவு பூராவும், இன்றைய பரத கண்டம் பூராவும் பரவியிருந்த தமிழகம் விந்தியம் வரை குறுகி, இன்று வேங்கடம் வரை குறுகி நிற்கிறது. இந்த நிலையில் இத் தமிழகத்தில் இந்தி நுழைந்துவிடுமானாலோ தமிழகமே மறைந்து போகும், மாண்டு போகும்.

ஆகவே, இதைக் கடைசி மூச்சுள்ளவரை ஒவ்வொரு தமிழனும் எதிர்த்தே தீர வேண்டும்.

இம் மாநாடு வெற்றிகரமாக நடைபெற அனைவரும் ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்று கூறி, தமிழ்ப்பெரியார் 'தமிழ்' என்றார். தமிழ் மக்கள் ஒரே குலமாக 'வாழ்க' என்றனர். 'இந்தி' என்றார். 'ஒழிக, ஒழிக' என்று மண்டபம் அதிர முழக்கமிட்டனர்.

4. அறிஞர் அண்ணா

தலைவர் அவர்களே! தாய்மார்களே! தோழர்களே!

பல தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள், பெரும் பெரும் தலைவர்கள், கலைஞர்கள், கவிவாணர்கள், தாய்மார்கள், மாணவர்கள், மாணவிகள் உள்பட நாம் பல ஆயிரக்கணக்கில் இன்று இங்கு கூடியுள்ளோம். இந்த இடத்தில் கட்டாய இந்தி நுழைவைக் கண்டிப்பதாலோ ஒரு தீர்மானம் இயற்றிவிட்டுச் சென்றுவிடுவதாலோ, அல்லது தமிழின் தொன்மை குறித்தோ, அதன் இனிமை குறித்தோ பேசிவிட்டுப் போய்விடுவதாலோ யாதொரு நன்மையும் ஏற்பட்டுவிடாது. சற்றேறக் குறைய 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த அதே சூழ்நிலைதான் இன்றும் நம் கண்முன் காணப்படுகிறது. அக்காலத்தில் நாம் தமிழின் இனிமை குறித்தும், தொன்மை குறித்தும் பலவாறு பேசியும், எழுதியும் இருக்கிறோம். அவை இன்று தமிழ்நாடு எங்கணும் கிராமந்தோறும்கூட பரவி நிற்கிறது. ஆகவே, அதைப்பற்றிப் பேச வேண்டிய அவசியம் இனி இல்லை. தமிழ் மணம் எங்கணும் கமழ்கின்றது. தமிழ் மக்கள் யாவரும் ஆர்வத்தோடு திகழ்கின்றார்கள். அவர்கள் வேண்டி நிற்பது புதியதோர் புரட்சிதான். சென்ற இந்தி எதிர்ப்பில் ஆண்களும், பெண்களும், ஆடும் குழந்தைகளோடும், அடைகாக்கப்படும் குழந்தைகளோடும் சிறை புகுந்துள்ளனர். தாளமுத்துவின் மனைவியாரும், நடராஜனின் மனைவியாரும் தமது தாலிகளையே அரசாங்கத்தினருக்கு அறுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றனர். ஆகவே, அரசாங்கத்தினருக்கு

இந்திக்கு இந்நாட்டிலுள்ள எதிர்ப்பு தெரிந்தே இருக்கிறது. தமிழின் தனிச் சிறப்பும், இந்தியின் தனி இழுக்கும்கூட ஆட்சிபுரியும் அவினாசி யாருக்குத் தெரிந்துதான் இருக்கும். இதுவரை அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லையானால் இனி மட்டும் எப்படித் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறார். ஆகவே, இவைபற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தால் இம்மாநாடு ஒரு பயனற்ற மாநாடாகவே முடிந்துபோம்.

வந்தச் சண்டையை விடமாட்டோம்!

தமிழர்கள் வம்புச் சண்டையில் ஈடுபடுபவர்கள் அல்ல. ஆனால், வந்தச் சண்டையை விடாதவர்கள். ஆட்சியாளரின் ஆணவத்திற்கு அடிபணிவதும் அருமைத் தமிழினத்தவரின் பண்பல்ல. எனவே, அறப்போர் தொடுக்க தீர்மானிப்போம். அப்போரில் வெற்றிகாண இங்கு கூடியுள்ள நமது பெரும் பெரும் தலைவர்களின் ஆசியை முதலில் பெறுவோம்.

ஆட்சியாளர்கள் தமிழின் இனிமையைக் குறைப்பதற்காகவோ, அல்லது அதன்தொன்மையை மறைப்பதற்காகவோ, அல்லது அதைப் பழிப்பதற்காகவோ இன்று இந்தியை இந்நாட்டில் நுழைக்கவில்லை. அப்படி இருந்தால் இனிமைத் தமிழ் நிறைந்த கம்பராமாயணத்தையே தொன்மைமிகுந்த தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்களையே அழிக்கத் துணிந்திருப்பார்கள்.

தமிழனுடைய பண்பை அழிக்க, அவனது கலாச்சாரத்தை அழிக்க, தமிழ் மக்களிடத்து இன்று ஏற்பட்டுள்ள புத்துணர்ச்சியை ஒழிக்க இவற்றிற்காகத்தான் இந்தியை நுழைக்கிறார்கள். எனவேதான், ஆட்சியாளரின் குறி 'ராவண காவிய'த்தின் மீது சென்றிருக்கிறது. ஆகவே, நமது கலாச்சாரத்தில் கைவைக்கத் துணிந்த இந்த அரசாங்கத்தினரின் போக்கை எதிர்த்து அறப்போர் தொடுப்பதுதான் முறை.

தமிழ் காக்கும் பணி

கொஞ்சம் தயக்கம் இருந்தாலும் பலமுறை சட்டம் மீறிய சிவஞானகிராமணியாரும் பக்கலில்இருக்கிறார்நமக்குத்

தைரியம் கூற. ஒரே அரசியல் கருத்துகொண்ட இரு தலைவர்களை இங்கு காண முடியாது என்றாலும், தமிழ் காக்கும் பணியில் எல்லோரும் ஒரே கருத்துடன் தான் இன்று கூடியுள்ளார்கள். இப்படி நேரிடுவது தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத்தில் ஒரு புதுமைதான். அவசியம் ஏற்பட்டபோது திருமயிலையும், திருவல்லிக்கேணியும் ஒன்று கூடிக் கொள்வது ரொம்ப சகஜம். ஆரியத்திற்கு ஆபத்தென்றால் ஆச்சாரியாரும், சத்தியமூர்த்தியும் ஒன்று சேர்ந்துகொள்வார்கள்! அரசாங்க எதிரிகளான அவர்களோடு, அரசாங்கத்தின் கையாள்களான அல்லாடி கிருஷ்ணசாமி அய்யரும், சர்.சி.பி. ராமசாமி அய்யரும்கூட ஒன்றுகூடிக் கொள்வார்கள். ஆனால் என்னதான் அவசியம் ஏற்பட்ட போதிலும் இரு கட்சிகளில் உள்ள தமிழர்கள் ஒரு பொதுக் காரியத்தில் மனமொப்பி கூடி வேலைசெய்யமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட பரிதாபத்துக்குரிய நிலை, இந்நாட்டில் பார்ப்பனீயம் தங்குதடையின்றி வளர்ந்தோங்க மூல காரணமாயிருந்த நிலை, இன்றோடு மாய்ந்து போனது. இனி மயிலையும், திருவல்லிக்கேணியும் கூட கலகலக்கும். தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டுவிட்டார்கள். இனி இவர்களை ஒடுக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொள்வார்கள். ஒற்றுமையைக் குலைக்கப் பார்ப்பார்கள். ஆனால், அது இனிப் பலிக்காது. இனி அவர்களால் தமிழ் நாட்டை வட நாட்டாருக்குக் காட்டிக் கொடுக்க முடியாது.

தமிழர் பேடிகளல்லர்

தமிழ்நாடு பாலைவன நாடல்ல, பிறரை எதிர்பார்த்து வாழ. தமிழர்களும் பேடிகளல்லர், பிறர்க்குப் புறமுதுகு காட்டி ஓட.

தமிழர்கள் மாவீரர்கள், முடியுடை மூவேந்தரின் சந்ததியார்கள். கடல்கடந்து சென்று பர்மா தேசத்தைக் கைப்பற்றி ஆண்டவர்கள், பல தூர அயல் நாடுகளோடும் சிறப்பாக வாணிபம் நடத்தியவர்கள். இவையெல்லாம் திருவிளையாடற் புராணக் கூற்றுகள் அல்ல. சரித்திர உண்மைகள், எங்கள் இருதயகீதமாக இன்றுவரை இருந்து வருபவைகள்இவைகள். எனவே, எங்களை அழிக்க எக்காலும் ஆரியத்தால் முடியாது. எனவே, அதைரியம் வேண்டாம். அறப்போர் தொடுக்க ஆசி கூறுங்கள். தமிழ் காக்கப் போர்

தொடுங்கள் என்று தலைவர்களே கட்டளை இடுங்கள். தமிழ் வாழ்க, இந்தி ஒழிக என்று அன்று கூறியதற்காக வெலிங்டன் துரையவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட கிரிமினல் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின்கீழ் அன்று சிறைப்பட்டோம். 1000-க்கு மேற்பட்டவர்கள் சிறை புகுந்தோம். பெல்லாரி சிறையில் பெரியார் அவர்கள் வாடச் சகித்திருந்தோம். அவருடைய உடலுக்கு பெல்லாரி உஷ்ணம்தான் ஏற்றது என்றும், நடராஜன் படிக்கத் தெரியாதவன், அதனால் இந்தியை எதிர்த்துப் பிணமானான் என்றும் ஆச்சாரியாரால் கூறப்பட்ட கடுமொழிகள் கேட்டுச் சகித்திருந்தோம்.

எனவே, சகித்திருந்தது போதும்; வாதாடிப் பார்த்ததும் போதும், இனியும் தமிழர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள்!!! இனிப் போர்! போர்!! போர்!!!

போர் தொடுப்பது தவிர வேறு வழி இல்லை. இன்றைய அரசாங்கத்திற்குப் போர், போர் தவிர வேறு எதுவும் புத்தி கற்பிக்காது அரசாங்கத்தினர் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமக்கிருந்த பலத்தைக் காட்டிலும் இப்போது அதிக பலம் பெற்றிருப்பதாக நினைத்திருக்கிறார்கள். உண்மைதான். இன்று அரசாங்கத்தினருக்குக் கிடைத்திருக்கும் பலம் முன்னைவிட அதிகமேதான்; ஆனால், இந்த 10 ஆண்டில் நமது நிலையும் எவ்வளவு வளர்ந்துவிட்டது, எவ்வளவு அதிக பலம் பெற்றுவிட்டது என்று அவர்கள் அறிந்தார்களில்லை. அவர்கள் எதைத்தான் உள்ளபடி அறிந்தார்கள்?

நம் பலம்

சென்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் போது நம்மிடையே நண்பர் சிவஞானம் இருந்தாரா? இல்லையே? இல்லை! என்பதை அவரே ஒப்புக்கொள்வாரே? தோழர் நாரண. துரைக்கண்ணன் நம்மிடையே அன்று இருந்தாரா இல்லையே! அதுசமயம் 'தமிழர் யார்?" என்ற புத்தகம் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். அதைப் படித்துப் பாருங்கள்! அவர் அன்று நம் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தையும், தோழர் பன்னீர் செல்வத்தையும் எவ்வளவு கண்டித்திருக்கிறார் என்பது விளங்கும். நமது இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு

எடுத்துக்காட்டு இது ஒன்றே போதும். இந்த 10 ஆண்டுகளில் நமது இயக்கம் பல நூறு மடங்காக வளர்ந்துவிட்டது. எனவே, போராட்டத்தில் வெற்றி நமக்குத்தான்கிடைக்கும். அன்றிருந்த ஆச்சாரியாராலேயே நம்மை அழிக்க முடியாமற் விட்டதென்றால், நமது எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க முடியாமற் போய்விட்டதென்றால், இந்த அவினாசியார் நமக்கு எம்மாத்திரம்? எனவே மறியல் ஆரம்பிப்போம், மந்திரியார் வீட்டு முன்போ, அல்லது பாடசாலைகளின் முன்போ. மந்திரியாரின் வீட்டின் முன்பு மறியல் செய்வது முடியாத காரியம்.

ஏனெனில், அவர்கள் தற்போது மக்கள் நடமாடும் இடத்தில் குடியிருக்கவில்லை. அடையாறில் குடியிருப்பு, அதுவும் ஆற்றோரத்தில்! ஒருபக்கம் பணத்திமிர் பிடித்த அண்ணாமலைச் செட்டியார் அரண்மனை. மறுபக்கம் அதை எதிர்பார்த்து நிற்கும் சுடுகாடு. நல்ல பொருத்தமான இடத்தில்தான் குடியிருக்கிறார்கள்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி-நினைவிருக்கட்டும்!

எனவே, பழையபடி பள்ளி முன்புதான் மறியல் செய்ய வேண்டும். பெரியார் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள், இம்முறை புதிய புதிய அடக்கு முறைகள், மிருகத்தனமான அடக்கு முறைகள் கையாளப்படுமென்று. நாமும் புதுப்புது அனுபவம் பெறத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஏற்கெனவே நாம் பஞ்சைகள்,அதோடுபஞ்சம் வேறு நம்மை வாட்டிவருகிறது. எனவே நம்மிடத்தில் நமது எலும்புக் கூடுதான் மிச்சம் இருக்கிறது. அதை சர்க்கார் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யட்டுமே. சர்க்கார் நினைக்கலாம், வெறும் எலும்புக் கூடுகளான இவர்களால் என்ன செய்ய இயலும் என்று. அப்படி நினைப்பார்களானால் பிரெஞ்சு தேசப் புரட்சியைப் பற்றிய வரலாற்றைப் படித்துப் பார்க்கட்டும்! அப்போது புரியும்; எலும்புக்கூடுகள் என்ன செய்யும் என்பது. வெறும் எலும்புக் கூடுகள், தசையிலுள்ள ரத்தத்தையெல்லாம் உறிஞ்சி உறிஞ்சி உரம் ஏற்றிக்கொண்ட எலும்புக் கூடுகள். இவற்றிற்கு எதையும் எதிர்த்து நிற்கும் சக்தியுண்டு. வறுமையால் வாடிய எலும்புக் கூடுகள், அதுவும் அற்பஎலும்புத்துண்டுக்காககனவான்களின் நாய்களோடு

போராடிய எலும்புக் கூடுகள் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்துதான் புரட்சி செய்து பிரான்சு தேசத்தில் முடியாட்சியை அழித்து குடியாட்சியை ஏற்படுத்தியது என்பதை ஆட்சியாளர்கள் ஞாபகத்திற்கு கொண்டுவந்து பார்க்கட்டும்! அன்று ஒரு சொக்கலிங்கம் எழுதினார், 'இந்த நகரத்தில் போலீசும் செத்துவிட்டதோ' என்று. இன்று அதே சொக்கலிங்கம் எழுதத் துணிவாரா அப்படி? அது திராவிடநாடு என்ற நினைப்பே இல்லாத காலம், நம்மை விட்டு மிட்டா மிராசுகள் ஓடாத காலம். இன்று நாம் நமது லட்சியத்தை ஒரு அளவுக் கேனும் அடைந்திருக்கிறோம், நம் நாடு எதுவென்றாவது சொல்லத் தெரிந்துகொண்டுள்ளோம். நமது மக்களிடையே அளவிடற்கரிய புது உணர்ச்சியையும் காணப் பெறுகிறோம். இப்படிப்பட்ட காலத்திலா நாம் விட்டுக்கொடுப்போம்? இல்லவே இல்லை.

இது மொழிப் போர் மட்டுமல்ல. கலாச்சாரப் போர். எனவே, அறவே விட்டுக்கொடுக்க முடியாது. ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டைக் கைப்பற்றுவதாயிருந்தால் ஒன்று படை யெடுப்பின் மூலமோ, அல்லது வியாபாரத்தின் மூலமோ, அல்லது கலாச்சாரத்தின் மூலமோ-ஆகிய இம்மூன்று முறை களின் மூலம்தான் கைப்பற்றவேண்டும். இவற்றுள் வட நாட்டினர் மூன்றாவது முறையாக, அதாவது கலாச் சாரத்தின் மூலம் ஒரு நாட்டைக் கைப்பற்றும் முறையை இத் திராவிட நாட்டில் கையாளத் துவங்கியுள்ளார்கள்.

கலாச்சாரப் படையெடுப்பு

இந்தி நுழைப்பு கலாச்சாரப் படையெடுப்புதான். எனவே, இந்த நிலையில் திருக்குறளைப் பாராட்டிப் பேசுவ தாலோ, அல்லது இந்தியையும் தமிழையும் ஒப்பிட்டுத் தமிழின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவதாலோ பயனில்லை. பொன்னையும், பித்தளையையும் எவனாயினும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பானா? இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர். எனவே நமது உயிரைப் பறிக்க வரும் இந்தியை ஒழிக்க முன் வருவ தல்லால், இந்தியில் நீதி நூல் இல்லை, கலை இல்லை என்று கூறுவதெல்லாம் சந்தர்ப்பத்திற்கு அவசியமற்றவை. இதையெல்லாம் அவினாசியாரே அறிவார். அறிந்தும் வட நாட்டினரின் உத்தரவிற்கு அடிபணிந்துதான் அதை

இந்நாட்டில் புகுத்தியுள்ளார். இதில் அய்யமில்லை. இதை அவரே ஒன்றிரண்டு இடங்களில் ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். மந்திரியாக இருக்க விரும்புகிறார்.

எனவே. வடநாட்டுக்கு மண்டியிட்டுக் கிடக்கிறார். மந்திரியாயிருப்பதை விட மானமுள்ள மனிதனாக, உண்மைத் தமிழனாக இருப்பது அவசியம் என்பதை மறந்தார். எனவே, இந்தியைப் புகுத்துகிறார். மானத்தை இழந்த மந்திரியார் மதியை மட்டுமா இழக்காமல் இருப்பார், அவரிடம் நியாயம் எடுத்துக்கூற. எனவே, திடமாக அறப்போர் தொடுக்க வேண்டியதுதான்—அதில் நாம் எல்லோரும் ஈடுபட வேண்டியதுதான்.

போர் முரசே இறுதிக் கட்டம்

இந்தி நுழைவால் தமிழ் கெடுமா, கெடாதா என்பதற்கு பதில் நாம் யாரைக் கேட்போம். மறைமலையடிகளையும், திரு.வி.க.வையும் கேட்பதா, அல்லது கனம் கோபால் ரெட்டியாரையும். காளா வெங்கட்ராவையும் கேட்பதா? மறைமலையடிகளாரும், திரு. வி. க. அவர்களும் இந்தி நுழைவால் தமிழ் கெடும ; தமிழர் கலாச்சாரம் கெடும் என்று அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறிவிட்ட பிறகு, அவர்கள் சாட்சி நமக்குக் கிடைத்துவிட்டபிறகு, போர் முழக்கம் செய்வது தவிர, போர் முரசு கொட்டுவது தவிர, நமக்கு வேறென்ன வேலையிருக்கிறது? தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர் போற்றி வளர்த்துக்காப்பாற்றி வந்த தமிழ்ப்பண்பை, தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை, கனகவிசயன் சந்ததியார் கெடுக்க முன்வந்துவிட்டனர். எனவே, மூவேந்தர் சந்ததியாராகிய நாம் இனியும் இந்தக் கலாச்சாரக் கொலைஞர்களைச் சும்மா விட்டு வைத்திருக்க முடியாது. தமிழனுக்கிருப்பது உயர் தனித்தோள்கள். அவை தமிழ் காக்க வாள் ஏந்தத்தான் இருக்கின்றன. வாள் ஏந்திப் போர் தொடுக்காவிட்டாலும், மன உறுதியெனும் வாளேந்தியேனும் அறப்போர் தொடுப்போம். அதுதான் அவினாசியாருக்கும் புரியும். மற்ற நியாய வாதங்கள் எல்லாம் அவருடைய மூளையில் குழப்பத்தைத் தான் உண்டாக்கும். ஏற்கெனவே குழம்பியிருக்கும் மூளை மேலும் குழம்பித்தான் போகும். பாவம் புத்திக் குழம்பினால், அவருக்கு ஆற்றுவாரோ, தேற்றுவாரோகூட அருகில்

கிடையாது. ஏனெனில், அவருக்கு மனைவி மக்கள் இல்லை. அவர் ஓர் பிரம்மச்சாரி. அதிலும் மூலவியாதிக்காரர். அப்படிப்பட்டவரிடம் போய் தமிழின் இனிமை குறித்து எடுத்துச் சொன்னால் அவருக்குக் கோபம் வராமல் வேறென்ன வரும்?

தமிழர் வரலாற்றில் முத்திரை

இதுவரை ஒன்றுபடாத தமிழர்கள் இன்று இம் மாநாட்டில் ஒன்று கூடியிருப்பதால் இம்மாநாடு தமிழர் சரித்திரத்தில் முத்திரை பொறித்தது போன்றது. பெரியார் அவர்கள், மறைமலையடிகளார், நாரண. துரைக்கண்ணன், சிவஞான கிராமணியார், திரு. வி. க. ஆகியவர்கள் முத்திரை மோதிரத்தின் சின்னங்கள்! இலச்சினை இடவேண்டியவர்கள். எனவே, இம்முத்திரை பொறித்துப் போர் ஓலை இன்றே அனுப்பப்படட்டும். அது அவசியம் அவினாசியார் புரிந்துகொள்ளும் தமிழிலேயே இருக்கட்டும்.

''இந்தி நுழைவால் தமிழர் பண்பு கெட்டுப்போம். தமிழர் கலாச்சாரம் கெட்டுப்போம். ஆகையால், அமைச்சர் அவினாசியாரே! அமைச்சர் குழுத்தலைவர் ரெட்டியார் அவர்களே! இவர்களை ஆட்டிப் படைக்கும் ஏகாதிபத்ய படேல் துரை அவர்களே! ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களே! தமிழர்களாகிய நாங்கள் கட்டாய இந்தி நுழைவை எதிர்த்து அறப்போர் தொடுத்துவிட்டோம்! தொடுத்துவிட்டோம்!! தொடுத்துவிட்டோம்!!!''

என்ற மாதிரியில் ஓலை எழுதப்படட்டும், அவினாசியாரும் உடனடியாக ஜெயில்களையும் காலி செய்துவைத்துக் கொள்ளட்டும். போதுமான போலீஸ் படையையும் தயாரித்து வைத்துக் கொள்ளட்டும். பெரியார் அவர்கள் பல இடங்களில் பேசியிருக்கிறார்கள், அடக்குமுறை எப்படி இருக்கும் என்று. தடியாலும் அடிப்பார்கள். துப்பாக்கியாலும் சுடுவார்கள். பக்கிங்காம்மில் தொழிலாளர்கள் மீது அடக்குமுறைப் பாணத்தை வீசியவர்கள்தானே இவர்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் தானே நாமும்.

அடிக்கட்டும், அஞ்சோம்! சுடட்டும் அதற்கும் அஞ்சோம்! இவற்றால் ஏற்படும் தழும்புகள் திராவிடத் தனி

அரசக்கு முத்திரையாக அமையும். தலைவருக்கு நமது அஞ்சாமை பற்றி சிறிதும் சந்தேகமில்லை

நமது பாறுமையைக் குறித்துத்தான் சந்தேகம். எனவேதான் அவரிடம் கொஞ்சம் தயக்கம் காணப்படுகிறது. தயக்கம் வேண்டாம்.

பொறுமை மிக்க தமிழர்

தமிழர்கள் எந்த அளவுக்கு உரம் படைத்தவர்களோ அந்த அளவுக்குப் பொறுமையும் படைத்தவர்கள்தான். சென்ற இந்தி எதிர்ப்பின்போது தாளமுத்துவின் பிணம் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து சுடுகாட்டிற்கு ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்றபோது கணக்கில்லாத மக்கள் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டனர். என்ன நேருமோ என்று பார்ப்பனக் குடும்பங்கள் அத்தனையும் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் என்ன நேர்ந்தது? தமிழர்கள் தாளமுத்துவின் பிணம் சாம்பலாகச் சாம்பலாக ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டனர். ஒன்றிரண்டு பேர் கண்ணீர்த்துளி விட்டனர். அவ்வளவு மனோ உறுதியும் பொறுமையும் படைத்தவர்கள்தான் தமிழர்கள். எனவே அதிலும் தலைவர்க்குச் சிறு துளியும் சந்தேகம் வேண்டாம். இந்த பஞ்ச காலத்தில் நமக்கும் அடிபட போதிய வலுவில்லை. அவர்களும் இரண்டு அடி தான் அடிப்பார்கள். அவ்வளவுதான் அவர்களுக்கும் வலுவுண்டு. நாமும் அந்த இரண்டு அடிகளிலேயே கீழே விழுந்துவிடுவோம். அவ்வளவுதான் நமக்கும் தாங்கச் சக்தியுண்டு. நம்மிடம் ஆயுதத் தளவாடங்கள் எதுவும் இல்லை, அவர்களை எதிர்ப்பதற்கு.

லட்சியம் பெரிது ; வெற்றியல்ல

எனவே, நமது போர் அறப்போராகத்தான் இருக்கும். அதை அமைச்சர் விரும்பினால் ரத்தப் போராக்கலாம். ஆக்கமாட்டார் என்று நினைக்க ஆதாரமொன்றுமில்லை நம்மிடம். அமைச்சர் ரத்தத்தை விரும்பினால் அதற்கும் நாம் தயாராகத்தான் இருக்கிறோம்.

இந்தப் போரில் வெற்றி கிடைக்குமா, தோல்வி கிடைக்குமா என்று சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமில்லை. நமது

லட்சியத்தை இருதயத்தில் தீர்மானமாகக் கொண்ட பிறகு நமது கொள்கை நியாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது தான் என்ற நிச்சயம் நமக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட பிறகு, வெற்றி கிடைப்பது பற்றியோ, தோல்வி நேர்வது பற்றியோ நமக்குக் கவலையேன்? நியாயத்தை அடிப்படையாக வைத்துச் செய்யப்படும் போரில் ஒருமுறை தோல்வியுற்றாலும் மறுமுறை நிச்சயம் வெற்றியே கிடைக்கும். எனவே, மாஜி தளகர்த்தன் என்கிற முறையில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அறப்போர் விரைவில் தொடங்கட்டும். பெரியார் விருப்பப்பட்டால் என்னுடைய பெயரை முதல் வரிசையிலே சேர்த்துக்கொள்ளட்டும்.

எல்லோரும் வாருங்கள் சிறைச்சாலை நோக்கி !

சென்ற 10 ஆண்டுகளாக நாங்கள் அடிவயிறு வலிக்கப் பேசி வந்தது உண்மையானால், அதன் மூலம் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் புத்துணர்ச்சி உண்மையானால், தமிழனுக்குத் தன்மானிருப்பது உண்மையானால், தமிழ் மகனுக்குத் தன்மானம் காத்துக்கொள்ளும் வீரம் இருப்பது உண்மையானால், சென்ற போரின்போது தாளமுத்துவும், நடராஜனும் உயிர்த் தியாகம் செய்தது உண்மையானால், அச்சமயத்தில் ஆண்களும் பெண்களுமாக ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டு சிறைக்குச் சென்றது உண்மையானால், இத்தனை உண்மைகளும் பயனளிக்க வேண்டுமானால், திராவிடர் கழகம் இதுகாறும் ஆற்றி வந்த பணி வீண் போகாது இருக்கவேண்டுமானால், வாருங்கள் எல்லோரும் சிறைச்சாலைக்கு ! அதை மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ் சோலையாக்கிடுவோம்! மயிலினங்காள் வாருங்கள் ! குயிலினங்காள் வாருங்கள் ! தமிழ்க் காளைகாள் வாருங்கள் ! மூவேந்தர் வழிவந்த செம்மல்களே, வாருங்கள்! வாருங்கள்! வாருங்கள் யாவரும் சிறைச்சாலை நோக்கி !!

சிறுமதியாளர்கட்கு நன்மதி போதித்திடுவோம். சர்க்கார் அடக்குமுறைக்குச் சரியான புத்தி கற்பித்திடுவோம். கடந்த போராட்டத்திற்கு 10 வருடத்திற்குப் பிறகு இப்போதேனும் முற்றுப்புள்ளி வைத்திடுவோம். தாய்மார்களே ! பெரியார் உங்களை அழைக்கிறார். சென்ற எதிர்ப்பின்போது அவரை எதிர்ப்பில் மாட்டிவிட்டது

தாய்மார்கள்தான். எனவே, தாய்மார்களையே அவர் விரும்பி அழைக்கிறார். எனவே, வாருங்கள் விரைந்தோடி ! உங்கள் எதிர்ப்பால் சர்க்காரே அழிந்துபோம்! இந்தியும் ஒழிந்துபோம்!

5. நாரண-துரைக்கண்ணன்

வரவேற்புரை

பெரியோர்களே ! தாய்மார்களே !

நம் தாய் மொழியைப் பாதுகாக்க தாய்மொழிப் பற்றைக் குறைக்கக் கூடியதென நாம் நம்பும் இந்தி நுழைவதைத் தடுக்கத் தமிழர்களாகிய நாம் இரண்டாவது முறையாகப் போர் தொடங்கியிருக்கிறோம். இந்தி நுழைவதை எதிர்த்து முதலாவதாக தொடங்கிய போர் 1938ஆம் ஆண்டு—அதாவது நம் மதிப்பிற்குரிய பெரியார் சக்ரவர்த்தி இராஜ கோபாலாச்சாரியார் பிரதம மந்திரியாக இருந்த காலத்தில் என்பது இங்கு குழுமியுள்ள தமிழ்ச் சகோதரர்களுக்கு ஞாபக மில்லாமலிருக்காது. இவ்விதம் மொழிக்காக கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதையோ, மொழிக்காக உரிமைப் போர் நடத்திய தையோ இதுவரை நாம் கேட்டதுமில்லை. கண்டதுமில்லை. மொழி காரணமாக ஏற்பட்ட போராட்டத்தில் ஆண்களும் பெண்களுமாக 1200 பேர் சிறை புகுந்த அதிசயத்தை உலக சரித்திரத்தில்கூட நாம் படித்ததில்லை.

அவரே செய்யத் துணியார்

முன் சக்ரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார் காங்கிரஸ் மந்திரி என்ற முறையில், காங்கிரஸ் மகாசபையின் நிர்மாண வேலைத் திட்டங்களில் ஒன்றான இந்தி, நாட்டுப் பொதுமொழியாக்கப்படவேண்டும் என்ற கொள்கையை

அனுசரித்து காந்தியடிகளின் அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இந்தியைத் தமிழ்நாட்டில் பள்ளி மாணவர்களுக்குக் கட்டாயப்பாடமாக்க முயன்றார். அவர் அவ்விதம் செய்ய எண்ணியபோது, இந்தி நுழைவுக்குத் தமிழ்நாட்டில் இவ்வளவு பலத்த எதிர்ப்பு இருக்குமென்று எண்ணியிருக்கமாட்டார். பின்னால் அறிந்த பிறகு, அவர் தமிழ் மக்கள் விஷயத்தில் மொழி சம்பந்தமாகச் செய்தவற்றை மாற்றிக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், சுய கௌரவம் அதற்கு இடந்தரவில்லை. கடைசி வரை அவர்பிடிவாதம்காட்டினார். ஆனால்அவரே, இப்போது நம் நாட்டில் அதிகாரத்தில் இருந்தால், இந்தியைத் தமிழ் மாணவர்கள்மீது திணிக்க முயலமாட்டார் என்பது நிச்சயம். நமது தமிழ்ச் சகோதரர் அவினாசிலிங்கஞ் செட்டியார், மத்திய அரசாங்கத்தாரின் ஒப்பந்தங் காரணமாகவோ, வேறு எக்காரணத்தாலோ, தமது புதிய கல்வித் திட்டத்தில் இந்தியை வலுக்கட்டாயமாக நுழைத்துவிட்டு, இப்போது சங்கடப்படுகிறார். இந்திக்கு முன் இருந்த எதிர்ப்பை, நம் கல்வியமைச்சர் நன்கு அறிவார். இப்போதும் பலத்த எதிர்ப்பு ஏற்படுமென்று அறிந்துதான், முதன் முதலாக தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இந்தியை விருப்பப்பாடமாக எடுத்துப் படிக்கலாம் என்று தெரிவித்துக் கண் துடைப்பு வேலை செய்தார்.

இரண்டும் ஒன்றுதான்

விருப்பப் பாடம் என்பதற்கும், கட்டாயப்பாடம் என்பதற்கும் அதிக வேற்றுமை இல்லை. நடைமுறையில் ஒன்றுதான்.

விருப்பப்பாடம் என்னும்போது இந்தியைப் படிக்க விரும்பாத மாணவர்கள் அந்த நேரத்தில் வேறு எந்தப் பாடத்தைப் படிப்பது என்று தெளிவாகக் கூறவில்லை. இந்தி வேண்டாம் எனப் பெற்றோரிடமிருந்து கடிதம் பெற்றாலொழிய, இந்தி வகுப்பில் சேர்ந்தே தீரவேண்டுமென்பதன் பொருளென்ன? சர்க்கார் உத்தியோகத்துக்குஇந்தி அவசியம் என்று கூறிவிட்ட பிறகு எந்தப் பெற்றோராவது இந்தியைப் படிக்கவேண்டாமென்று தங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்

வார்களா? ஆகவே, முதல் திட்டத்திலேயே கல்வி மந்திரி பொடி வைத்துத்தான் வெளியிட்டார். கோவையில் பிரதம மந்திரி தமிழ் மக்களின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள் வதற்காகத்தான், இந்தியை விருப்பப்பாடமாகத் தமிழ் நாட்டில் மட்டும் வைத்தோம் என்று கூறியதையும் கல்வி யமைச்சர் பத்திரிகா நிருபர் கூட்டத்தில் "சென்னை சர்க்கார் உத்தியோகங்களுக்குக்கூட இந்திபழக்கம் அவசியம்" என விதிக்கப் போவதாகவும், இந்தியை மாணவர்கள் படிக்க வேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றித் தாமே பிரசாரஞ் செய்யப்போவதாகவும் சொன்னதையும் பார்த்தபோது, அவர்களுடைய அந்தரங்க எண்ணம் நமக்கு நன்கு விளங் கலாயிற்று.

கல்வி அமைச்சர் 'பல்டி'

காங்கிரஸ் மந்திரிகளுடைய இந்த அந்தரங்கக் கருத் தைத் தெரிந்துங்கூட சில பத்திரிகைகளும் முத்துரங்க முதலியார் போன்ற பிரமுகர்களும், "யாரோ சிலர் எழுது கிறார்கள் என்பதற்காக இப்படிக் குழப்பமடையக்கூடாது. இந்தியைக் கட்டாயமாகப் படித்துத்தான் ஆகவேண்டும்" என்று வெளிப்படையாகக் கூறிவிடவேண்டுமென்று நிர்ப்பந் திக்கலாயினர். இவ்வித நிர்ப்பந்தங்களைத் தாங்காமல்தான் கல்வியமைச்சர் இரண்டாவது உத்தரவுப் போட்டார். தமிழ் நாட்டில் இரண்டாவது மொழியாக இந்தியையோ, சமஸ் கிருதம் முதலியவைகளையோ கட்டாயமாக எடுத்துப் படிக்க வேண்டியதில்லை என்று முதல் உத்தரவில் குறிப்பிட்ட அதே கல்வியமைச்சர், பிரதேச மொழியை முதல் மொழி யாகவும், ஆங்கிலத்தை மூன்றாவது மொழியாகவும் படிக்க வேண்டும். இந்தி, சமஸ்கிருதம் போன்றவைகளில் ஒன்றை இரண்டாம் மொழியாகக் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும் என்று இரண்டாம் உத்திரவில் வற்புறுத்தியதற்கு இதைத் தவிர வேறு காரணம் என்ன சொல்ல முடியும்? கொஞ்ச நஞ்சம் உள்ள சந்தேகத்தையும், இந்தி மொழிப்பயிற்சி சர்க்கார் வேலைகளுக்கு ஒரு விசேஷத் தகுதியாக, வருங்காலத்தில் பாவிக்கப்படும் என்ற வியாக்கியானம் போக்கடித்துவிடும். அப்படியும், இந்தியைத்தான் படிக்கவேண்டும் என்று நேரடியான முறையில் கட்டாயமாக வற்புறுத்தப்பட

வில்லை. இதற்குக் காரணம் மந்திரி சபைக்குத் தைரிய மில்லாததுதான்.

அகில இந்திய மொழி என்ற முறையில் ஆங்கிலத்தின் ஸ்தானத்திற்கு அடுத்த வாரிசாக இந்தியைப் புகுத்த வேண்டும் என்ற கொள்கையை உருவாக்கவே முயற்சி செய்யப்படுகிறது.

தமிழே பொது மொழி யாகலாமே !

இலக்கிய வளமோ, இலக்கண அமைதியோ இல்லாத இந்தியை எப்படிப் பொது மொழியாக்க முடியும்? பீகார், அய்க்கிய மாகாணம், டில்லி, மகோசலம் ஆகிய நான்கு இடங்களில்தான் இந்தி பேசப்படுகிறது. அதுவும் பலவித மாக. உண்மையாகப் பார்த்தால் 20 மாவட்டங்களில் 4 வட்டங்களில் அது பேசப்படுகிறது. அதைவிட இலக்கிய, இலக்கண வளம் மிகுந்ததும், மிகப் பழைமையானதும், ஒரு காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் வழங்கியிருந்ததுமான தமிழ் மொழியை இந்தியப் பொது மொழியாக வைத்தாலென்ன ?

சமீபத்தில் வங்காள மொழி நூலாசிரியரொருவர் 'தமிழ் மொழி வளத்தை மற்றமொழிகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், தமிழ்தான் இந்தியப் பொது மொழியாக இருக்கத் தகுந்தது' எனக் கூறியிருக்கிறார்.

இந்தியா முழுவதுக்கும் பொதுவான ஒரு மொழிபற்றி இதுவரை எத்தனை வாதப்பிரதிவாதங்கள் நடந்தன. இது வரை எவ்வித முடிவும் ஏற்படவில்லை. அதற்குப்பதிலாக இந்திய மக்களிடையே மொழித்தகராறு காரணமாக வேற்றுமைதான் அதிகரித்து வருகிறது. இந்தி பேசுவோருக்கும், உருது பேசுவோருக்கும் மனமாச்சரியம் மிகுந்திருக்கிறது. வகுப்பு வேற்றுமையும், மொழி வேற்றுமையும் வருகிறது.

எனவே, இவ்வித மனமாச்சரியத்தை முளையிலேயே கிள்ளி யெறிந்துவிட்டு, அகில இந்தியாவுக்கும் திருப்திகர மான ஒரு மொழி இயற்கையாக ஏற்படும்படிச் செய்வதுதான் சரியான முறையாகும். ஒவ்வொரு மாகாணங்களுக்கும் சொந்தமாக வளம்பெற்ற, வலுப்பெற்ற மொழிகள் இருக்கும் போது அவைகளை சுலபத்தில் ஆக்கிரமித்துவிட ஒரே ஒரு

தனிமொழியால் முடியாது. ஒரு வேளை கால வளர்ச்சியில் ஒரு மொழி அதன் முக்கிய யோக்கியதைகளினாலும் விரிவடையும் தன்மையினாலும் அனேகமாக அகில மாகாண மொழியாக மாறுவது சாத்தியமாகலாமே யொழிய, ஒரு மொழியே முழுவதும் ஆதிக்கம் பெறுவதென்பது சாத்திய மானதல்ல. சாத்தியமானாலும் வரவேற்கக் கூடியதல்ல. உதாரணமாக, அய்ரோப்பா (ரஷ்யா தவிர) சர்வ தேசிய விவகாரங்களுக்காக ஒரு பொது மொழியைப் பெற்றிருக்க வில்லை. பிரெஞ்சு மொழி தன் பரம்பரைப் பாத்தியதை யினாலும், வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையினாலும் சற்று முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கிறது. இதுபோல, நம் தேசத்தில் ஏதாவது ஒரு மொழி தானாக அகில இந்திய மொழியாக உருவடையட்டும்! அவ்விதம் எந்த மொழி பொதுமொழியாக உருவாகும் என்று முன்கூட்டிச் சொல்வது கடினம். இப்பொழுதிருக்கும் பெரிய மொழிகளுள் ஒன்றாக அது இருக்கலாம். ஏன் அது தமிழாக இருக்கக்கூடாது? மிகப் பழைய மொழிகளில் ஒன்றல்லவா அது! அதுவும் பேச்சு வழக்கு ஒழியாமல் சீர் இளமையோடு இருக்கும் மொழியல்லவா!

பாசிசம் ஒழிக!

எனவே, இந்தியைத் தமிழ் போன்ற மொழிகள்மீது திணிக்கும் பாசிச மனப்பான்மை இருக்கக்கூடாது. இந்தியை மட்டுமல்ல; எந்த மொழியையும் அதற்கு எத்தனை விசேஷ குணங்களோ, மதிப்போ இருந்தபோதிலுஞ்சரி, மக்கள்மீது திணிப்பதென்பது பெருந் தவறாகும்.

சரித்திரக் கண்கொண்டு நோக்கினால், இதுவரை இந்தியா முழுமைக்கும் (அரசியல் விவகாரங்களுக்காக எழும்பிய அரசாங்க மொழியைத் தவிர) பொதுமொழி என்று எதுவும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இன்று இந்தியா முழுமைக்கும் பொது மொழியாக வழங்குவதற்கு ஒரு மொழி அவசியமென்றால், அது எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாக—பேரறிஞர்களின் அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்து —ஒரு மொழியை ஏற்படுத்த வேண்டுமே யொழிய, யதேச்சாதிகாரமாக, இந்தி போன்ற மொழியைத் திணிப்பதை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

முழு மூச்சாக எதிர்ப்போம்

இந்திக்குத் தான் பொது மொழியாவதற்குரிய தகுதி இருக்கிறது என்று சொல்லுவது, மற்ற மொழிகளுக்கு இருக்கும் ஆற்றலையும், பெருமையையும் அவமதிப்பதாகும் என்றும், இந்திக்கே தேசிய யோக்கியதைகள் இருப்பதாகக் காட்டுவது, மற்ற மொழிகளை தேசிய யோக்கியதைகளற்ற மொழிகள் எனமறைமுகமாகக் கூறிக் கேவலமாகக் கருதச் செய்வதாகும் என்றும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

எனவே, இன்றைய நிலையில் எவ்வகையாலும், இந்தி பொது மொழி என்ற ஹோதாவில் நம் நாட்டில் புகுவதை நாம் அனுமதிக்க முடியாது. தமிழராயினோர் அனைவரும்... பிராமண சகோதரர்கள் உட்பட (தாங்களும் தமிழர்தான் எனக்கருதினால்) இந்தி தமிழ் நாட்டில் நுழைந்து, தமிழ் மாணவ மாணவிகளின் தாய்மொழிப் பற்றைக் குலைக்க முயலும் முயற்சியை முழு மூச்சாக எதிர்க்க வேண்டுமென நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

6. ம. பொ. சிவஞானம்

தலைவர் அவர்களே! தாய்மார்களே! தோழர்களே!

எங்கு தோன்றியது? என்று தோன்றியது? என்று ஆராய்ச்சியாளர்களால் அறிய முடியாமல் இருக்கின்ற, தோன்றிய காலம் அறியாத தொன்மைத் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு ஊறு செய்ய வந்துள்ள இந்தி மொழியை எதிர்க்கவே நாம் கூடியுள்ளோம். தமிழின் தொன்மையை ஒருவாறேனும் உணர்ந்துள்ள தமிழ் அமைச்சர் ஒருவர் இந் நாட்டில் இந்தியைக் கொண்டு புகுத்துவதுதான் நமக்கும் புதுமையாக இருக்கிறது. இப்புதுமையிலும் புதுமையாக இருக்கிறது, இம்மாநாட்டில் ஏராளமான தாய்மார்கள் வந்து கலந்துகொண்டிருப்பது. இதைப் பார்க்கும்போது அதிகார மமதையில், பதவிப்பித்தில் ஆண் இனத்தைச் சார்ந்த

அவினாசியார் கட்டாய இந்தியை இந்நாட்டில் புகுத்து கிறார் என்பதற்காக ஆண் இனத்தையே வெறுத்து பெண் இனம் தமிழ் காக்க முன் வந்துவிட்டது போலும் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அன்று ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் தமிழைக் கெடுக்க ஆங்கிலத்தை இந் நாட்டில் புகுத்திய போது ஆடவர்கள் பதவிக்காகவும், உத்தியோகத்திற் காகவும் அதை விரும்பிப் படித்தனர். அந்த நேரத்தில் தமிழ் உதாசீனம் செய்யப்பட்டு அடுப்பங்கரை ஏகவும் அதைத் தமிழ்த் தாய்மார்கள் தம் இரு கையேந்திக் காத் தனர். இன்று ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் ஒழிந்து போகவும் தாய்மார்கள் தாம் இதுகாறும் காத்து வந்த தமிழை, இதோ தமிழன்னையை இன்று நம்மிடம் ஒப்படைக்கின்றனர் என்ப தாகத்தான் நான் இதைக் கருதுகிறேன். என் முன்னே வீற்றிருக்கும் ஆண்கள் கூட்டமல்ல; இவண் மேடைமீது வீற்றிருக்கும் பெண்கள் கூட்டம்தான். சக்திகளின் கூட்டம் தான் இந்நாட்டிலிருந்து இந்தியை விரட்டப் போகிறது. போராட்டத்தின் வெற்றி இந்தத் தாய்மார்கள் கையில்தான் இருக்கிறது.

தமிழர் இந்தியை ஏற்கமாட்டார்கள்

போராட்டத்திற்குத் தயாராகப் போர்முரசு கொட்டவே இந்த மூன்று கிழவர்களும் (அடிகள், திரு.வி.க., பெரியார்) இங்கு அமர்ந்திருக்கிறார்கள். தாய்மார்களுக்கும், கிழவர் களுக்கும் இவ்வளவு உற்சாகம் ஏற்பட்டிருக்கும்போது வேறு எந்தத் தமிழன்தான் தூங்கிக்கொண்டிருக்க முடியும்? தமிழன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோதே வந்த மொழியால் சொந்த மொழியை அழிக்கமுடியாமல் போய்விட்டதென்றால் தமிழன் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த இந்தி மொழியால் யாது செய்ய இயலும்? வரும் மொழி எதுவும் தமிழை அழிக்கமுடியாது. வேண்டுமானால் அதைச் சிறிது அடித்துக் காயப்படுத்தலாம்; அவ்வளவுதான். அந்த அடி விழாமற் பாதுகாக்கவே நாம் கூடியிருக்கிறோமே ஒழிய, தமிழ் பலம் இறந்து கிடக்கிறது என்பதற்காகவோ, அல்லது சக்தியற்றுக் கிடக்கிறது என்பதற்காகவோ அல்ல என்பதை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். அன்று அவினாசியார் வானொலியில் கூறினார். 'துர் அதிர்ஷ்டவசமாக தமிழ்

நாட்டில் இந்தியைக் கொண்டுவந்து புகுத்த நேரிட்டு விட்டது' என்று. நாம் கூறுகிறோம், அதிர்ஷ்டவசமாக தமிழன் நாக்கு அத்தகைய இந்தி மொழியை ஏற்கத் தயாரா யில்லை என்று. தமிழில் பண்பட்ட தமிழன் நாக்கு இந்தியை ஏற்கவே ஏற்காது. எவ்வளவுதான் திணிக்கப்பட்டாலும்கூட கல்வி அமைச்சர் இதை நன்குணர்வார், தமிழன் நாக்கு இந்தியை ஏற்காது என்று உணர்ந்ததால்தான் முதலில் இந்தியை இஷ்டப் பாடமாக்கினார். பிறகுதான் அதே இந்தியை கட்டாயப் பாடமாக, அல்ல கஷ்டப் பாடமாக ஆக்கத் துணிந்தார். இடையே ஏற்பட்டதென்ன? கட்டாயப் பாடமாக்கும்படி யாரோ அவருக்குத் தொல்லை கொடுத்திருக்க வேண்டும். அந்தத் தொல்லைகளை நீக்கத் தான், அந்தத் தொல்லை கொடுத்த கூட்டத்தினின்று அவரை விடுதலை செய்துவிடத்தான், மீட்டுவிடத்தான் நாம் இந்தக் கட்டாய இந்தியை எதிர்க்கிறோம்.

மந்திரிசபையைக் கவிழ்ப்பது எண்ணமல்ல

இதுதான் உண்மையே ஒழிய, நமக்கு அவினாசியார் ஆட்சியை ஒழிக்க வேண்டுமென்பதோ, அல்லது ஓமந்தூரார் ஆட்சியை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதோ, அல்லது காமராஜரின் தலைமையைக் கவிழ்க்க வேண்டுமென்பதோ நமது நோக்க மல்ல. கட்டாயப் பாடத்திட்டம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் நமது ஒரே குறிக்கோள். இந்தக் குறிக்கோளின் காரணமாகத்தான் அரசியலில் கருத்து வேறுபாடுகள் கொண் டுள்ள பலரும் இங்கு ஒரே மேடையில் வீற்றிருக்க ஏதுவாய்த் திருக்கிறது. முதலில் மத்திய ஆட்சியில் வேலைக்கமர இந்தி அறிவு வேண்டியது அவசியம் என்று கூறப்பட்டது. இன்று மெள்ள மாகாண அலுவல் கவனிக்கவும் இந்தி அறிவு அவசியம் என்று கூறப்படுகிறது. நாளை அடுப்பங்கரை யிலும் இந்திதான் பேசப்படவேண்டும் என்றுகூட உத்திரவு பிறப்பிக்கப்படலாம் போலும். அதுதான் ஆட்சியாளரின் உத்தேசம் போலும். இல்லாவிட்டால் நாட்டிலுள்ள சகல செகண்டரி பாடசாலைகளிலும் இந்தி கட்டாய மொழியாக்கப் படுவானேன்? செகண்டரி பாடசாலைகளில் படிக்கும் லட்சக்

கணக்கான சிறுவர் சிறுமியர் எல்லோருமா மத்தியசர்க்காரில் வேலையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள்? அப்படித்தான் எல்லோரும் மத்திய சர்க்காரை எதிர்பார்க் கிறார்கள் என்றால், மாகாண ஆட்சி என்ன மாய்ந்து போக வேண்டியதுதானா? மாகாண ஆட்சி மடியவா மாகாண மந்திரி சூழ்ச்சி செய்வார்? இல்லை இல்லை. நமது தாய் மொழிக்கு நமது வீட்டிலுள்ள செல்வாக்கையும் அழித்து, அந்த இடத்தில் இந்தியைக் கொண்டுவந்து அமர்த்தத்தான், அவினாசியார் வடநாட்டாருக்கு அடிமையாகி சூழ்ச்சி செய்கிறார் என்றுதான் கருதவேண்டியிருக்கிறது.

ஆனால், அமைச்சர் கூறுகிறார், "அப்படிக்கில்லை, இந்தி ஆட்சி அலுவலுக்காக படிக்கப்படட்டும். நாம் அத் துடன் தமிழையும் வளர்ப்போம். தமிழ்க்களஞ்சியம் உண் டாக்குவோம்" என்று. அதாவது களையும் வளரட்டும்; அதோடு பயிரையும் வளர்ப்போம் என்று கூறுகிறார். களை வளர்க்கும் பண்ணையாளனுக்கு பயிர் வளர்க்கும் பண்பு இருக்கும் என்று நமக்கு நம்பிக்கையில்லை. நம்பிக்கை இருக் கவும் முடியாது. அப்படி நம்பினால் நாம் ஏமாந்தே போவோம். ஆகவேதான், களையை நாங்கள் எவ்வகை யானும் பிடுங்கித்தான் தீருவோம். செழுந் தமிழ்ப் பயிரிடை களையென முளைத்து நிற்கும் இக்கட்டாய இந்தியை ஒழித்தே தீருவோம் என்று முடிவு செய்யவே அதற்கான வழி வகுக்கவே நாம் இங்கு கூடியுள்ளோம்.

அழைப்பில்லாமலே வந்திருப்பேன்

"ஏன் அய்யா அமைச்சரே! இந்தியை தாய்மொழியாக கொண்டிராத ஏனைய மாகாணங்களிலெல்லாம் இந்தி கட்டாயப் பாடமாக்கப்படாதபோது இத்தமிழ் நாட்டில் மட்டும் ஏன் இந்தி கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும்" என்று கேட்டால் "நல்ல காரியத்தை நாம்தான் முதலில் செய் தால் என்ன?" என்று திருப்பிக் கேட்கிறார். அதே அமைச் சரே கூறுகிறார், இந்திக்கும் தமிழுக்கும் யாதொரு சம்பந்த மும் இல்லையென்று. உண்மையிலேயே அரசியலிலோ, மத இயலிலோ, சமுதாய இயலிலோ, மொழி இயலிலோ இந்திக்கும் தமிழுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை என்று

யாரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். இதை உணர்ந்துதான் கல்வி அமைச்சர் மாகாணத்தின் மற்ற பாகங்களில் இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக்கியபோது, தமிழ் நாட்டில் மட்டும் அதை இஷ்டபாடமாக்கினார். இதே காரணமாகத்தான் மற்ற தெலுங்கு, கன்னட, மலையாளம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும்கூட ஜனகணமன, வந்தேமாதரம் என்ற பாடலுக்கு சரியான மொழி பெயர்ப்பு பாடல்கள் இருக்கும்போது அங்கெல்லாம் அதையே தேசியப் பாடலாக வைத்துக்கொள்ளுமாறு செய்து விட்டு, தமிழ் நாட்டில் மட்டும் ஜனகணமன, வந்தே மாதரம் ஆகிய இரண்டு பாக்களுடன் 'வாழிய செந்தமிழ்' என்ற பாடலும் தேசியப் பாட்டாக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகும். இக்காரணங்களை ஒட்டித்தான் நாமும் கல்வி அமைச்சருக்கு 'செய்வன திருந்தச் செய்க' என்று அறிவுரை கூறுகின்றோம். தமிழ் காக்க வேண்டுமென்றால் அதற்காகக் கதராடை, கருப்புச் சட்டையோடு சேர்ந்துகொள்வதா என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். அவர்களென்ன தமிழ் காக்கும் வேலையை கருப்புச் சட்டைக்காரர்களுக்கே தாரை வார்த்துக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்துகொண்டிருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை.

கருப்புச்சட்டை, கதர்ச்சட்டை, காவிச்சட்டை, கால் சட்டை—எச்சட்டை போட்டிருந்தாலும் தமிழன் என்ற உடல் சட்டையோடு பிறந்துள்ள தமிழர்கள் அத்தனை பேரும் தமிழைக் காக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள்தான். நல்ல வேளையாக மாநாட்டினர் எனக்கு அழைப்பு அனுப்பியிருந்தனர். அழைப்பு அனுப்பாதிருந்தாலும், 'அழையா வீட்டுக்கு நுழையா சம்பந்தி' என்ற கௌரவத்தைக்கூட விட்டுக் கொடுத்து விட்டு, நான் மாநாட்டில் வந்து அவசியம் கலந்து கொண்டே இருப்பேன்.

கட்சி வேறுபாடில்லாத போராட்டம்

தமிழ் காக்க நடத்தப்படும் எம்முயற்சியிலும் எந்தத் தமிழனுக்கும் பங்குகொள்ள உரிமையுண்டு. நமக்கும் அமைச்சருக்கும் யாதொரு பகையுமில்லை. அவருக்கும் தமிழன் மீது பகையில்லை. அப்படியிருந்தும் ஏன் கட்டாய

இந்தியைப் புகுத்துகிறார்? அங்குதான் சிந்திக்கவேண்டி யிருக்கிறது. அவராகச் செய்யவில்லை, யாரோ ஒரு கூட்டத்தாரின் தூண்டுதலின் பேரில்தான் இந்தியை நுழைத்திருக்கிறார். இஷ்ட பாடமாக முதலில் வைக்கப்பட்ட இந்தியை கட்டாயப் பாடமாக வைக்கும்படி மந்திரியாருக்கு எடுத்துக்கூற காங்கிரஸில் ஒரு சாராருக்கு உரிமையுண் டென்றால், அதேபோல் கட்டாயப் பாடத்தை இஷ்டபாட மாக்கும்படி எடுத்துக்கூற காங்கிரசில் உள்ள மற்றொரு சாராருக்கும் அதே உரிமையுண்டல்லவா? ஒரு சில வட நாட்டாருக்கும், அவரது வால் பிடிப்போருக்கும் மற்றும் சில பத்திரிகைக்காரர்களுக்கும் அஞ்சி தமது முதல் உத்திரவை அமைச்சருக்கு மாற்ற முடிந்ததென்றால், மற்றொரு பகுதி யார் உண்மைத் தமிழ் மக்களின் பெரும்பகுதியார் அதை எதிர்ப்பார்களானால், அவர்களுக்காக ஏன் அமைச்சர் மறு படியும் தமது இரண்டாவது உத்திரவை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளக்கூடாது? நமக்குள்ள பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை ஆகிய எல்லா உரிமைகளையும் உபயோகித்து இதை வற்புறுத்துவோம்.

இந்தப் போராட்டத்தில் கட்சி வேறுபாடு பாராட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. சட்டை வேறுபாடுமின்றி ஆண், பெண் அனைவரும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவோம். தமிழனுக்குப் பிறந்த ஒரு சிசு தனக்கு இந்தி படிக்க முடியவில்லையே என்று அழுமானால் அதுவும் இந்தி எதிர்ப்புதான். இந்த எதிர்ப்புக்காக அவினாசியார் தம் உத்திரவை மறுபடி மாற்றித்தான் ஆகவேண்டும். ஜூன் மாதத்தில் ஒரு உத்திரவும், ஜூலை மாதத்தில் ஒரு உத்தர வும் பிறப்பிப்பது ஆளும் அறிவல்லவே என்றாலும், ஒரு முறை மாற்றி பழக்கப்பட்டிருப்பதால் மறுபடியும் அவர் மாற்றிக் கொள்ளலாம். முதன்முறை மாற்றியபோது வேண்டு மானால் தமது உள்ளம் அதற்கு ஒருப்படாமல் இருந்திருக்கக் கூடும். இம்முறை மாற்றும்போது அவருக்கு அத்தகைய வருத்தமும் இருக்க நியாயமில்லை. இந்த இந்தி மொழியை செகண்டரி பாடசாலையில் அல்லாமல் கல்லூரியில் அமைச்சர் நுழைத்திருப்பாரானால் நாம் இவ்வளவு தூரம் எதிர்க்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிராது.

ஆரம்பப் பாடசாலையில் சளி சிந்தத் தெரியாத குழந்தைதான், செகண்டரி பாடசாலையில் சளி சிந்தத் தெரிந்த குழந்தையாகக் காட்சியளிக்கிறது. ஆரம்பப் பாடசாலை மாணவ மாணவிகளின் பருவத்தைத் தம் தாயின் மடிமீது தவழும் குழந்தைப் பருவத்துக்கு ஒப்பிட்டால் செகண்டரி பாடசாலை மாணவ, மாணவிகளின் பருவத்தைத் தாயின் காலை கட்டிப் பிடிக்கும் பருவத்துக்கு ஒப்பிடலாம்.

அத்தகைய இளமைப் பருவத்திலுள்ள காலத்தில்தான், அதாவது தன் தாய்மொழியையே நன்கு தெரிந்து கொள்ளாத சமயத்தில்தான் கல்வி அமைச்சர் கட்டாய இந்தியைக் கொண்டு வந்து நுழைக்கிறார். தாய் முகம் அறியாப் பருவத்தில் தாதியிடம் ஒப்புவிக்கப்படும் குழந்தை தன் தாய்முகம் திரும்பிப்பார்க்குமோ? தான் வளர்ச்சியுற்றபோது. தாய்முகம் திரும்பிப்பாராது, திரும்பிப் பார்க்கும் சக்தி பெற்றிராது என்பதைத் தாய்மார்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். நாமும் அறிவோம் அனுபவத்தில் இல்லையானால் ஆராய்ச்சி மூலம். இதே தாய்மொழி யறியாப் பருவத்தில் இந்தியை நுழைத்துவிட்டால், தாய்மொழிப்பற்று அழிந்து போகும். அப்புறம் இவர்கள் நிரந்தர அடிமைகளாகிவிடுவார்கள் என்று கனவு கண்டு கொண்டுதான். ஆட்சியாளர்கள் அந்நிய மொழியாகிய இந்தியை நமது குழந்தைகளுக்குத் திணிக்கின்றனர். இந்தியும் கட்டாயப் பாடம், ஆங்கிலமும் காட்டாயப் பாடம், தமிழும் கட்டாயப் பாடம். ஆக மூன்று மொழிகளும் கட்டாயப் பாடம். இதில் எதைத்தான் ஒரு குழந்தை ஒழுங்காகக் கற்றுக்கொள்ள முடியும்?

கல்வி அமைச்சருக்கே இந்தி தெரியாதே!

நமது கல்வியமைச்சரையே எடுத்துக் கொள்வோம். அவர் எவ்வளவு காலமாக காங்கிரசிலிருந்து வருகிறார். காந்தியார் சென்ற 30 வருடகாலமாக 'இந்தி இந்நாட்டின் தேசியமொழி. ஆகவே, அதை எல்லோரும் படிக்கவேண்டும் என்று இடைவிடாது கூறிவந்தாரே, அப்படியிருந்தும் கல்வி அமைச்சர் இதுவரை இந்தி கற்றுக் கொள்ளாத காரணம் என்ன? ஒரு எழுத்தாவது கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாரா இவர்?

அப்படியிருக்க, அறியாத குழந்தைப் பருவத்தில் அநியாயமாக ஒரு அந்நிய மொழியைக் குழந்தைகளின் மீது சுமத்தலாமா? அவர்களென்ன இயந்திர வார்ப்படங்களா இவ்வளவு பளுவையும் சுமந்து கொள்ள? (B.Com) பி காம், படிப்புக்கு பிரஞ்சு மொழி கட்டாயப் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. (I C.S.) அய்.ஸி.எஸ்.க்கு சமஸ்கிருதம் கட்டாயப் பாடமாயிருந்தது. இவை பற்றி யாராவது இவ்வளவு கவலை எடுத்துக் கொண்டார்களா? ஏன்? அந்தப் பருவங்களில் அவசியத்திற்கேற்ப எதையும் பயில முடியும். மேலும், அந்நிலைக்கு வருபவர் வெகு சொற்பப் பேர்தான். ஆனால் செகண்டரி பாடசாலையில் படிப்பவர்கள் குழந்தைகள். பல லட்சக்கணக்கானவர்கள். அவ்வளவு பேரையும் பாதிப்பதால் தான் நாம் இதை எதிர்க்கிறோம்.

தமிழ் தவிர வேறு எந்த ஒரு மொழியும் இத்தமிழ் நாட்டில் கட்டாயப் பாடமாக இருக்கக் கூடாது என்பதுதான் எனது விருப்பம். ஒரு மொழியை விருப்பப் பாடமாகவோ, கட்டாயப் பாடமாகவோ ஏற்றுக்கொள்ளும் உரிமை தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மக்களுக்குத்தான் உண்டேயொழிய, வேறு யாருக்கும் அவர்கள்மீது எவ்வித ஆதிக்கமும் செலுத்த உரிமையில்லை. ராஜேந்திர பிரசாத்தின் உத்திரவின் பேரில், ஜவஹர்லால் நேருவின் ஆசியின் பேரில், மவுண்ட்பேட்டன் பிரபுவின் ஆமோதிப்பின்பேரில் இந்நாட்டில் இந்திகட்டாயப் பாடமாகப் புகுத்தப்படக்கூடாது என்பதுதான் எனது ஆட்சேபணை. தமிழ்மக்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாக இந்தி தமிழ் மாணவர்களுக்கு வற்புறுத்தப்படக்கூடாது என்பது தான் நமது முடிவு. மந்திரி பதவியில் இருப்பதால் அவினாசி யாருக்கு இதெல்லாம் புரியாமல் இருக்கலாம். அல்லது புரிந்தும் தம் பதவியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டி இவ்வாறு செய்யலாம். ஆனால், மந்திரி பதவியைவிட மனிதப் பதவி முக்கியமானது.

வங்காளிகளைப் பாருங்கள்

நான் ஒருவேளை கல்விமந்திரியாரின் கண்சிமிட்டலுக்கு கட்டுப்பட்டுப் போய்விடுவேனோ என்று சிலர் சந்தேகப்பட்டிருக்கலாம். கல்வி மந்திரியாரின் கண்சிமிட்டலுக்கல்ல,

கண்ணுருட்டலுக்குக்கூட அஞ்சாதவன்தான் நான். நானும் தமிழன், நீங்களும் தமிழர்கள், அவினாசியாரும் தமிழர் தான். நம்மை ஈன்றவளும் தமிழ்த்தாய்தான்: நாம் யாவரும் நம் குழந்தைப் பருவத்தில் நம் தாய்மார்களை அம்மா, அம்மா என்றுதான் தமிழில் அழைத்திருப்போம். அத்தகைய அன்பான தாய் முகத்தில் அம்மை வார்த்து தழும்புகள் உண்டாக இருந்தால், அதைத் தடுக்கும் சக்தி நமக்கிருந்தால், நாம் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? அதைத் தடுக்க நம்மாலானதைச் செய்யச் சிறிதேனும் தாமதம் செய்வோமா? அதேபோல் நம் தாய் மொழியாகிய தமிழுக்கு, இந்தியால் கேடு வருகிறது என்றால் அதை நம்மால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? வங்கத்தில் — வங்காள மொழியோடு ஒன்றிரண்டு உருது மொழி சேர்க்கப்பட்டு வானொலியில் பேசப்பட்டது என்ற காரணமாக எவ்வளவு கிளர்ச்சி நடந்தது தெரியுமா? உருது சேர்ந்தால் வங்காள மொழி கெட்டுப்போகும் என்று வங்காளிகள் கட்டுப்பாடாகக் கிளர்ச்சி செய்து வெற்றி பெற்றார்கள் என்பது நீங்கள் அறியாததல்லவே அப்படியிருக்க, ஏன் இந்த அறிவற்ற ஆணவச் செயல்? வழியில் ஒரு ஆமை கிடந்ததாம். அதையடிக்க நினைத்தானாம் ஆறுமுகம். அடிக்கத் தெரியாமல் ஆமை முதுகின்மேல் அடித்தானாம். அதன் ஓட்டின் மீது படவே அது அசையாமல் கிடந்ததாம். அங்கு வந்தானாம், ஆராவமுதன் என்னும் பெயரோன். அவன், 'திருப்பியடியப்பா; அது செத்துப் போகும்' என்றானாம். அவன் சற்று நேரம் கேளாமலேயிருந்து, கடைசியாக ஆமையைத் திருப்பிப் போட்டு அடித்தானாம். ஆமையும் உடனே இறந்து போய்விட்டதாம். செத்தே போயிட்டதடா அடபாவி என்று ஆறுமுகம் கத்தினானாம். ஆறுமுகம் நிலையில்தான் அவினாசியார் இருக்கிறார். ஆராவமுதன் நிலையில்தான் நாம் இருக்கிறோம்.

சட்டமறுப்புச் செய்தே தீருவோம்

"இந்தியை எதிர்க்க வேண்டியிருந்தாலும் சிவஞானம் ஏன் ஒரு தனி இயக்கம் நடத்தக்கூடாது; இந்தக் கருப்புச் சட்டைக்காரர்களோடு ஏன் சேர்ந்துகொண்டார்" என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். இதெல்லாம் கட்டாய இந்தியை

ஒழித்துக்கட்ட செய்யப்படும் கூட்டு முயற்சியைக் கெடுக்க சதிகாரர்கள் செய்யும் சூழ்ச்சி என்பதை நான் அறிவேன். ஆகவே, தமிழ் காக்க நான் யாருடனும் உறுதியோடு ஒத்துழைக்கத் தயாராகவே இருந்து வருவேன். தமிழ் நாட்டில் தமிழை இழந்த பிறகு, தமிழனுக்கு வாழ்வு ஏது? தமிழ்நாடு என்று பேர்தான ஏது? ஆகவே, ஒருக்காலும் நாம் தமிழ் அழியப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. சட்ட ரீதியான எந்தப் போராட டத்திலும் நான் கலந்து ஒத்துழைக் கிறேன் என்று கூறியது சிலருடைய சந்தேக மனப்பான் மையைத் தூண்டிவிட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். காங்கிரஸ் தமிழர்களுக்குக்கூட இந்தியின்மீது வெறுப்புணடு. எனக்குத் தெரியும், அன்று கட்டாய இந்தி நுழைக்கப்பட்ட போது காமராஜர் கலக்கம் அடைந்ததும், பக்தவத்சலம் பதறியதும், முத்துரங்கம் முணுமுணுத்ததும், அதே தலைவர் கள்தான் இன்னும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, நாம் அதைரி யப்பட வேண்டியதில்லை. சட்டரீதிக் கிளர்ச்சியென்றால், சட்டரீதியாக நமக்குள்ள எழுத்துரிமை, பேச்சுரிமை— இவ்வுரிமைகளைக் கொண்டு கட்டாய இந்தியை எதிர்த்து நிற்போம். அந்த உரிமையை ஆட்சியாளர்கள் தடை செய்யத் துணிந்தார்களானால் அவசியம் சட்ட மறுப்பு செய்வோம். சட்ட மறுப்பு எப்போது துவங்குவது என்று அறிவிக்க, அதன் எல்லையைக் காட்ட சட்டரீதி என்ற வார்த்தையைச் சொன்னேனே ஒழிய, என்றென்றும் ஆட்சி யாளரின் சட்டத்துக்கு, அடிபணிந்துகிடப்பேன் என்பதல்ல அதன் பொருள். நான் நன்கு அறிவேன், சட்ட மறுப்பு இன்றி இந்தி ஒழிய வேறுவழியில்லை என்பதை.

ஆகவே, சட்ட மறுப்புக்கு நானும் அஞ்சப் போவ தில்லை. சட்ட மறுப்பு நடந்து அதன் மூலம் சிறைப்பட்டு ஒரு உடல் எலும்புருவாக நிற்குமானால் முதல் உடல் சிவஞானம் உடலாக இருக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தமிழுக்காக எனது உயிரையும் அர்ப்பணிக்க நான் தயாராகவே இருக்கிறேன்.

அவினாசியார் அவசரப் புத்தி

இந்தக் கட்டாய இந்தி நுழைப்புக்கு பொறுப்பேற்க வேண்டியவர்கள் வேங்கடத்துக்கு அப்பால்—விந்தியத்

துக்கும் அப்பால் உள்ள வடநாட்டவர்கள்தான். துர் அதிருஷ்டவசமாக சற்று அவசரப்பட்டு அவினாசியார் தாமே கூண்டில் ஏறிவிட்டார். அவர்களுக்கு எதிர்ப்பாக, நமது கட்சியின் சார்பாக நின்று சாட்சி சொல்ல, சாட்சிக் கூண்டில் நிற்க வேண்டிய அவினாசியார், சற்று அவசரப் பட்டு நேருவும், பட்டேலும் இருக்கவேண்டிய குற்றவாளிக் கூண்டில் அவர்களுக்குப் பதிலாக ஏறிவிட்டார். ஆகவே தான், தண்டனை கடுமையாக இருக்கக்கூடாது என்கிறேன். ஒரு தமிழன் நம்மீது வாள்வீச எண்ணி வாள் பிடிக்கிறான் என்றால், தமிழராகிய நாம் வாள்பிடித்த அந்தக் கையை நசுக்குவதோடு திருப்தியடைவோம். அந்த நபரையே அழித்துவிடவேண்டுமென்கிற அவசியம் நமக்கு இல்லை. நம்மீது காயம்படாமல் பார்த்துக் கொள்வோம். இவ்வளவு தான் நமக்குத் தேவை.

இஷ்ட பாடமாகவும் இந்தி வேண்டாம்!

தமிழ் மொழி தனி மொழி, தமிழ்ப் பண்பு தனிப் பண்பு. தமிழ் வரலாறும் தனி வரலாறு. தமிழன் அரசும் தனி அரசு. தமிழன் இனமும் தனி இனம் தமிழரின் பண்பும், வரலாறும், அரசும் வடநாட்டுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. ஆகவே, வடநாட்டு மொழியான இந்திக்கு இங்கு ஒருக்காலும் இடம் அளிக்க முடியாது. இஷ்ட பாடமாகவும் இந்தி இருக்கவேண்டிய எந்த அவசியமும் இல்லை. ஆகவேதான் இவ்வளவு பெருங் கூட்டமாக நீங்கள் இந்த இந்தி எதிர்ப்பு மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். இந்நேரம் செக்ரடரியேட்டிலும் இந்த எதிர்ப்புக்கு என்ன செய்வ தென்று ஒரு கூட்டம் யோசித்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். யோசித்துக் கொண்டிராவிட்டாலும் யோசிக்க வேண்டிய கிழமையாவது குறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அவினாசியாருக்கும், ஏனைய தமிழமைச்சர்களுக்கும் அவர்கள் புகுந்திருக்கும் ஒரு நல்ல பாதுகாப்பான மதிலைக் கட்டிக்கொடுத்தவர் பெரியார்தான். மதில் சற்று உயரமாகி விட்டது. அதற்கு உட்புறத்தில் என்ன நடக்கிறது என்று நம்மால் இன்று அறியக்கூட முடியவில்லை. ஆகவே, சற்று நாம் எட்டிப்பார்க்க இடம் அளிக்கும் அளவுக்கு அந்த மதிலிலிருந்து ஒன்றிரண்டு கற்களை எடுத்துவிட வேண்டும்.

அப்போதுதான் அவ்வப்போது மதிலுக்கு உட்புறம் இருந்துகொண்டு அவர்கள் செய்ய நினைக்கும் தவறுதல் களை நாம் வெளியில் இருந்து அறிந்து அவர்களைத் திருத்தம் செய்யமுடியும் என்று நான் பெரியாருக்குச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நமது விளக்கு என்பதற்காக நாம் முத்தம் கொடுத்தால் நம் வாயைத்தான் சுட்டுக்கொள்வோம். ஆகவே, தமிழ் வளர, தமிழ் வாழ நாம் சகல முயற்சி களையும் செய்யவேண்டியதுதான்.

7. புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன்

அன்புமிக்க தலைவர் அவர்களே! பெரியார் அவர்களே! தாய்மார்களே! தோழர்களே!

நான் ஒரு பிரெஞ்சு இந்தியவாசி. எனவே எனக்கு இந்த மாகாண சர்க்காரைப்பற்றி அதிகம் தெரியாது இருந்தும் எனக்கு இம்மாநாட்டார் அழைப்பு அனுப்பியிருந் தனர். என்ன நடக்கிறதென்று பார்த்துப் போகலாம் என்று வந்தேன். வந்த இடத்தில் பேசும்படி கேட்டுக்கொண் டார்கள், அதற்கேற்ப நானும் ஏதோ எனக்குத் தோன்று வதைச் சொல்லுகிறேன்.

இந்தி மொழியைக் கட்டாயமாகப் படிக்கவேண்டுமாம். ஏனென்றால், அது இந்நாட்டின் பொது மொழியாம் இந்தி பொது மொழியென்றால் எந்த நாட்டின் பொது மொழி? நாவலந்தீவு என்று ஒரு நாடு இருப்பது உண்மைதான். ஆனால். அதில் இரண்டு தனி நாடுகள் உண்டு. அவைதான் ஒன்று ஆரிய நாடு, ஒன்று திராவிட நாடு என்பனவாகும் இந்தி ஆரிய நாட்டின் பொது மொழியா? திராவிட நாட்டின் பொது மொழியா? திராவிட நாட்டின் பொது மொழியா இந்தி? அதுவும் ஒரு திராவிடனாகிய நீயா இந்தி இந்நாட்டின் பொது மொழி

என்று கூறுவது? திராவிட நாட்டைத் தனி நாடாகப் பிரிக்க முயற்சி நடந்துவருவது உனக்குத் தெரியாதா? அல்லது திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைக்குள்ள மக்கள் ஆதரவு உனக்குத் தெரியாதா?

இமயம் முதல் குமரிவரையில் ஒரே நாடென்கிறாயே! எப்போதாவது இந்நாவலந்தீவு முழுமையும் ஒரே நாடாக இருந்ததுண்டா? நாளுள்ள நிலை உனக்குத் தெரியாதா? அல்லது தெரிந்தும் எங்களுக்குத் தீங்கு செய்யப் பார்க்கிறாயா? இன்றென்னமோ கட்டாயத்தால் ஒன்றாய் இருக்கிறோம் என்பது உண்மைதான். என்றாலும், நாளை பிரிய வேண்டியதுதானே திராவிட நாடு! பிரிவினைக்கு இடையேயுள்ள காலமும் மிகச் சொற்பமாகத்தானே இருக்க முடியும்? அதற்குள் ஏன் நீ துள்ளிப் பார்க்கிறாய்?

இந்தியைப் படித்தால் நன்மை ஏற்படும் என்கிறாயே? அது என்ன உன்னுடைய உத்தேசமா? யாரைக் கேட்டாய் நீ? இந்தியால் நன்மை ஏற்படுமா? தீமை ஏற்படுமா என்று உனக்குத் தெரியுமா? இனி கேட்பதென்ன? மறைமலையடிகளாரும், திரு.வி.க. அவர்களும், "இந்தியால் தமிழ் கெடும், தமிழர்கள் கெட்டுப் போய்விடுவார்கள்,"-என்று கூறிவிட்ட பிறகு இக்கூட்டம் இதை ஒப்புக்கொண்ட பிறகு வேறு யாரை நீ கேட்கவேண்டும்? இவர்களைவிட தமிழ் அறிந்தவர்கள், தமிழில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் வேறு யார் தான் இந்நாட்டில் இருக்கிறார்கள்?

திராவிட நாடு எப்படிப் பிரிய முடியும் என்று உனக்குச் சந்தேகம் தோன்றுகிறதா? போய், ஜின்னாவின் சட்டாம் பிள்ளையைக் கேள். தக்க பதில் கொடுப்பார். முனிசிபாலிடி எலக்ஷனிலேயே ஓரளவுக்குத் தெரிந்திருக்குமே உன் சர்க்காருக்குள்ள ஆதரவும், எதிர்ப்பும். நீ அவ்வப்போது பேசி வருவதைப் பார்த்தால் இந்தி நுழைப்பில் உனக்கே போதிய இச்சையில்லை என்பது நன்றாக விளங்குகிறதே!

அப்படியிருக்கும்போது ஏன் சில வடநாட்டவருக்கும் இங்குள்ள சில ஒத்தைப் புத்தி பார்ப்பனருக்கும் பயந்து இந்தியை இந்நாட்டில் நுழைய விடுகிறாய்? நீ ஏன் தயவு பார்க்கிறாய்? தைரியமாக வட நாட்டார் உத்திரவை நிரா

கரித்துப்பார், "திராவிட நாட்டு மக்கள் இந்தியை வெறுக்கிறார்கள்! ஆகவே, இந்நாட்டில் இந்தியைக் கட்டாயமாக்க முடியாது." என்று கூறிவிடு அதற்கு எங்களைச் சாட்சியாகக் காட்டு. நீயாக ஏன் பழியை ஏற்றுக் கொள்கிறாய்? நீ நிராகரித்துவிட்டால் அவர்கள் தாமாக எங்களுடைய எதிர்ப்பை ஏற்பார்களா, இல்லையா? வீண் குழப்பத்தை ஏன் இந்நாட்டில் உண்டாக்குகிறாய்? அவர்கள் ஆட்டுவித்தபடி ஏன் நீ ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாய்? திராவிட மக்களுக்கு உன்னிடமுள்ள நம்பிக்கையை ஏன் இதன் மூலம் கெடுத்துக்கொள்கிறாய் ? இந்நாட்டுப் பெரும்பான்மை திராவிட மக்கள் அத்தனை பேருடைய ஆதரவும் உனக்கிருக்கும்போது ஏன் அச்சப்படுகிறாய்? தைரியமாக வடநாட்டார் உத்திரவை நிராகரித்துவிடு, இன்றேல் எங்கள் எதிர்ப்பையேனும் ஏற்றுக்கொள்.

8. டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி

நாம் தொடங்கப் போகும் இந்தப் போராட்டத்தின் பலாபலன்களை நாம் அதிக ஜாக்கிரதையாக ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டுமென்றும், நாம் எந்த நோக்கங்கள், காரணங்களுக்காக இந்தப் போராட்டத்தில் இறங்குகிறோமோ அந்தக் காரணங்களைத் தெளிவுற உணர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் நான் முதன்மையாக எச்சரிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இப் பிரச்னைகளில் எல்லாம் மிகவும் முக்கியமானதும் அடிப்படையானதும் ஒன்றுளது. அதாவது, நாம் ஒரு ஒற்றை மொழிக் குழுவிற்காக மாத்திரமன்றி தென்னிந்தியாவில் அதாவது திராவிட நாட்டிலுள்ள எல்லா மொழிக் குழுவுக்காகவும் நான்கு தென்னிந்திய மொழிக் குழுவினரில் ஒவ்வொருவரின் உரிமைகளுக்காகவும், சுதந்திரத்திற்காகவும் இந்த அறப்போராற்றுகிறோம் என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்தாகவேண்டும்.

இந்த உரிமைப் போராட்டத்திலே, முதன்மையாகவும் பெரும்பான்மையாகவும் இருக்கும் தமிழர்கள் இந்தக் கலாசார சுதந்திரப் போத்ர்தாக்குதலிலே தங்களை முன்னணி வீரப் படைகளாகக் கருதவேண்டும்.

வட்டார மொழி

இம் மாகாணத் தலைமையாசிரியர்கள் கூட்டத்திலே, இம்மாகாண கல்வி சீர்திருத்தத் திட்டம்பற்றி, கல்வி மந்திரியார் கூறிய தெளிவுரையில், முக்கிய அம்சம் வட்டார மொழிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தந்ததாகும்.

கலாசாரத்தில் சிறுபான்மையோராக இருப்பவர்கள், அவர்கள் எந்த வட்டாரத்தில் வசிக்கிறார்களோ அந்த வட்டார மொழியையும், கலாசாரத்தையும் கைப்பற்றி நடக்க வேண்டியவர்களாகவிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், வட்டார மொழி இந்தச் சிறுபான்மையோரின் தாய் மொழியாக இருக்கும் என்பதில்லை.

எனவே, இவர்கள் ஒன்று தங்கள் சொந்த கலாசாரப் பண்பை தழுவி நடக்கவேண்டும், அல்லது வட்டாரப் படிப்பைப் படித்தாக வேண்டும். இந்த இரண்டில் யாதாவதொன்றைத்தான் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

தங்கள் சொந்த இன கலாசார சம்பிரதாயத்தைக் கைப்பற்றி நிற்க முற்பட்டால் அவர்கள் வட்டாரப் படிப்பை இழக்க வேண்டியதாகும். ஏனென்றால், அவர்களுடைய தாய் மொழியில் கல்வி போதிக்கப்படுவதில்லை.

பிற்போக்குத் திட்டம்

இரண்டாவது அம்சம், இரண்டாம் மொழியொன்றைக் கற்றாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தமாகும். இந்த இரண்டாம் மொழிகளில் இந்தியும் ஒன்று. இரண்டாம் மொழியாக இந்தியோ, சமஸ்கிருதமோ, அல்லது வேறெந்த இந்திய மொழியோ எடுத்துப் படிக்கலாம். ஆயினும் இந்திதான் பிரதானமாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு

பள்ளிக் கூடமும் இந்தி முன்ஷியை நியமித்துக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

கலாசார சிறுபான்மை சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவன், இரண்டாம் மொழியாகத் தன் தாய் மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்க உரிமையிருக்கிறதாயினும், அவ் விதம் அவன் செய்தால் அந்த மொழியைக் கற்பிக்க அவன் படிக்குமிடத்தில் ஆசிரியர் யாரும் கிடைக்கமாட்டார்கள். எனவே, இந்தச் சிறுவனின் கதி என்ன? தன் தாய் மொழியைப் பறிகொடுத்து, ஒரு அயல் மொழியான இந்தியைப் படித்துத் தொலைக்க வேண்டியதாகிறது.

அதுவும் தனக்கு அறிமுகமில்லாத—புரியாத மொழியை நெட்டுருவாக விழுங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாக்கப் படுகிறான். எனவே, இந்தப் போராட்டத்தில் சேர்ந்து இந்தப் பிற்போக்குத் திட்டத்தைத் தகர்த்தெறிய முன்வர வேண்டுமென்று எல்லாக் கட்சியையும், எல்லா இனத்தையும் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வி மந்திரி "சிருஷ்டி"

எனக்குமுன் பேசியவர்கள் எடுத்துக் காட்டியது போல் நிலைமை மோசமாகயிருந்தாலும், நம்பிக்கை ஒரு சிறுதுளி இருக்கத்தான் செய்கிறது. இந்தத் திட்டம் கல்வி மந்திரியின் சிருஷ்டியாகும். அவருடைய மற்ற மந்திரி சகாக்களுக்கு இதில் எவ்விதமான பங்கும் கிடையாது.

இந்தத் திட்டத்திற்குத் தான் மாத்திரம் பொறுப்பாளியா அல்லது மந்திரிசபை முழுவதும் பொறுப்பாளியா வென்று சட்டசபையிலே கேள்வி கேட்டபோது இந்தக் கல்வி மந்திரி, கல்லுப் பிள்ளையாரைப் போல் வாய்மூடி மௌனியாகவிருந்ததிலிருந்தே, இது கல்வி மந்திரியின் தனிப்பட்ட சிருஷ்டி என்ற முடிவுக்கு நான் வர வேண்டியதாயிற்று. இந்தத் திட்டத்தை மந்திரி சபை முழுவதும் பரிசீலனை செய்து முடிவு செய்திருந்தால், அப்போது அந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள இந்தக் கல்வி மந்திரி ஒருக்காலும் தயக்கம் காட்டி இருக்கமாட்டார்.

கல்வித் திட்டத்திலும் தாய் நாட்டின் கோடிக்கணக்கான மக்களின் நலத்திலும் இந்தக் கல்வி மந்திரி கண்கட்டு வித்தைத் திருவிளையாடல்கள் நடத்த வியலாதென்று இந்தக் கல்வி மந்திரிக்கு நேருக்கு நேரான வாசகத்திலே நாம் தெரிவித்தாக வேண்டும். காலம் கடந்துவிடுவதன் முன்னர் உரிய சமயத்தில் இதில் தலையிட்டு இந்த நாசப் போக்குத் திட்டத்தைத் தடுக்கும்படி மந்திரி சபையைக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தை மந்திரி சபை விரைவில் திருத்தியமைக்குமென்று எனக்கு எல்லா வகையிலும் நம்பிக்கை இருக்கிறது.

தென்னிந்திய கலாச்சாரம்

தோழர் ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் ஹாஸ்பெட்டிலும், அனந்தப்பூரிலும் பேசிய துணிகரமான பேச்சுகளிலே தென்னாட்டின் அய்க்கியத்தையும், தென்னிந்திய கலாசாரம் ஒன்றுறவிருக்க வேண்டுமென்பதையும் வற்புறுத்தியிருப்பது நமது நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்துகிறது.

தேசிய மொழிப் பிரச்சினை திடும் பிரவேசமாக ஒரே நாளில் தீர்த்துக்கட்டி விடப்போவதில்லை. இப்போதே வட நாட்டிலேயே, இந்தியா—அல்லது இந்துஸ்தானிய மொழியாக விருப்பதென்ற போராட்டம் நடந்து வருகிறது. சில வடநாட்டு மாகாணங்களோ, இந்த இரு மொழிகளில் ஏதாவதொன்றைத் தங்கள் வட்டார மொழியாக்கிக் கொண்டுவருகின்றன.

தேசிய கீதத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சின்ன விஷயத்திலே பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் எழுந்திருக்கும் போது, தேசிய மொழியை இவ்வளவு விரைவாக நிர்ணயித்துவிட எப்படிச் சாத்தியப்படும்? எனவே, இந்தி இரண்டாம் பாடமொழிகளில் ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென்று கல்வி மந்திரி அவசரப்பட்டே தீர்மானித்துவிட்டாரென்று எனக்குப் படுகிறது.

சதியும், சூழ்ச்சியும்!

இவ்விதம் அவதிபவதியாக நடந்துகொண்டதில் திருப்திப்படாது இந்தக் கல்வி மந்திரி பாபமும் செய்தவரா

கிறார். ஏனென்றால், அவர் தென்னிந்திய மொழிகளுக்கு பாதகமாகச் சதிசெய்ததுடன் நில்லாது, தமது தலைவருக்கு எதிராகவும் சூழ்ச்சி செய்தவராகிறார் (பாராட்டு, கைதட்டுதல்). தோழர் டி. ஆர். வெங்கட்ராமசாஸ்திரி என்பவர் சமஸ்கிருதத்தைச் சிறுவர்கள் நான்காம் மொழியாகக் கற்கச் செய்ய வேண்டுமென்று கூறுவது கேட்டு நான் ஆச்சரியமும் திகைப்புமடைந்துவிட்டேன்.

சிறுவர்களுக்குத் தத்தமது தாய்மொழியில் படிப்புச் சொல்லித் தரப்பட வேண்டுமென்று வாதிக்கிறார். சமஸ்கிருதத்தைத் தாய் மொழியாகக் கருதும் பார்ப்பனச் சிறுவர்களுக்கு சமஸ்கிருதத்திலேயே போதிக்கப்பட வேண்டுமாம். எனவே, எல்லாச் சிறுவர்களும் இரண்டு தாய் மொழிகளும், பழக்க வசதிக்காக ஆங்கிலமும் கற்றாக வேண்டும். இதனால் எல்லா மொழிகளுக்கும் சரி சமத்துவ வசதிகளளிக்கப்படுகின்றன. அவரவர் தங்கள் தங்கள் கலாசார சிறப்பைக் குறித்தும் தாராளமாகப் பரணிபாடலாம்.

சுயநல, ஆதிக்கக் கொள்கை

நமது கோரிக்கைக்குப் போதுமான ஆதரவில்லையென்று கல்வி மந்திரி எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டினால் அது கல்வி மந்திரியைத் திகைத்துத் திக்குமுக்காடி விடும்படியாக பிரம்மாண்டமானதாகவிருக்கும். இம் மாகாணத்தின் மூலை முடுக்குகளிலும் நாம் பிரசாரம் செய்யவேண்டும். எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமாக நாம் கல்வி மந்திரி தேர்தலுக்கு நின்று சட்டசபைப் பதவிபெற்ற அந்தப் பல்லடம் வட்டாரத்திற்குச் சென்று, தோழர் அவினாசிலிங்கத்தைச் சட்டசபைக்கு அனுப்பிவைத்த தவறை வாக்காளர்கள் உணரும்படிச் செய்யவேண்டும். மற்றும் இந்தக் கல்விக் கொள்கை சிலரின் சுயநலத்தையும், வடநாட்டாரின் ஆதிக்கத்தையும் உள்நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறதென்பதையும், பொது ஜனங்களுக்கு நாம் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். வடநாட்டாரின் ஆதிக்கத்தைப் பற்றி இப்போதே நாம் போதுமான அளவுக்கு அறிந்துகொண்டிருக்கிறோம். இனாம்களுக்கு நஷ்டஈடு தரும் விஷயத்தில் அதிகப்பணம்தரும்படிசென்னை

சர்க்காரை டில்லி நிர்ப்பந்தப்படுத்துகிறது. கல்விக் கொள்கையைப் பற்றி டில்லியுடன் கடிதப் போக்குவரத்து நடத்தி வருவதாகக் கல்வி மந்திரி அசெம்பிளியிலே தெரிவித்தார். நாம் அமைதியாக வாழ வேண்டுமானால் இவ்விதம் பாடம் கேட்கும், பாடம் சொல்லும் முறை ஒழிந்தாக வேண்டும். எனவே, இந்தப் போராட்டம் வடநாட்டுக்கும், தென்னாட்டுக்கும் நடக்கும் போராட்டமாகவே இருக்கவேண்டும்.

9. ரெவரன்ட் அருள் தங்கையா

தலைவர் அவர்களே! தோழர்களே! தாய்மார்களே!

இங்கு நீங்கள் கடல்போல் திரண்டு கூடியிருப்பது உங்களது உள்ளக்கிடக்கையை வெளிக் காட்டுகிறது. இந்தியை எதிர்ப்பதில் உங்கள் அனைவருக்கும் உள்ள ஆர்வமும், அவ்வார்வத்தால் உங்களுக்குள் ஏற்பட்டுள்ள ஒற்றுமையும் நன்கு புலனாகின்றது. இக் கூட்டத்தைக் காணும் எவரும் இந்திக்கு இந்நாட்டில் பலத்த எதிர்ப்பு உண்டு என்பதைக் கண்டுகொள்ளாமல் இரார். அமைச்சர் குழுவுக்கு காணும் கண்கள் உண்டேல் அவர்கள் அவசியம் இம்மாத முடிவுக்குள் கட்டாய இந்தி நுழைப்பை கண்டிப்பாக கைவிட்டு விடுவார்கள். முன்னே நடத்தப்பட்ட இந்திப் போருக்கும் இன்று நடைபெறவிருக்கும் இந்திப் போருக்கும் நிறைய வேற்றுமை உண்டு. அது நாம் வெள்ளையன் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலையடைய முயற்சித்துக்கொண்டிருந்த காலம். இன்றோ ஓரளவுக்கு வெள்ளையன் ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்டு கொஞ்சம் விடுதலை பெற்றிருக்கும் காலம். எனவே, நம் உரிமையைக் கேட்க நமக்கு முன்னைவிட இப்போது அதிக பாத்யதை உண்டு.

பயனற்ற இந்தி

எந்த நாட்டுக்கும் மொழிதான் அடிப்படையாகும். இந்நாடு தமிழ்நாடு. இந்நாட்டு மொழி தமிழ்மொழி. இந்தியோ வடநாட்டு மொழி; அந்நிய நாட்டு மொழி. எனவே, அதற்கும் நமக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. தமிழ்நாடு சமீபகாலம் வரை என்றுமே அந்நிய நாட்டின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது கிடையாது. இங்கு ஆங்கிலேயர் கொடி தவிர வேறு அன்னியன் கொடி பறந்ததே கிடையாது. ஆனால், வடநாட்டிலோ, அடிமை அரசர்கள்கூட கொடி கட்டி ஆண்டுகொண்டிருக்கின்றனர். வடநாட்டுக்கும் நமக்கும் அரசியல் தொடர்புமில்லை, மொழித் தொடர்புமில்லை. ஆகவே, அந்த நாட்டு மொழியை இந்த நாட்டில் கொண்டு வந்து புகுத்துவது தவறானது, பயனற்றதுங்கூட. இதில் யாருக்கும் கட்சி பேதம் காரணம் ஆகவோ ஜாதி பேதம் காரணமாகவோ அபிப்பிராய பேதம் இருக்க நியாயமில்லை. நாம் யாவரும் அச்சம் நீங்கி ஒன்றுபட்டுக் கிளர்ச்சி செய்தால் இந்த இந்தி கட்டாயம் ஒழிந்துபோகும். இதில் யாருக்கும் சந்தேகம் வேண்டாம்.

அறிஞர் குழு நிறுவுக

பொதுமக்களுடைய நன்மைக்கான பல ஜீவாதாரமான திட்டங்களுக்குள்ளும் கட்சி பேதங்கள் வந்து புகுந்து அவற்றைக் குட்டிச் சுவராக்கி வைத்துவிட்டதுபோல் கல்வித் திட்டத்திலும் கட்சிகள் வந்து புகுந்துகொண்டு கல்வி முறையை அடியோடு பாழாக்கி வருகின்றன. கல்வி முறையை வகுக்கும் அதிகாரத்தை அரசியல் கட்சியினர் கைப்பற்றிக்கொண்டதும், கல்வி முறை அடியோடு கெட்டுப் போய்விட்டது. கல்வி முறையைக் கட்சிக்காரர்கள் வகுப்பது, ஒரு குருடன் மற்றொரு குருடனுக்கு வழி காட்டியதாகத்தான் முடியும். எந்தக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும், கல்வித் திட்டம் அந்தக் கட்சியின் ஆதிக்கத்துக்கு விடப்படாமல் கல்வியில் ஆராய்ச்சியும், அனுபவமும் பெற்ற ஒரு அறிஞர் குழுவுக்கே கல்வி அமைப்பு முறை வேலை விடப்பட வேண்டும். இதன்னியில் அரசியல் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கல்வியில் கைவைக்கப் புகுந்தால் இன்றுள்ளது போன்ற

குழப்பந்தான் ஏற்படும். கல்வி அமைப்பு முறை ஒரு அறிஞர் குழுவினரிடம் விடப்பட்டிருந்தால் அவர்கள் கட்டாயம் இந்தியை இந்நாட்டில் புகுத்தியிருக்க மாட்டார்கள். மேலும் மொழி ஒன்றே மக்களைப் பிணைத்துவிடும் என்று நினைப்பதும் அறிவீனம்.

வடநாட்டில் கலவரம் ஏன்?

வடநாட்டினர் ஏறக்குறைய ஒரே மொழியை பேசு கின்றனர் என்று கூறப்படுகிறது. அப்படியானால் ஏன் அங்கு வகுப்புக் கலவரம் தாண்டவமாடுகிறது? மொழி யொன்றே மக்களைப் பிணைத்துவிடும் என்றால், இந்நாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளாக தமிழ் பேசிவாழும் பார்ப்பனர்கள், என்றோ, தாங்கள் மேல் ஜாதியென்ற அகம்பாவத்தை விட்டுவிட்டு மற்ற தமிழர்களோடு ஒன்று சேர்ந்திருக்கவேண்டுமே. எனவே, மொழியானது அந்நிய நாட்டிலிருக்கும் ஒரே மொழி பேசுபவர்களைத்தான் பிணைக்கப் பயன்படுமே யல்லாமல் ஒரே நாட்டிலுள்ள இரண்டு தனி இனங்களைப் பிணைக்கப் பயன்படாது என் பதை ஆட்சியாளர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், பெரும்பான்மையோர் பேசும் மொழி இந்தி என்பதற்காக இந் நாட்டிலுள்ள எல்லாரும் இந்திபடிக்கவேண்டும் என்று கல்வி மந்திரி கூறுவதைப்போல்,இந்நாட்டில் பெரும்பான்மையோர் கோதுமையும், சோளத்தையும்தான் சாப்பிடுகிறார்கள் என்பதற்காக எல்லோரும் கோதுமையும், சோளத்தையும் தான் சாப்பிடவேண்டும் என்று உணவு மந்திரி கூற ஆரம்பித்து விட்டால் நாம் என்ன செய்வது? நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமா கோதுமையை சாப்பிட்டு வாழ? அந்த நாட்டுப் பழக்கம் அது. இந்த நாட்டுப் பழக்கம் இது.

அறிவுடைமையாகாது

ஆகவே, பெரும்பான்மையோரால் பேசப்படும் மொழி என்பதற்காக இந்தியை இந்நாட்டில் கொண்டு வந்து புகுத்துவது அறிவுடைமையாகாது. இந்தி, தமிழை அழித்து விடும் என்பது முற்றிலும் உண்மையே. ஆதலால், நாம் இந்தியை இந்நாட்டில் நுழையவிடாமல் விரட்டி அடிப்ப

தோடு தமிழ்மொழியை நாம் உலகமெங்கும் பரப்பவேண்டும். அதனால் உலகம் பெரும் நன்மையடையும். தமிழ்மொழி சமய மொழியாக மட்டும் முன்னர் ஆகாதிருக்குமானால், சைவர்கள் அம்மொழியைக் கைப்பற்றாமல் இருந்திருப்பார்களானால் அது இந்நேரம் உலகையே தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கும். அவ்வளவு சிறப்புமிக்கது தமிழர் கலாச்சாரம். எனவே, அதைக் காப்பாற்ற அனைவரும் கடிதின் எழுமின்! கட்டாய இந்தியை ஒழிமின் !! என்று கூறினார்.

10. அப்துல்மஜீத் எம்.எல்.ஏ.,

தலைவர் அவர்களே ! தாய்மார்களே ! தோழர்களே !

ஒரு முஸ்லீம் ஆகிய எனக்கு இந்த மேடையில், பேசுவதற்கு எப்படி இடம் கிடைத்தது என்று நீங்கள் அறிய ஆசைப்படலாம், நான் ஒரு முஸ்லிமே ஆனாலும் நானும் தமிழன்தான். நானும் தமிழகத்தில்தான் பிறந்தேன், தமிழ் கலாச்சாரத்தில் எனக்கு நிறைய அனுபவம் உண்டு. தமிழ் கலாச்சாரம் எவராலும், எதனாலும் அழிக்க முடியாத ஒரு கலாச்சாரம் என்பதை நான் அறிந்திருக்கிறேன். தமிழகத்தின்மீது பல தடவை படையெடுத்த சமுத்திரத்தினால்கூட தமிழர்களின் கலாச்சாரத்தை அழிக்க முடியாமற் போய் விட்டது. அக்கலாச்சாரம் இன்றும் வளர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. அதைக் கெடுக்கத்தான் ஆட்சியாளர்கள் கட்டாய இந்தியைக் கொண்டு வந்து இந்நாட்டில் நுழைக்கிறார்கள். தமிழணங்கை இந்நாட்டை விட்டே விரட்ட செய்யப்படும் சூழ்ச்சிதான் இது.

கல்வியமைச்சர் அன்று ...

நான் கொஞ்ச காலம் அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை செனட் குழுவில் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்திருக்கிறேன். அப்போது நடைபெற்ற பட்டமளிப்பு விழா ஒன்றில் தோழர்

அவினாசிலிங்கம் செட்டியார் சொற்பொழிவாற்றினார். நானும் கேட்டேன். அதில் அவர் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் தாய் நாட்டுக் கலையை, தன் தாய் நாட்டுக் கலாச் சாரத்தைப் போற்றி வளர்க்க வேண்டுமென்று தெரிவித் திருந்தார். அவரே இன்று அதன் அவசியத்தை மறந்து விட்டார் போலும். தமிழர் கலாச்சாரம் தனிக்கலாச்சாரம். தமிழர்களுக்குள் எப்போதும் சாதி வேறுபாடுகள் இருந்த தில்லை. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்பது, இட்டார் பெரியோர், இடாதார் இழிகுலத்தோர் என்பதுமான ஒரே கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத் தியவர்கள். அவர்கள், யார் எந்த நாட்டிலிருந்து வந்த போதிலும் அவர்கள் தமக்கு நன்மை செய்வார்களோ தீமை செய்வார்களோ என்று சிந்திக்காமல் அனைவர்க்கும் தம் நாட்டில் இடம் அளித்து வந்தவர்கள் தமிழர்கள் அப்படிப் பட்ட காரணத்தால் வந்து குடியேறியவர்கள்தான் இந்த வட நாட்டவர்கள். இவர்கள் நாளடைவில் நம் நாட்டில் ஆதிக்கம் பெற்றுவிட்டனர். ஆதிக்கம் அதிகமாகவே வளர்ந்து, ஆட்சியும் தம் கையில் சிக்கிக்கொள்ளவே இன்று தமிழர் களின் கலாச்சாரத்திலேயே இவர்கள் கைவைக்க துணிந்து விட்டார்கள்.

பெரியாரோடு பங்கு கொள்வோம்

இதைத் தடுக்க இந்நாட்டில் வாழும் கிருஸ்துவர்களும் முஸ்லிம்களும் மற்றும் எல்லோரும் கடமைப்பட்டவர்களே யாவார்கள். ஏன்? இவர்கள் யாவரும் தமிழர்கள். எனவே, தமிழர்களின் கலாச்சாரத்திற்கு வந்திருக்கும் தீங்கை ஒழிக்க பெரியார் அவர்கள் முன்னின்று நடத்தும் இவ்வியக்கத்தில் ஒவ்வொரு தமிழனும் பங்கு கொள்ள வேண்டியது அவசியம். இந்த இயக்கத்தில் எனக்கும் மற்றும் முஸ்லிம்கள் பலருக்கும் பூர்ண அனுதாபம் உண்டு என்று தெரிவித்துக்கொள்ள நான் ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை இம் மாநாட்டினர் அளித்ததற்காக நான் எனது வணக்கத்தைச் செலுத்திக் கொள்கிறேன் என்று கூறி முடித்தார்.

11. வி.பி.எஸ். மணியார்

தலைவர் அவர்களே! தாய்மார்களே! தோழர்களே!

''இத்தமிழ் நாட்டில் கட்டாய இந்தி புகுத்துவது ஆரிய சூழ்ச்சிதானே ஒழிய வேறொன்றுமில்லை. இந்த ஆரியர்கள் இந்நாட்டில் புகுந்தது முதல் நமக்கு இழைத்து வரும் தீங்கு சொல்லத்தரமன்று! சாதியைப் புகுத்தியவர்கள் இவர்கள் தான். நமக்குள் மதவேற்றுமையைப் புகுத்தியவர்கள் இவர்கள்தான். இந்நாட்டில் மோட்சத்தையும் - நரகத்தையும், உயர்வையும் - தாழ்வையும் உண்டாக்கியவர்களும் இவர்கள்தான். எனவே, இச்சூழ்ச்சிக்காரக் கும்பலின் சதிச் செயலுக்கு நாம் பணிந்துவிடக்கூடாது. கடைசி மூச்சுவரை போரிட்டேனும் சாகவேண்டியதுதான். போராடி வெற்றி காண்போம். இந்தியை ஒழிப்போம். ஆரிய சூழ்ச்சியை அழிப்போம் என்று கூறினார்.

12. மூவலூர் ராமாமிர்தத்தம்மையார்

தலைவர் அவர்களே! தோழர்களே! என்னருமை தோழியர்களே!

கட்டாய இந்தியைக் கொண்டுவந்து நம் குழந்தைகள் மீது சுமத்தும் இந்த அவினாசியாருக்கு நாம் சரியான புத்தி கற்பிக்கவேண்டும். இவர், பெண்களெல்லாம் சமையல் வேலை தவிர மற்ற எந்த வேலைக்கும் லாயக்கற்றவர்கள் என்று கூசாமல் கூறிவருகிறாராம். பெண்டாட்டி இல்லாத இந்த மகானுக்குப் பெண்களுடைய திறமையைப்பற்றி என்ன

தெரிய முடியும் என்று நான் கேட்கிறேன். மற்ற நாடுகளி லெல்லாம் பெண்கள் தான் விரைவாக முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிறார்கள். பெண்களுக்குத்தான் முதலில் கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டும். பெண்கள் கல்வி கற்றால்தான் நம் குழந்தைகளை நல்ல முறையில் வளர்ப்பார்கள். தாமாகவே கூட தம் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்றுக் கொடுத்துவிடு வார்கள். பெண்கள் லேசானவர்கள் அல்ல என்பதை அவினாசியாருக்கு, அவரை ஆட்டிப்படைக்கும் ஆரியர் களின் சாஸ்திரமே தெரிவித்திருக்கும். த்ரேதாயுகம் சீதை யால் அழிந்தது. துவாபரயுகம் திரௌபதியால் அழிந்தது. கலியுகத்தில் ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவர்களைப் போல் அழிக்கும் சக்திகளாக விளங்குவார்கள் என்று அவர்கள் சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

வாளாயிரோம்

எனவே, நாங்கள் சும்மா இரோம், இந்தியை ஒழிப்ப தோடும் விடோம், தனி நாடு பிரிவினைக்கே நாங்கள் போராட ஆரம்பித்திடுவோம் இந்தியை எதிர்ப்பானேன்- அதற்கு ஒரு போர் தொடுப்பானேன். ஒரேயடியாக நாடு பிரிவினைக்கே போர் தொடுத்துவிட்டால், அதோடு இந்திச் சனியனும் தொலைந்து போகிறது. இந்த வட நாட்டா னோடு சேர்ந்திருந்தால் அல்லவா இந்தியைப் படிக்கச் சொல்வான். பிரிவினைக்குப் போராடலாம். சீக்கிரத்தில் வெற்றியும் பெற்று விடலாம். ஆனால், இதெல்லாம் செய்ய நமக்குச் சீக்கிரத்தில் மனம் வருவதில்லையே. அதுதானே நமக்குள்ள பெரிய குறை. தோழியர்களே! இதை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஆக்கப்பிறந்தவர் களும் பெண்கள்—அழிக்கப் பிறந்தவர்களும் பெண்கள். இந்தியை ஒழிக்க நாம் முன்னின்று போராட வேண்டும். சென்ற போராட்டத்தின்போது ஆண்கள் படை ஒன்று ஊர் ஊராகச் சுற்றி வந்தது. இம்முறை பெண்கள் படையும் ஒன்று புறப்படும். அடிப்பதும், சுடுவதும் எல்லாம் ஆண்களிடம்தான் பலிக்கும். நம்மிடம் சர்க்கார் அவ்வளவு படுமோசத்திற்கு இறங்கமாட்டார்கள். இறங்கி னால்தான் என்ன? நாமும் ஒருகை பார்ப்போம். நம்மை ஒருக்காலும் சர்க்காரால் அடக்க முடியாது. அது நிச்சயம்.

நிச்சயம் வெற்றி பெறுவோம். எனவே, தோழியர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் போருக்கு வரத் தயாராய் இருப்பதற்கு அறிகுறியாக இதோ கைத்தட்டுங்கள் பார்க்கலாம். (அனைவரும் கைத்தட்டினார்கள்) போதும்! எல்லோரும் கைத் தட்டிவிட்டீர்கள். இனி பயமில்லை. ''வெற்றி நமக்கே'' என்று கூறி முடித்தார்.

13. இந்தியின் ரகசியம்

(1926ஆம் ஆண்டு ''குடி அரசு'' இதழில் தந்தை பெரியார் அவர்களால் எழுதப்பட்ட முக்கியக் கட்டுரை இது)

நமது நாட்டின் க்ஷேமத்திற்காக என்று எந்தக் காரியம் ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும், அவற்றை நம் நாட்டு பிராமணர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டு அதனால் தாங்கள் பிழைக்கும்படி யாகவும், நமக்குப் பெரிய விபத்து விளையும்படியாகவுமே செய்துவிடுகிறார்கள். எதுபோலென்றால், நமது சர்க்கார் நமக்கு சுயராச்சியம் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லி, முதல் தடவை இரண்டாம் தடவையாகக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த சீர்திருத்தங்கள் என்பது, நமது நாட்டுக்கு அதிக வரி போடவும்; சாதி சண்டைகளும், பொறாமையும் மேலிட்டு ஒருவரையொருவர் ஏமாற்றுவதன் மூலம் ஒற்றுமைக்குறைவு ஏற்படவும்; கைத்தொழில்கள் அற்றுப்போய் நாளுக்குநாள் மனச்சாட்சியையும் கற்பையும் விற்று ஜீவிக்கும்படி, ஏழைகள் அதிகமாகவும்; அரசாங்கத்தார் உத்தேசம் நிறைவேறத்தக்கவண்ணம் நமது நாட்டுப்பணம் கொள்ளை போகவும் உபயோகப்படுவது போலவும்; நமது மக்கள்

படிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தின்பேரில் சர்க்காரை பள்ளிக்கூடம் வைக்குமாறு நாம் கேட்டுக் கொள்வதனால், அந்தப்படிப்பு நம் நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்யத்தக்க அளவுக்கு சர்க்கார் ஆட்சிக்கு அனுகூலமாய் இருப்பது போலவும் ஆகிவிடுகிறது. அதுபோலவே, நமது நாட்டில் இந்திப் பிரச்சாரமும் பெரும்பாலும் பிராமணர்களுக்கே அனு கூலத்திற்காக செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

மகாத்மா காந்தியால் ஏற்பட்ட விளைவு!

மகாத்மா காந்தி அவர்கள் ராஜீய நோக்கத்தை முன்னிட்டு இந்தியா முழுவதுக்கும் ஒரே பாஷையாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்கொண்டு, இந்தி பாஷைக்காக, பொது மக்களின் பணத்தைச் செலவு செய்தும், பொது ஜனங்களும் மகாத்மா சொல்லுகின்றாரேயென்கிற பக்தியின் பேரில் நம்பி, அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்ததன் பலன், அதுவும் ஒரு வினையாய் முடிந்து வருகிறது.

இதுவரை இந்திக்காக செலவாகி இருக்கும் பணத்தில் பெரும்பகுதி பிராமணரல்லாதாருடையது என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகம் இருக்காது. இந்தி படித்தவர்களில் 100-க்கு 97 பேர் பிராமணர்களாகவே இருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டின் மொத்த ஜனத்தொகையில் 100-க்கு 97பேர் பிராமணரல்லாதாராய் இருந்தும் 100-க்கு மூன்று வீதம் உள்ள பிராமணர்கள்தான் இந்தி படித்தவர்களில் 100-க்கு 97 பேர்களாயிருக்கின்றனர். பிராமணரல்லாதார் 100-க்கு 3 பேர் ஆவது இந்தி படித்திருப்பார்களாவென்பது சந்தேகம். இந்தப் படிப்பின் எண்ணிக்கை எப்படி இருந் தாலும், நமக்கு அதைப்பற்றி அதிகக் கவலை ஒன்று மில்லை. ஆனால், இதில் 100-ல் ஒரு பங்கு கவலைகூட தமிழ்ப்பாஷைக்கு எடுத்துக்கொள்வதில்லை என்பதையும், இந்தி படித்த பிராமணர்களால் நமக்கு ஏற்படும் கெடுதி

யையும் நினைக்கும்போது இதைப்பற்றி வருந்தாமலும், இம்மாதிரி பலன் தரத்தக்க இந்திக்காக நாம் பாடுபட்ட முட்டாள்தனத்திற்கும், நாம் பணம் கொடுத்த பைத்தியக் காரத்தனத்திற்கும் வெட்கப்படாமலும் இருக்க முடிய வில்லை.

இந்தியால் விளைந்த பலன்

இந்த இந்தி பாஷையானது நமது பணத்தில்—நமது பிரயத்தனத்தில்—நமது நாட்டில் பல பிராமணர்கள் படித்து வெளிமாகாணங்களுக்குப்போய், ஆங்காங்கு நமக்கு விரோதமாய்ப் பிரச்சாரம் செய்வதும்; நம்மை சூத்திரர்கள், புத்தியில்லாதவர்கள், முட்டாள்கள் என்றும்; தென்னாட்டு பிராமணரல்லாதவர்களுக்கு மூளை இல்லை என்று சொல் வதும், வெளிமாகாணங்களிலுள்ள வர்த்தமானப் பத்திரிகை களில்போய் அமர்ந்துகொண்டு பிராமணராதிக்கத்தை தேச மெங்கும் நிலைநிறுத்தவும்; பிராமணரல்லாதாரை அழுத்த பிரச்சாரம் செய்வதும்; வெளிமாகாணங்களில் உள்ள காங்கிரஸ் முதலிய பொது ஸ்தாபனங்களிலும், இவர்களே தலைவர்களாகவும்; அவற்றில் மாதம் ரூ. 100, 200, 300 சம்பளம் பெற்று பிழைப்பதுமான காரியத்திற்கல்லாமல் வேறு வழியில் நமக்கு ஒரு பலனையும் அளிப்பதில்லை.

இவ்விஷயத்தைப்பற்றி முன்பு ஒரு சமயம் இந்தி பிரச் சாரத்திற்காக நம்மிடம் பணம் பறிக்க, நமது பிராமணர் களால் வெளிமாகாணத்திலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமான் புருஷோத்தமதாஸ் தாண்டன் என்பவரை நேரில் கண்டு இவ்விஷயத்தை அவரிடம் ஒருவர் தெரிவித்ததில்— அதாவது, பணம் மாத்திரம் பிராமணரல்லாதாரிடம் வசூல் செய்கிறீர்களே; இதுவரையில் இந்தி படித்த பிள்ளைகள் எல்லாம் 100-க்கு 95 பிராமணர்களாகவேதான் படித்திருக் கின்றனர்; அதன் உபாத்தியாயர்களும் 100-க்கு 95

பிராமணர்களாகவேதான் இருக்கிறார்கள். இதன் காரண மென்ன? சில பிராமணரல்லாத வாலிபர்கள் உபாத்தியாயர் களாகப் பயிற்சிபெற இஷ்டப்பட்டு வந்தவர்களையும் சரியாய் நடத்தாமல் வெளியேற்றப்பட்டதாகவும் என்னிடம் புகார்கள் வந்துகொண்டிருக்க, இந்நிலையில் இதற்காக பிராமணரல்லாதாரை இந்திக்குப் பணம் கேட்பது சரியா என்று சொன்னதற்கு, இவ்வளவையும் கேட்டுக்கொண்டு, எல்லாவற்றையும் விசாரித்துத் தெரியப்படுத்துவதாய்ச் சொல்லிப்போனவர் இதுவரை ஒரு சங்கதியும் தெரிவிக்க வில்லை. அல்லாமலும் முன்போலவே காரியங்கள் மாத்திரம் நடந்து வருகின்றது. இதே மாதிரி நமது நாட்டுப் பிராம ணர்கள், இந்நாட்டாரை தங்களால் ஏய்க்கமுடியாது என்று தெரிகிற சமயத்தில் வெளி மாகாணத்தில் இருந்து ஒருவரைக் கூட்டிவந்து ஏமாற்றி தங்கள் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள் ளுவது வழக்கமாக இருந்து வருகிறது.

உதாரணமாக, சுயராச்சியக்கட்சி என்கிற பிராமண கட்சிக்கு, நமது நாட்டில் யோக்கியதை இல்லாத காலத்தில், ஸ்ரீமான் தேசபந்து தாசைக் கூட்டிவந்து செல்வாக்கு சம்பா தித்துக்கொண்டார்கள். இந்து மகாசபை என்கிற பிராமண வர்ணாசிரம தர்மசபைக்கு நமது நாட்டில் யோக்கியதை சம்பாதிக்க ஸ்ரீமான் லாலா லஜபதிராயைக் கூட்டிவந்து ஏமாற்றினார்கள். காக்கினாடா காங்கிரசில் சட்டசபை பிரவேசத்திற்கு ஆதரவு கொடுத்ததால், தனக்கு கொஞ்சம் செல்வாக்கு குறைந்துபோய்விட்டதென பயந்து பிராமணர் ஒருவர் ஸ்ரீமான்கள் பஜாஜையும், பாங்கரையும் தருவித்து, ஊர் ஊராய்த் திரிந்து உபசாரப் பத்திரம்பெற்று, ஜனங்களை ஏமாற்றி யோக்கியதையை நிலைநிறுத்தினர். இனி மகாத் மாவையும் கூட்டிவந்து ஏமாற்றப் போகிறார்கள்.

இம்மாதிரியாகவே இது சமயமும் இந்தியை பொது பாஷையாக்க வேண்டும் என்கிற கவலையுள்ளவர்கள்போல்

தேசத்தின் பேரால் ஆங்காங்கு பல பிராமணர்கள் பேசுவதும், அதை சர்க்கார், பள்ளிக்கூடம் முதலிய இடங்களில் கட்டாய பாடமாக்க பிரயத்தனப்படுவதும் யார் நன்மைக்கு? இனி கொஞ்சகாலத்திற்குள் இந்தி பிரச்சாரத்தின் பலனை அனுப விக்கப் போகிறோம். பிராமணரல்லாதாருக்கு ஏற்பட்ட பல ஆபத்துகளில் இந்தியும் ஒன்றாய் முடியும் போலிருக்கிறது.

பொதுவாக இந்தி என்பது வெளி மாகாணங்களில் பிராமண மதப் பிரச்சாரம் செய்யக் கற்பித்துச் செய்யும் வித்தையாகிவிட்டது. இந்த இரகசியத்தை நமது நாட்டு பாமர ஜனங்கள் அறிவதேயில்லை - இரண்டொருவருக்கு அதன் இரகசியம் தெரிந்தாலும், பிராமணர்களுக்குப் பயந்து கொண்டு தாங்களும் ஒத்துப்பாடி விடுகிறார்கள். யாராவது துணிந்து வெளியில் சொன்னால் இவர்களை தேசத்துரோகி என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள்.

சமஸ்கிருதம்

இதல்லாமல், நமது நாட்டில் சமஸ்கிருத பாஷைக்காக எவ்வளவு லட்சம் ரூபாய் செலவாகிறது? அது அவ்வளவும் யாருடைய பணம்? சமஸ்கிருதத்திற்கென்று தனியாய் எவ்வளவோ பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. இதில் படிக் கின்றவர்கள் எல்லாம் யார்? இதன் உபாத்தியாயர்கள் யார்? பிராமணரல்லாத உபாத்தியாயரையாவது, பிராமணரல்லாத பிள்ளைகளையாவது இதில் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்களா? அரசாங்கத்திலாவது சமஸ்கிருதத்திற்கு இருக்கிற யோக் கியதை தமிழுக்கு இருக்கின்றதா? இச் சமஸ்கிருதம் பிராமணரல்லாதார் தாழ்ந்தவர்கள்—சூத்திரர்—பிற்பட்டவர் -அடிமைகள் என்பதற்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றதே தவிர, வேறு எதற்காவது — நாட்டிற்காவது உபயோகப்படு கிறதா?

தமிழ்

இந்தியும், சமஸ்கிருதமும் இப்படியிருக்க, தமிழைப் பற்றியோ வென்றால், தமிழ்நாட்டில் தமிழுக்கென்று தனியாய் எத்தனை பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது? சமஸ்கிருதத்திற்கு இருக்கும் பள்ளிக்கூட அளவில் நான்கில் ஒரு பங்காவது இருக்கிறதா? பிராமணரல்லாத தமிழ் வித்வான்கள் பேராவது பொது ஜனங்களுக்குத் தெரியக் கூடியதாயிருக்கிறதா? பிரம்மஸ்ரீ. உ. வெ. சாமிநாதய்யர், ஸ்ரீலஸ்ரீ. ராகவய்யங்கார், இன்னும் ஸ்ரீ, ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. அய்யர், அய்யங்கார், ஆச்சாரியார், ராவு, சர்மா என்று பிராமணர்கள் பெயர்கள்தான் தமிழ் வித்வான்கள் லிஸ்டிலும் அடிபடுகிறதேயல்லாமல் பிராமணரல்லாதார் பெயர் தெரிகிறதா? இந்தப் பிராமணர்கள்தான் பழைய தமிழ்க் காவியங்களின் ஏட்டுப் பிரதிகளை பிராமணரல்லாதாரிடமிருந்து வாங்கி அதை தங்கள் பிராமண மதத்திற்கு தகுந்தபடி மொழிபெயர்த்துக் கொண்டு, அதை அச்சடிக்க பிராமணரல்லாதாரிடமே யாசகமாகப் பணம் வாங்கி, அச்சுப்போட்டு, புத்தகம் 1-க்கு 10 ரூபாய், 15 ரூபாய் என்று விற்று கொள்ளை அடித்து லட்சக்கணக்காகப் பணம் சேர்த்துக்கொள்கிறார்கள்.

நிற்க, சர்க்காரில் தமிழுக்கு ஏதோ பெரிய யோக்கியதை கொடுப்பதுபோல் வேடம்போட்டு ஒரு தமிழ் அகராதி எழுதக் கமிட்டி ஏற்படுத்தினார்கள். அதில் (தமிழுக்கு வார்த்தைகள் கண்டுபிடித்து அர்த்தமெழுத தமிழ்படித்த—தமிழர்—பிராமணரல்லாத புலவர்களும், பண்டிதர்களும் எத்தனையோ பேர் இருக்க, அக்கமிட்டிக்கு) நமது சார்பாய் பிராமணர்களே அங்கத்தினர்களாய் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக லட்சக்கணக்கான நம் ரூபாய்களை வருடக்கணக்காய் தின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிராமணர்களால் ஏற்பட்ட தமிழ்தான்-தமிழ் அகராதிதான்-

தமிழ்நாட்டிற்கு-தமிழாய்-தமிழுக்கு ஆதாரமாய் விளங்கப் போகிறது!

மதுரை தமிழ்ச் சங்கம்

இது இப்படியிருக்க, மதுரையம்பதியில் தமிழ்ச்சங்கமென்று ஒரு சங்கமிருக்கிறது. ஆண்டவனே! இதன் கதை வெளியில் சொன்னால் வெட்கக்கேடு! இது பிராமணரல்லாதாரின் பைத்தியக்காரத் தனத்தையும், முட்டாள்தனத்தையும் நிலைநிறுத்த கல்லின்மேல் எழுத்துக்கு நேராய் இருக்கின்றது. அங்குள்ள தமிழ்ப்பரீட்சை அதிகாரிகளும், தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு வருடாந்திர பிரசிடெண்டுகளும் 100-க்கு90பேர் பிராமணர்கள். அதிலும் "வீடு பிரித்துப் போட்டிருக்கிறது" என்று சொல்லுவதற்கு, 'வீடு அவுத்துப் போட்டிருக்கிறது" என்று பேசும்படியான பிராமணர்களை அக்கிராசனராகத் தேர்ந்தெடுப்பதும் இச்சங்கத்திற்கு நற்சாட்சிப் பத்திரங்களாகும். சமஸ்கிருதச் சங்கத்தில் எங்காவது பிராமணரல்லாதார் பரீட்சை அதிகாரியாய் இல்லாவிட்டாலும் அங்கத்தினராகவாவது சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறதா?

இப்பொழுது எங்கேயோ தமிழ் காலேஜ் என்று ஒன்று ஏற்படுத்தி இருக்கின்றார்களாம், அதன் அதிகாரிகளும், படிக்கும் பிள்ளைகளும், அளவுக்கு மிஞ்சி பிராமணர்களே. அதன் செலவுக்கு மாத்திரம் பணம் பிராமணரல்லாதாருடையது. நமது பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு அரசாங்கத்தின் மூலமாய்த் தமிழ்ப் புத்தகம் எழுதிக்கொடுப்பவர்களும் பெரும்பாலும் பிராமணர்களே. அவர்கள் தமிழ்ப் புத்தகம் என்று பெயர் வைத்து, அப்புத்தகத்தில், முக்கால்பாகம் சமஸ்கிருத வார்த்தைகளையே நிரப்பி, பிராமண வர்ணாசிரமத்தை பலப்படுத்துவதான விஷயங்களே நமது சிறு பிள்ளைகளுக்கும் இரத்தத்தில கலக்கும்படியான கதைகளையும், வாசகங்களையுமே எழுதிப் பணமும் சம்பாதித்துக்கொள்கிறார்கள்.

தமிழ் மொழிப்பற்று சாதித் துவேஷமா ?

நம்மில் யாராவது ''தமிழ்ப் புத்தகம் என்பது, சுத்தத் தமிழில் எழுத வேண்டாமா? அவற்றிற்கேற்ற தமிழ் வார்த்தைகள் இல்லையா? நமது தமிழ் நாட்டின் பழக்கவழக்கம், நாகரிகம் அதில் இருக்கவேண்டாமா?'' என்று கேட்டால் நம்மவர்களுக்குள்ளாகவே பாஷாபிமானம், பாஷாபிமானம் என்று பேசி நம்மை ஏமாற்றுபவரும், பிராமண சிஷ்யர்களுமான சிலர், உடனே பிராமணர்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு சமஸ்கிருத வார்த்தைகள் தமிழில் கலந்தால் தமிழுக்கு யோக்கியதை குறைந்து போகாது; அப்படி வருவதுதான் பாஷையின் முன்னேற்றம்; பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல காலவகையினாலே என்று சமாதானம் சொல்லுவதோடு, இதிலுமா சாதித் துவேஷம் என்கிறார்கள்?

அப்படியானால் தமிழ் வார்த்தைகளோடு அடிக்கடி இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷைச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதில் என்ன குற்றம்? நமது வீட்டுப் பெண்களிடம் நாம் தண்ணீர் கொண்டுவா என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, நம்மால் சரியான உச்சரிப்பை உச்சரிக்கவும், தமிழில் எழுதவும்—பழக்கமும், சவுகரியமும் இல்லாத சமஸ்கிருத வார்த்தையாகிய சலம் கொண்டுவா, சளம் கொண்டுவா! என்று சொல்லுவது குற்றமில்லையானால், அதற்குப்பதிலாக வாட்டர் கொண்டுவா? என்று ஆங்கிலச் சொல் சொல்லுவதில் தப்பென்ன? தனித்தமிழ் என்கிற பதத்திற்கும், பாஷாபிமானம் என்கிற பதத்திற்கும் பொருள்தான் என்ன?

நடுநிலைமையில் சிந்திப்போம்

இம் மாதிரி பாஷாபிமானத்திலிருந்தே, இவர்களது தேசாபிமானத்தின் யோக்கியதையையும் அறிந்துகொள்ள

லாம். பழையனகழிந்து புதியன புகுவதாயிருந்தால் நமக்குக் கவலையில்லை. புதியவை வந்து பலாத்காரத்தில் புகுந்து கொண்டு, பழயவைகளைக் கழுத்தைப்பிடித்து தள்ளுவ தானால், அதையும் சகித்துக்கொண்டு, அதற்கு வக்கா லத்துப் பேசுவது என்பது பாஷைத்துரோகமும், சமூகத்துரோ கமும் ஆவதோடல்லாமல், தமிழ்த்தாயின் கற்பை, தமிழ்த் துரோகிகளுக்கு சுயநலத்திற்காக விற்றவர்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இம்மாதிரியே மற்றும் நமது அரசியல், மதம், பாஷை, கல்வி, ஆசாரம், நாகரிகம் முதலியவை களில் பிராமணர்கள் எவ்வளவு தூரம் ஆதிக்கம் பெற்றிருக் கிறார்கள் என்பதும், அவ்வாதிக்கத்திற்கு நம்மவர்களிலேயே எவ்வளவு பேர் நம்மைக் காட்டிக்கொடுத்துக்கொண்டு வாழ் கிறார்கள் என்பதும், ஒவ்வொரு பிராமணரல்லாதாரும் சுயநலத்தைவிட்டு நடுநிலைமையிலிருந்து யோசிப்பார் களானால் விளங்காமற் போகாது.

திராவிடத் தந்தை

பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்களுக்கு

முதுபெரும் தமிழ்ப் புரவலர்,

நாவலர் ச. சோ. பாரதியார் அவர்கள்

அனுப்பிய உறுதிமொழி.

Pasumalai
28-6-48

பெரியார் — திரு. ஈ. வெ. இராமசாமி அவர்களுக்கு.

அன்புள்ள ஐயா. [illegible]